

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE RECKLESS UNION



NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MONICA MURPHY



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PERVASIZ BIRLIK

Monica MurpHy

İçindekiler

Başlık Sayfası

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört

Bölüm On Beş

Bölüm On Altı

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirminci

Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Yirmi Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Sonsöz

Geceyarısı Hanedanı

Hakkında Yazar Hakkında

Telif Hakkı



Birinci Bölüm

Charlotte

Soluk soluğa irkiliyorum, göz kapaklarım yorgunluktan ağırlaşıyor ve zar zor açtığımda boş bir odada olduğumu görüyorum. Etrafıma baktığımda, tek pencereyi kaplayan ucuz beyaz panjurları fark ediyorum, bükülmüş olanlar dışarıdan gelen azalan güneş ışığını içeri alıyor. Bacaklarımda karıncalanmalar hissederek yer değiştiriyorum. Ayaklarımda. Alt yarım uykuya dalmış, oturduğum parke zemin sayesinde popom beni öldürüyor. Yüzümü buruşturarak ayaklarımı uzatmaya çalışıyorum ama ayak bileklerimin etrafındaki ip derimi kesiyor.

En azından bant artık ağzımı kapatmıyor, diye düşünüyorum derin bir nefes alırken. Seamus'un bunu sadece telefonuyla çektiği fotoğraflar için yaptığına yemin edebilirim. İşi biter bitmez yüzümdeki bandı neşeli bir ifadeyle yırtıp attı, acı içinde inlediğimde gözleri dans ediyordu.

Göt herif.

O fotoğrafları kime göndermiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Aileme mi? Ailemin umurunda olmazdı. Pek umurlarında olmaz. Kardeşlerim? İkisi de anlaşmalar yapmak ve New York'u fethetmekle o kadar meşguller ki, fotoğraflı mesajları fark edeceklerinden şüpheliyim. Ve Crew okulda, Lancaster Prep'te unutuldu. Annem çoğu zaman telefonunu kontrol etmeyi unutuyor ve babam da mesajlarının aşırı miktarda birikmesine izin veriyor.

Eğer onları Perry'ye gönderirse, kocamın beni kurtaracağını biliyorum. Ailem umursamayabilir, ama Perry... o umursar.

Ya da belki Seamus o fotoğrafları kimseye göndermemiştir. Belki onları daha sonra kullanacaktır. Ya da kendi kişisel zevki için çekmiştir. Bilemiyorum. Daha da kötüsü, onu anlamıyorum ya da onu neyin harekete geçirdiğini bilmiyorum.

Beni sonsuza kadar tutmayı mı planlıyor?

Düşündükçe içimi bir ürperti kaplıyor.

Eğer o fotoğrafları kocama gönderdiyse, Perry bizi bulduğunda onu öldürecektir. Seamus'tan her zerresiyle nefret ediyor, etmeli de. Ve ne var biliyor musun?

Benim de var.

Hiçbir uyarı olmadan kapı açılır ve Seamus içeri girer. Hayattan daha büyük, uzun ve heybetli ve çok, çok karanlık. Uğursuz bir bulut gibi, her yeri dolduruyor. Başında dikiliyor, elleri kalçalarında, kaşlarını çatmış bana bakıyor. Dudakları hafif bir gülümsemeye dönüşene kadar yavaşça yumuşuyor. "Bağlanmış halinle çok güzel görünüyorsun." O tanıdık İrlandalı brogue

ve hemen çileden çıktım.

"Kocam benim çektiğin o fotoğrafları görünce seni öldürecek," diye tükürdüm ona.

Perry'yi ve onun gülümseyen yüzünü düşünüyorum. Beni öpmeden hemen önce gözlerindeki o bakışı. Bir daha görebilecek miyim? Dudaklarını üzerimde hissedebilecek miyim? Kahkahasını duyabilecek miyim?

Seamus kıkırdıyor, sanki onu eğlendiriyormuşum gibi. "Beni öldürmek mi? Lütfen. Senin binandaki güvenlik kayıtlarına bakacak ve benimle birlikte gittiğini düşünecek. İsteyerek. Seni aramıyor. Benimle işbirliği yaptığını ve o fotoğraflarla onu kandırmaya çalıştığını düşünüyor."

Hayır. Perry, Seamus'la savaşmadan asla gitmeyeceğimi bilirdi.

Öyle değil mi?

Kameraların yakalamış olabileceği görüntüleri düşünüyorum. Lobide nasıl yürüdüğümü, Seamus'a nasıl döndüğümü. Onunla konuşmak istiyor gibi mi görünüyordum? Onu isteyerek aradım. Yanımda bir silah tutuyordu, ama gerçekten gören oldu mu?

Ya yapmazlarsa?

"O zaman neden o fotoğraflarımı çektin?"

"Teminat." Yüz ifadesi kendini beğenmiş bir hal alıyor. "Onları daha sonra kullanmam gerekebilir."

Tanrım, bu adamdan nefret ediyorum. Aramızda geçen her şey sanki bir ömür önce yaşanmış gibi geliyor. Düğünümün sabahında Seamus'u görmek sistemimde tam bir şok etkisi yaratmıştı. Tamamen beklenmedik ve düpedüz gerçeküstü. Nasıl olur da düğün günümde aniden karşıma çıkabilirdi? Şansı nedir ki?

Şans eseri karşılaşma diye bir şey olmadığını fark ediyorum.

"Yani onları Perry'ye göndermedin mi?"

"Oh, ama ben yaptım." Önümde diz çöküyor, sırtışı neredeyse vahşi. "Yine de seni kurtarmaya gelmedi, değil mi? Sanırım seni düşündüğün kadar önemsemiyor."

Seamus boyuna göre yükseliyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve ben içimi kaplamak isteyen panikle savaşıyorum. O fotoğraflar, film görüntüleri, Seamus'la birlikte olmam, bunların hiçbirisi Perry için önemli olmayacak. Beni kurtarmak isteyecektir. Bu onun kanında var; her zaman yardım etmek, ailesindeki herkesi kurtarmak istiyor ve ben de artık bunun bir parçasıyım. Ben onun karısıyım. Ne olursa olsun yanımda duracaktır.

Eski sevgilinle kaçmış gibi görünsen bile mi?

Sertçe yutkunarak, kendimden şüphe etmeme neden olan endişeyi geride bırakmaya çalışıyorum. Perry'den şüphe etmek.

Herkesten şüphe et.

"Geri geleceğim." Seamus ben daha başka bir şey söyleyemeden kapıyı arkasından çarparak odadan çıkıyor ve ben de kaçmak isteyen çılgınlığımı bastırarak duvara yaslanıyorum.

Seamus çıldırdı mı? Cidden, yaptığı şey normal değil. Ya da aklı başında.

Onun ruhsal durumu için endişeleniyorum, bu da benim için de endişelendiğim anlamına geliyor. Güvenliğim için. Bu nasıl sona erecek? Beni kolayca bırakacağından şüpheliyim.

Hayal kırıklığı içinde, ayaklarımın uyanması umuduyla ayak bileklerimi birbirine vurarak kıpırdanıyorum. Karıncalanma hissi dayanılmaz ve başımın hâlâ ağır olması da yardımcı olmuyor. Acaba Seamus bana bir şey mi verdi? Hatırlamıyorum bile.

Onu ve nasıl davrandığını bildiğimden, muhtemelen öyle yapmıştır.

Güneş battıkça oda daha da karanlıklaşıyor ve çok geçmeden gece oluyor. Gözlerim karanlığa alışıyor ve başımın arkasını duvara yaslayıp tavana ve üzerimdeki aydınlatma armatürüne bakıyorum. En azından ellerimi arkamdan değil de önümden bağlamıştı, gerçi bu aptalca bir hareket olabilirdi. Bu şekilde durduğumda ipi çözebilirdim...

Göğsüm sıkışıyor ve gerçekten yüzleşmek zorunda kalabileceğimi fark ediyorum. Belki Seamus haklıdır. Perry beni kurtarmaya gelmeyecek gibi görünüyor.

Kendimi kurtarmam gerekecek.

Seamus odaya tekrar girdiğinde beni böyle buluyor. Ne kadar zamandır bu işle uğraştığımı ya da karmaşık düğümleri çözmeye çalışırken kollarımı, ellerimi ve parmaklarımı kaç şekilde büküğümü bilmiyorum. Alnımda ter lekeleri oluşuyor ve bileklerimdeki deri, ipin pürüzlü malzemesi yüzünden sürtünüyor.

"Ne halt ediyorsun?" diye sorar, aksanlı sesi sakindir. Sanki eski sevgilisini bağlayıp kim bilir nerede bir odaya kilitlemesi önemli bir şey değilmiş gibi.

Aptalca bir şey söyleyip onu kızdırmamak için içimi kaplayan öfke dalgasını bastırmaya çalışarak ona bakmıyorum. Yine de soğukkanlılığımı korumaya çalışarak vücudumu düzeltiyorum.

Hayır, beni ipi çözmeye çalışırken yakalamadınız. Neden sordunuz?

Bunun yerine ona "Susadım," diyorum, ki bu doğru. "Sana daha sonra yiyecek ve içecek bir şeyler getireceğim."

"Ne zaman?"

"Sonra," diye tekrarlıyor, sesi sert. Kapıyı arkasından kapatıyor ve kapıya yaslanıp beni düşünüyor, kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor. Beni inceleme şekli içimde kıpırdanma isteği uyandırıyor ama kendimi tutuyorum. O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, sonunda dudaklarından sekiz kelime dökülene kadar bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak etmeye başlıyorum. Sesi alçak ve neredeyse tehditkâr.

"Seninle ne yapacağım ben?"

Dehşet kanıma işliyor ve beni gerginleştiriyor. Beni binamızın lobisinden kaçırmasının ardında bir tür neden olmalı. Bir planı olduğunu varsayıyorum. Kim plansız birini kaçırır ki?

Belki de öyledir.

Sessizlik dayanılmaz hale gelene ve daha fazla dayanamayana kadar sessiz kalıyorum.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" Sonunda sordum.

Seamus kapıdan uzaklaşıp bana doğru yöneliyor, önümde çömeliyor, bakışları benimkilerle aynı hizada. "Bana kızgın mısın?"

Sorusu karşısında şok olmuş bir şekilde ona göz kırpmıyorum. Gerçekten beni kaçırmasını onayladığımı mı düşünüyor?

"Yoksa kızgın mısın? Kızgın görünüyorsun. Kızginken hep daha güzel olurdun Charlotte," diye devam ediyor, sesi alçak. Tanrım, eskiden çok çekici bulduğum o aksanla adımı söylemesinden nefret ediyorum. "Biliyor muydun

Bu mu? Birlikteyken bana hiç bu kadar kızmamıştın. Sadece sonunda, öğrendiğinde..."

Sesi kesiliyor ve bu anının verdiği acı kalbimi delip geçiyor, ihanetinin beni ne kadar incittiğini hatırlatıyor.

"Bunu neden yaptın?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. Sesim acınası geliyor ve bakışlarındaki onayı görüyorum. Geçmişimiz hakkında konuşmak istiyor, oysa bu benim yapmak istediğim son şey.

Ama belki de akıllıca olan budur. Onunla birlikte olmak istediğime onu ikna edebilirim ve belki bu onun gardını düşürür.

"Ne yapacağım? Sana yalan söylemeyi mi? Kız arkadaşımı sır olarak saklamak mı?"

Aşağı bakıyorum, keşke biraz gözyaşı dökebilseydim. Erkekler her zaman onlara aşık olur ve Seamus'un da öyle olduğunu biliyorum. Sanırım beni kırık dökük küçük bir kız olarak görmek hoşuna gitti. "Çok acıdı, Seamus. Ve nasıl öğrendiğimi-"

"Bu şekilde öğrenmeni istemedim," demek için acele ediyor, eli dizime gidiyor. Kendimi kontrol edemeyerek irkiliyorum ve o da bunu fark ediyor.

Tabii ki öyle.

Eli dizimde sıkışıyor ve ona bakıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Beni incittin."

Yüz ifadesi gerginleşiyor, bakışları düzleşiyor. Sanki hiç duygusu yokmuş gibi. Ya da onları kontrol altında tutmaya çalışıyor. "Tam olarak açıklayamadan kaçtın."

O haklı. Kaçtım. Ve asla geri dönmedim. Aşağılanmayla yüzleşemedim ve ayrıca...

Babam izin vermezdi.

"Kendini açıklamak için ne söyleyebilirsin?" diye sordum. "Bana ne yaptığın ortada. Bize."

"Ona aşık değildim," diye itiraf ediyor. "Artık değil. Bizden ve paylaştıklarımızdan sonra değil. Ben ona aşık oldum-"

"Öyle söyleme," diye araya giriyorum, herhangi bir aşk ilanı duymak istemiyorum. Bunu kastetmiyor. Ben burada elim kolum bağlı otururken o beni iyi biri olduğuna ikna etmeye çalışıyor. İroni benim için kayıp değil. "Ciddi değilsin."

"Ne demek istediğimi ya da nasıl hissettiğimi bilmiyorsun. Bana hiçbirini açıklama şansı vermedin. Ne kadar tatlı olduğunu. Senin büyüne nasıl kapıldığımı. Çok saf, çok masumdun. Sana söylediğim her kelimeyi içine çekiyordun ve ben buna bayılıyordum. Sınıfın önünde konuşurken o kocaman mavi gözlerin beni takip ediyordu. Sanki bana doyamıyordun"

diyor, bakışları uzakta, sanki anılarında kaybolmuş gibi.

Onun egosunu okşadım. Bu yüzden sözde bana aşık olmuştu ama şimdi pek aşk gibi gelmiyor. Onun hakkında İrlandalı olması ve klasik Avrupa mimarisine olan tutkusu dışında pek bir şey bilmiyordum. Bir de yaşlıydı ve çok bilge ve dünyevi görünüyordu. Ben de tam onun tarif ettiği gibiydim; hayatı boyunca korunaklı bir şekilde büyümüş masum küçük bir kız. Dünyaya açılma fırsatı verildiğinde, hayatımda yaptığım en düşüncesiz, en aptalca şeyi yaptım...

Profesörümle bir ilişkisi vardı.

Perry'yi ve başlangıçta beni nasıl sinirlendirdiğini düşünüyorum. Onun rahat doğası can sıkıcıydı - ta ki yavaş ama emin adımlarla beni kazanana kadar. Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, onun korumacı doğasını, duygularım söz konusu olduğunda sezgiselliğini keşfettim. Bana baktığında, bana dokunduğunda, beni öptüğünde hissettiğim kıvılcım...

Bu daha çok aşk gibi geliyor.

"Hâlâ kızgın görünüyorsun," diye gözlemleyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Bakışlarım bir kez daha onunkileri buluyor ve tüm numaralardan vazgeçiyorum. "Geçmişte yaşamayı sevmiyorum. Bir anlamı yok."

"Kocanızı özlediniz mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece çenemdeki gerginliği hafifletmeye çalışarak başka tarafa bakabiliyorum.

Bu adama Perry'ye karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmek aptallık olurdu. Büyük bir hata.

Hissettiğim her şeyi kendime saklamam gerekiyor.

Seamus, "Eğer bu konuda söz hakkım olsaydı, senin için seçeceğim kişi o olmazdı, Charlotte," diyor. "Senin tipin gibi görünmüyor."

Ona ters ters bakmaktan kendimi alamıyorum. Konu Perry olunca kendimi savunmada hissediyorum. "Onu tanımıyorsun."

"Sen de bilmiyorsun. Adamla daha yeni evlendin. O aslında bir yabancı. Nerede olduğun ya da kiminle olduğun neden umurunda olsun ki? Seni yalnız bırakıyor çünkü benimle olmak istediğini düşünüyor."

"Senin hakkında ne hissettiğimi çok iyi biliyor," diye yalan söylüyorum. "Ve sana ne kadar katlanamadığımı."

"Doğru." Seamus gülüyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Kısa sürede çok yakınlaştık." Çenemi kaldırıyorum, söylediklerime karşı çıkması için ona meydan okuyorum.

"Lütfen. İlişkiniz seksten başka bir şeye dayanmıyor," diye devam ediyor Seamus.

"Kocamla ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye tükürdüm savunmaya geçerek. Nereden bilsin ki? Her yerde casusları yok. Kesinlikle Meksika'da değil.

"Onunla aptal klasik arabasıyla gezintiye çıktığınızı ve sizi bir otoparkta becerdiğini yeterince biliyorum." Bakışları karanlık olsa da gülümsemesi büyüyor.

O anı bilmesinden nefret ederek ona göz kırpıyorum. Perry ve benim aramda özel bir şeydi. Samimiydik.

Evet. Artık o kadar da değil.

"O sadece seni kullanıyor. Hayatındaki diğer tüm erkekler gibi." Uzanarak parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Dokunuşundan kurtulmak için çaresizce irkilip başımı eğiyorum ve o da elini bırakıyor. "Baban. Kardeşlerin. Kocan ve onun kardeşi. Sen onların oyunlarında sadece bir piyonsun. Seni umursamıyorlar."

İtiraz etmek üzereydim ama konuşmaya devam etti.

"Benim gibi değil." Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Değil mi Charlotte?"

Dehşet midemi bulandırıyor ve o sonsuz karanlık gözlere bakıyorum. Her şeyi görüyorlar.

Hiçbir şey
görmüyorlar.

Sertçe yutkunuyorum ve bu acı veriyor, boğazım çok kuru. "Ne olmuş ona?" Seamus kaşlarını çatıyor, parmakları yüzümden çekiliyor. "Kim hakkında?"

"Kız arkadaşın."

Tekrar ayağa kalkıyor, üzerime geliyor. "Sana zaten söyledim. İlişkimizi uzun zaman önce bitirdik. Olanlardan sonra işimi kaybettim, biliyorsun."

Ona göz kırpıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Amerika'ya döndün ve baban beni kovdurdu." Ağzı düz bir çizgi haline geldi. "Kız arkadaşım kısa süre sonra beni terk etti. Hayatımda inşa ettiğim her şey, kaçıp giden ve bir daha bana ulaşmayan bir kızla geçirdiğim birkaç tutkulu ay yüzünden yerle bir oldu. Baban her şeyimi elimden aldı, Charlotte. Kariyerimi. İlişkimi. Hayatımı. Eve yıkılmış bir adam olarak döndüm. Utanç içinde. Olanlar beni şehvet düşkününü yaşlı bir adam gibi hissettirdi, oysa sen on sekiz yaşındaydın ve daha iyisini biliyordun."

Kurbanı suçlamak. Güzel. Gençtim ve o benden faydalandı. "Sonra duyduğuma göre, lanet olası bir kadınla evleniyormuşsun.

Constantine ve ben seni ondan çalmam gerektiğini biliyorduk. Sadece bir

Ailenin planlarında İngiliz anahtarı var," diyor bana bakarak. "Ben de öyle yaptım. Ve şimdi buradayız. Tekrar birlikteyiz."

Bakışları yüzümü okşuyor gibi görünüyor ve bedenimi ele geçirmek isteyen ürpertiği kontrol altına almak için vücudumu sertleştiriyorum.

Tamamen dengesiz olduğu açık. Bir şey söylemeye zahmet etmiyorum çünkü o anda bana gerçekten dikkat ettiğini sanmıyorum.

Kendini anılarına fazla kaptırmış görünüyor. Tekrar.

"Baban kariyerimi bitirebileceğini düşünüyordu ve başlangıçta ben de öyle olduğuna inandım. Ama yanılmış. Kim olduğumun ya da memleketim için ne kadar önemli olduğumun farkında değildi. Ülkem için. Kendimi bir utanç kaynağı gibi hissederek geri döndüm ama sonunda hepsi beni ayağa kaldırdı. Şimdi Cork'taki Üniversite Koleji'nde profesörüm. Bunu biliyor muydun Charlotte?"

Başımı sallıyorum, sessiz kalıyorum.

"Bu doğru. Farklı bir şey istediğimi düşünmüştüm ama sonunda kendi ülkemde başarıya ulaştım ve bu durumdan gayet memnunum. Paris uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Seninle geçirdiğim zaman ise bir rüya."

Daha çok bir kabus gibi, ama onu düzeltmeye zahmet etmiyorum.

"Şimdi eve döndüğümde gerçek aşkımın yanımda olmasını istiyorum." Boyu kadar yükseliyor ve kapıya doğru yöneliyor. Gidişini izliyorum, midem bulanıyor, sözleri karşısında iştahım kaçıyor. "Yaptıklarımın düşüncesizce olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bir erkek ne istediğini biliyorsa, onun peşinden gider. Ben de senin peşinden geldim, çünkü baban istese de istemese de sen bana aitsin. Kimse bana senin baktığın gibi bakmıyor, Charlotte. Başka hiç kimse bana bu kadar güçlü bir şekilde inanmamıştı, ta ki sana kadar."

"Seamus." Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde boğazımı temizliyorum. "Ben başka biriyle evliyim-"

"Bu beni durdurmayacak. Onunla evlenmeye zorlandın," diye araya giriyor, sesi düz. "Evliliği iptal ettireceğiz."

Ne? Evliliğimin iptal edilmesini istemiyorum. "Ama-"

"Ona geri dönmeyeceksin!" Sözlerinin gürültüsü beni duvara yaslıyor ve birbirimize bakıyoruz, Seamus'un kara gözleri çok soğuk.

Gördüğüm en soğuk bakıştı.

"Birazdan yemeğinizi getireceğim. Mola vermene izin vereceğim. Eğer kaçmaya çalışırsan, bana ya da kendine zarar vermeye kalkarsan, seni *bitiririm* Charlotte. Seni ne kadar sevdiğim umurumda değil. Küstah davranışlarına müsamaha göstermeyeceğim."

Ben bir şey söyleyemedim gitti, çarpan kapı neredeyse bir erteleme oldu. Duvara yaslanıyorum, gözyaşlarım aniden yüzümden aşağı akıyor ve bağlı ellerimle onları sildiğimde, yanağımı iple çiziyorum.

Tabii ki biliyorum.

Gözlerimi kapatıp alnımı duvara bastırıyorum, düşüncelerim Perry'nin görüntüleriyle dolup taşıyor. Beni bulması gerekiyor ama gerçekten umurunda mı? Yakınlaştığımızı biliyorum ama aynı zamanda onu hayal kırıklığına uğrattıyorum. Belki de küçük karısı olmadan hayatın daha kolay olduğunu fark eder. Ben onun için bir baş belasıyım. İstemediği bir yük ve şimdi onun için pazarlık ettiğinden daha büyük bir sorun haline geldim.

Seamus da bir Morelli. Constantine ailesinin en büyük düşmanı. Perry ve ailesinin geri kalanı için beni Seamus'la bırakmak daha kolay olabilir çünkü Morelli'lerle uğraşmak istemiyorlar. Buna şaşırırmazdım. Eminim benim babam da aynı şekilde düşünüyordur. Herkes öyle hissediyor.

Ve bu fikir beni mahvediyor.

Gözyaşlarım yüzümden akarken, hayatımda her şeyi bırakıp beni kurtarmaya gelebilecek tek bir kişi bile olmadığını fark ediyorum.

Görünüşe göre kendimi nasıl kurtaracağımı bulmam gerekiyor.



İkinci Bölüm

Perry

"Volta atmayı bırakmalısın."

Küçük kardeşim Keaton'ın şikayeti sadece daha hızlı adım atmamı sağlıyor. "Düşünmeme yardımcı oluyor."

"Başımı döndürüyorsun," diye itiraz ediyor.

Durdum. "Bu harika. Senin için gerçekten üzülüyorum. Karım *deli* bir adam tarafından *kaçırılmışken* senin başının dönmesinden nefret ediyorum."

Keaton gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, yüz hatlarına şok damgasını vurmuş. Yakışıklı bir çocuk. Birkaç özelliğimiz aynı ama o daha tıknaz. Daha kaslı. Rugby sahasında geçen onca yıl insana bunu yaptırıyor.

"Özür dilerim dostum," diye mırıldanıyor, pişman görünerek.

Ona hızlıca başımı salladım, hiçbir şey söylemedim. Küçük kardeşim benden büyük olabilir ama şu anda o kadar öfkeliyim ki onu alt edebileceğimi biliyorum. Kontrolsüz bırakılırsam, muhtemelen ciddi hasar verebilirim.

Seamus McFuckit gibi davranırken.

Tanrım, onu öldürebilirim. Daha da kötüsü, şu anki tavrım bu. Siktir et. Benim için mi gelmek istiyorsun? Benim için gel, karım için değil. Onun kışını bulduğum an

-Charlotte'u bulup güvende olduğunu öğrendikten sonra onu öldüreceğim.

Kimse beni durduramaz. Gerçekleşiyor. Bu tehdidi sonsuza dek yok edeceğim.

"Hey, sakin ol." Bunu söyleyen Winston'dı, o da yoluma çıktı, böylece volta atmayı bırakmaktan başka çarem kalmadı.

Constantine Yerleşkesi'ndeyiz. Winston, Constantine'in tüm adamlarını burada toplanmaya ve Charlotte'a karşı bir sonraki hamlemiz için strateji belirlemeye çağırdı.

Evet, yaptığımız şey bu. Charlotte'un kaçırılmasını planlıyoruz. Benim tek düşündüğüm karımken Winston bunu bir iş toplantısı gibi görüyor.

Yaralandı

mı?

Güvende

mi?

Korkmuş mu?

Beynimden geçen düşüncelere dayanamıyorum. Daha kötülerini de var.

Daha karanlık olanlar.

O pislikle tekrar birlikte olduğu için heyecanlı mı?

Başından beri ona gizliden gizliye aşık mıydı?

Belki de bu bir kaçırma değildi. Belki de beni onun için terk etti.

Ellerimi yumruk yapıp bir şeyi yumruklamaya hazır hale getirdim.

Winston ilk hedefim ama o da karşılık verecektir, o yüzden denemedim bile.

"Sakinleşemiyorum," diyorum ona, sesim gergin, çenem ağrıyor.

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

Keaton kanepenin kenarına tünediği yerden, "Onu umursamadığını sanıyordum," diyor.

"Keaton," diye tersledi annem. "Kardeşine böyle söyleme. Bu onun *karısı*.

endişeleniyor."

Üçümüz de başımızı ona doğru çeviriyoruz. Oturma odasına yeni girmiş, başı dik ve ifadesi tamamen okunamaz bir şekilde muhteşem görünüyor. Tipik bir durum. Kadın nadiren duygularını gösterir. Ondan bir iki şey öğrenebilirim.

Keaton bana bakmadan, "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Sorun değil." Sanırım böyle düşündüğü için onu suçlayamam. Bu sadece sözde bir evlilikti ve ailemdeki herkes bunu biliyordu. Tabii ki Charlotte'u gerçekten önemsemediğimi düşünecekti. Tanışalı bile sadece birkaç ay oldu.

Ama hızlı bir şekilde derimin altına girdi. Kendini içimde, kalbimin yakınlarında bir yere gömdü ve şu anda nerede olabileceğini her düşündüğümde lanet şey göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Ve iyi olup olmadığını. Onun acı çekmesi fikrinden nefret ediyorum.

Benden uzaklaştığı için mutlu olması fikrinden daha da nefret ediyorum. "Saçma sapan konuşmayı bırakalım ve gerçekte ne olduğuna odaklanalım.

oluyor," diyor Winston, sert sesi her şeyi odak noktasına getiriyor.

"Myron davayla ilgileniyor."

Her şeyi eski usul yapan yaşlı dedektif. Bu moruk bize nasıl yardım edecek? "Hadi ama Winny. Gerçekten karımın izini bulacağını mı düşünüyorsun? Buraya kapanıp o sık kafalının bana yine o lanet fotoğraflarla uğursuz bir mesaj göndermesini beklemek yerine dışarıda onu aramalıyız. Ya da belki yenilerini gönderir."

Charlotte'un o fotoğrafları kalbimi parçaladı ve içimi korkuyla doldurdu. Ya o pislik ona bir şey yaparsa? Ona zarar verirse?

Düşüncesine bile katlanamıyorum.

"Sahnelenmiş olabilecek fotoğraflar." Dudaklarımı aralayıp tartışmaya hazırlandığımda Winston elini kaldırdı. "Beni dinle. Bu da bir olasılık."

"Hayatta olmaz," diyorum şiddetle.

"Bu mümkün. McTiernan'la buluşmaya giderken telefonunu yanına almamış. Jasper'a bu konuda sana bir şey söylememesini tembihlemiş, bunu sen kendin söyledin. Onu gerçekten tanımıyorsun, Perry. Ve bu adamla olan ilişkisi hakkında da pek bir şey bilmiyorsun. Belki de ona hâlâ aşiktir." Winston'ın kaşları havaya kalktı, yüzündeki ifade adeta onunla tartışmam için bana meydan okuyordu.

İçime giren ani şüpheden nefret ediyorum. Ya haklıysa? O fotoğraflar sahte olabilir. İkisi şu anda benim hakkımda gülüyor olabilirler.

Hayır. Siktir et. Bu kadar zalim olamazdı.

"O bana bunu asla yapmaz," diyorum tam olarak hissetmediğim bir inançla. "Ve neden Morellilerin kapılarını kırıp nerede olduğunu öğrenmek istemiyoruz?"

Winston, "Ailesinden hiç kimse bu işe karışmadı," diyor, sesi tamamen, sinir bozucu bir şekilde mantıklı geliyor. "McTiernan yalnız bir kurt. Başka bir ülkeden gelen uzak bir aile yakını."

"Bundan emin olamazsın," diye karşılık veriyor annem, Winston'ın yanına gelip bakışlarını üzerime dikerek. "Ailemize zarar vermek için her şeyi yapabilirler. Deli kuzeninin karını kaçırmasına izin vermek çok mantıklı."

"Bilmiyorum." Winston'ın sesi kuşkuyla doludur. "Bunun üzerinde Morelli'nin imzası yok."

"Ne demek istiyorsun?" Bir açıklamaya ihtiyaç duyarak soruyorum. Tüm bu durumu anlamlandıracak birine ihtiyacım vardı, çünkü şu anda

aklım almıyor.

Ben sadece karımı geri istiyorum. Kollarımda, evimizde güvende ve korunuyor. Ben yokken Jasper ona göz kulak olsun ve Doja onun kucağına sarılsın.

Jasper. Zavallı yaşlı adam ben aradığımda kendinden geçmişti. Bir şeyler olduğunu biliyordu ve ben onunla konuştuğumda bana ulaşmak üzereydi. Bana lobide onu görmeye gelen bir erkek ziyaretçinin tüm hikayesini anlattı. Onunla konuşmak için nasıl aşağı indiğini ve Jasper'dan bana bundan bahsetmemesini istediğini.

Winston haklı. O nokta kalbime saplanan bir hançer gibiydi. Bırakamayacağım bir hançer.

Onunla gitmemiş olsaydı bunu sır olarak saklar mıydı? Onu gerçekten rehin mi tutuyor yoksa Winston'ın dediği gibi her şey kurmaca mı? Bu düşüncelerden nefret ediyorum. Ondan şüphe ediyorum.

Mesajlarımı bir kez daha açıyorum ve bana gönderilen fotoğraflara bakıyorum. Charlotte'un gözlerindeki dehşet. İstirap. Çok korkmuş görünüyor. Ağzı bantlanmış. Kahretsin, herif kafasına silah dayamış ve o ağlıyor.

Sahte olabilir. Aptal gibi görünmek zorunda kalabilirdim ve kendimden başka suçlayacak kimsem olmazdı. Bir de beni onunla evlendirdikleri için annemle ağabeyimi.

Tanrım.

"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız." Telefonumu cebime sokuyorum ve iki elimi saçlarımın arasına sokarak yüzümden uzaklaştırıyorum. "Burada öylece durup bir şeyler olmasını bekleyemem. Onu bulmamız gerekiyor."

"Bryant'ı aradım," diyor annem, sesi sakın.

"Ne?" Ellerimi indirdim. "Ona ne dedin? Karımın nerede olduğunu bilip bilmediğini mi sordun?"

"Esasen." Omuz silkiyor. "Charlotte hakkında bir şey bildiğini inkâr etti. Ama yalan söylediğini anlayabiliyorum. İşin içinde olduğuna inanıyorum."

"Bilmiyorum-"

"Winston." Kadın sözünü kesince sustu. "Onlar da işin içinde."

"Bu işe kimin karıştığını tartışarak gerçekten zaman mı kaybedeceğiz, yoksa gerçekten bu konuda bir şeyler yapacak mıyız?" Keaton hâlâ kanepede oturduğu yerden soruyor. "Hadi gidip karını bulalım, kardeşim."

Küçük kardeşime ani ruh hali değişikliği için sarılabilseydim, kesinlikle sarılırdım. "Kardeşlerini arayacağım."

Winston yüzünü buruşturur. "Bilmiyorum-"

"Grant Lancaster çok güçlüdür." Annem başını sallar. "Bence bu akıllıca bir fikir."

"Numarası bende yok." Apartmanımızın telefonunu çeviriyorum ve Jasper ilk çalışta cevap veriyor, sesi perişan halde. "Grant'in telefon numarasına ihtiyacım var."

"Onu buldunuz mu?" Jasper endişeli bir sesle soruyor.

Yaşlı adam çok korkmuş. Charlotte'u seviyor ve olanlar yüzünden kendini suçlu hissediyor, yine de bunun için onu suçlamıyorum. Nasıl suçlayabilirim ki? Neredeyse tüm hayatı boyunca ona göz kulak oldu.

"Hayır, henüz değil," diye ısırıyorum, içimi kaplayan korkudan nefret ederek. Zaman geçtikçe onu bulmak daha da zorlaşacak. Geçen her dakika çok değerli. "Ama Grant'in yardım edebileceğini umuyorum."

"Eminim yapacaktır. O ve Charlotte pek yakın değiller ama birçok kaynağı var," diyor Jasper. "Kaleminiz var mı?"

Notlar uygulamasını açan Keaton'a, "Bu numarayı benim için yaz," diye emrediyorum. "Ver onu bana, J."

Jasper numarayı söylüyor ve ben de Keaton'a tekrar ediyorum, o da bitirdiğinde bana başıyla onay veriyor. "Teşekkürler. Başka bir şeye ihtiyacım olursa seni ararım."

"Elbette efendim. Lütfen beni haberdar edin. Endişeleniyorum." Tereddüt etti ve yemin ederim hıçkırıklarını yuttu. "Kendimi sorumlu hissediyorum."

"Bu senin hatan değil," diye onu bir kez daha rahatlatıyorum. "Sen onu durdurmaya çalışsan da çalışmasan da onunla görüşecekti. O inatçı biri."

"Öyle, efendim. Biliyor musunuz, ona küçük kardeş de diyebilirsiniz. Mürettebat. Charlotte'a çok yakın."

"Okulda değil mi?"

"Evet. Ama belki o biraz fikir verebilir."

Bundan şüpheliyim. Zavallı çocuk liseye gidiyor. Charlotte hakkında ne bilecek ki? Ve neden onu endişelendirelim ki? Ailesini de bu işe karıştırmak istemiyorum. Annesi çıldırır ve sevgili babasının da umurunda olmaz. Acımasız Lancaster'larla uğraşmayı tercih ederim. Nasıl sessiz olunacağını bilenlerle. İşi halledebilecek olanlarla.

Ağabeyleri gibi.



Üçüncü Bölüm

Charlotte

BİR ŞEKİLDE tekrar uykuya daldım, duvara yaslandım, ellerim ve ayak bileklerim hâlâ bağlıydı. Uyandığımda ağzım kuru ve mideme kramplar giriyor. Acıkmıştım.

Oh, ve işlemem lazım.

Karanlık odada birinin hareket ettiğini fark ediyorum. Bir el duvara vurarak ışık düğmesine basıyor ve odayı donuk altın rengi bir ışık doldurarak irkilmeme neden oluyor.

Seamus önümde duruyor, ağzı hayal kırıklığı içinde aşağıya doğru dönük.

"Berbat görünüyorsun."

Ona dik dik bakıyorum, doğrulmaya çalışıyorum. Bana yardım ettiğinden değil. Neden etsin ki? "Ne bekliyordun ki? Beni kaçırdınız ve yanıma bir silah dayayarak lobiden dışarı sürüklediniz."

Beni fidye için tutuyormuş gibi bağladığından bahsetmiyorum bile-
Bekle bir dakika.

"Ailemden para mı istediniz? Beni fidye için mi tutuyorsunuz?"

Babam beni geri almak için fidye ödeyecek miydi?

Muhtemelen hayır.

"Bu nefesimi boşa harcamak olur." Yavaşça başını sallar. "Ve bunu seni zorla tutuyormuşum gibi göstermeye çalışma. Kendi rızanla gittin."

Kaşlarımı çatıyorum, sözlerini anlamlandırmaya çalışıyorum. Mantığını. Hayal mi görüyor? Gerçekten istediğim i ç i n onunla ayrıldığımı mı düşünüyor? Ve şimdi ben

Akşamımı böyle geçirmek istediğim için mi boş bir odada elim kolum bağlı yatıyorum?

Evimde Doja'nın getir götür oynamasını izlememin üzerinden gerçekten sadece birkaç saat mi geçti? Günler önceymiş gibi geliyor. Haftalar.

Belki de gerçekten sadece dün gece Perry beni Chevelle'siyle dışarı çıkardığında ve beni orgazm için parmakladıktan sonra lokantada yemek yediğimizdeydi. Ve sonrasında, otoparkın tepesinde otururken, dışarıda yağmur yağarken, ön koltukta birbirimize sarılmıştık.

Şimdi Seamus'un bizi gözetlemesi sayesinde her şey lekелendi. Hasta pislik.

Ben bir şey söylemeyince başını sallıyor ve bana doğru uzanıyor, parmakları koluma dolanıyor. Tutuşundan kurtulup ondan uzaklaşıyorum, ip ayak bileklerime sürtündüğünde inliyorum.

"Aptallık ediyorsun," diye azarlıyor. "Ayağa kalkmana yardım edeyim. Seni besleyeceğim."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, içimde parlayan umudu görmezden gelmeye çalışıyorum. Her şeye rağmen açım. Ve gücümü korumak için yemeğe ihtiyacım var. "Öyle mi?"

Seamus başını sallar. "İşbirliği yaptığınız sürece, evet."

Kolumu tekrar tutmasına ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum, dokunuşundan geri çekilmemek için elimden geleni yapıyorum. Onun bu kadar yakınımda olması tedirgin edici ve iyi anlamda değil. Tanıdık kokusu, duruş şekli, nefes alış verişinin sesi. Tüm anılar birbiri ardına geri geliyor. Eskiden bu adama tamamen aşkıttım. Onun yanlış yapmayacağına inanırdım. Bana gülümsedi ve bu bana güneş ışığı gibi geldi. Sıcak, saf ve bana hayat veriyordu.

Ne kadar aptal bir kızmışım. Beni önemseydiğine o kadar çok inanmak istemiştım ki, tüm işaretleri görmezden gelmişim.

Beni kullandığını gösteren işaretler.

Ayaklarımın dibinde diz çökmüş gibi eğiliyor, parmakları karmaşık düğümleri sinir bozucu bir kolaylıkla çözüyor. Bu benim kaçış anım olabilir. O aptal, kendini beğenmiş suratına bir tekme atıp onu geriye doğru uçurabilir ve kaçabilirdim. Hızlı ve uzağa koşardım.

Bana bakıyor, karanlık bakışları sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bir uyarı niteliğinde.

"Aptalca bir şey yaparsan seni daha da sıkı bağlarım."

Cevap olarak başımı sallıyorum ve o da ipi ayak bileklerimden çekerek beni rahatlatıyor. İpin süründüğü deri acıyor ve bir ayağımı, sonra diğerini döndürdüğümde, ikisi de uzun süre bağlı kaldıkları için ağrıyor.

"Yürüyebiliyor musun?" diye sordu bir kez daha yanımda durduğunda. Başımı salladım, ona bakmak istemediğim için başımı eğdim.

"Seni mutfığa götüreceğim," diyor, parmakları üst kolumun etrafında kıvrılıyor ve beni sıkıca kavıyor. "Sandalyeye oturduğunda ellerini çezeceğim, böylece yemek yiyebilirsin."

Sözleri karşısında duyduğum farkındalık tüylerimi diken diken ediyor ama dışa vurmamak için elimden geleni yapıyorum. Bunun yerine, hiçbir şey söylemiyorum.

Bir an sessiz kaldı ve ben onun içinde dalgalanan gerilimi hissedebiliyorum. "Pişman olabileceğin bir şey yapma."

Tekrar başımı sallıyorum, başımı hâlâ çevirmiş durumdayım. Hiçbir uyarıda bulunmadan diğer eliyle çenemi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyorum, başımı sallamamın onun için yeterince iyi bir cevap olmadığını fark ettiğimde.

"Güzel," diye fısıldıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor.

Onun ne kadar çekici olduğunu ve beni ne kadar büyülediğini aklım almıyor. Çünkü bunu inkar edemem. Seamus McTiernan karanlık yakışıklı bir adam. Ona aşık olmama şaşmamalı.

Ama artık onu çekici bulmuyorum. Hem de hiç. Kalbim...

Başka birine ait.

Dar bir koridorda yürürken "Değişmişsin," diyor bana umursamaz bir tavırla. Bakışlarım her yerde, etrafımı inceliyor. Görünüşe göre küçük bir apartman dairesindeyim. Şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla iki yatak odalı, iki banyolu bir birim. Siyah deri bir kanepe ve büyük ekran bir televizyonun olduğu küçük bir oturma odası var. Bunun ötesinde küçük kare bir masa ve iki çelik gri katlanır sandalyenin bulunduğu çok küçük bir yemek alanı var. Ve bir de mutfak var. Dar, ahşap dolaplar koyu altın meşe. Her şey eskimiş görünüyor. Başka bir zamandan geliyor ve havada küf kokusu var.

Sanki daire uzun süre kullanılmamış ve kilitli kalmış gibi.

"Neredeyiz biz?" Söylemeyeceğini bile bile soruyorum.

Seamus kıkırdar. "Sana söyleseydim, seni öldürmek zorunda kalırdım."

Bu sözü daha önce de duymuştum ama söyleyen kişinin bunu kastettiğine hiç inanmamıştım.

Seamus'a kesinlikle inanıyorum.

Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Ne demek değiştim?"

"Eskiden çok anlaşılabilirdin." Gülümsüyor ve bunu yaptığında ne kadar tatlı göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum.

şimdi tek düşünebildiğim yüz ifadesinin ne kadar uğursuz olduğu.

"Sana orba yaptım," diyor ben daha başka bir şey söyleyemeden. Beni mutfağa yönlendiriyor, ocaktaki küçük tencereyi görüyorum, içinde altın rengi bir sıvı var. "şehriyeli tavuk."

Açık tencereden yayılan koku midemi guruldatıyor. "Güzel kokuyor."

"Hazır olmalı." Bakışları benimkileri buluyor. "Seni bırakabilir miyim ve benden kamayacağına güvenebilir miyim?"

Kapının durduğumuz yere çok yakın olduğunun farkındayım ve daha önce yanında taşıdığı silaha ne olduğunu merak ediyorum. "Yapmayacağım," diyorum. "Ama tuvaleti kullanmam gerekiyor."

"Yemekten sonraya kadar bekle."

Beni orbayla besliyor olması aslında daha da fazla tuvalete gitme ihtiyaı duymama neden oluyor. Tüm o sıvıyı tüketme düşüncesi, belki de zaten yüklü mesanemde?

"Artık gerçekten gitmem gerekiyor," diyorum ona, bedensel işlevler hakkında konuşmanın utancını bir kenara iterek.

Tanrıya şükür regl olmadım. Tam bir karmaşa.

Bir an beni inceledi. "Bir şey yapmayacağına güvenmek istiyorum."

Ellerimi ona doğru kaldırıyorum. "Sen ellerimi çözmeden tuvaleti kullanamam."

"Size yardımcı olabilirim."

Kesinlikle olmaz. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Yüz ifadesi kararıyor. "Ne düşündüğün gerçekten umurumda değil."

Sertçe yutkunarak sessizleşiyorum, kalçalarımı birbirine bastırıyorum. şu anda çorba imemin imknı yok. Birazdan tuvalete gitmeme izin vermezse altıma işeyeceğim.

Düzensiz bir nefes verir ve başını sallar. "Tamam. Seni zeceğim."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve ipi bileklerimden çözmesini izliyorum. Yere düştüğü anda ellerimi sallamaya başlıyorum. Bileklerimi döndürüyor ve parmaklarımı geriyorum.

Yine kolumdan tutup beni banyoya doğru sürüklüyor.

Beni küçük odaya iterken, "Tüm süre boyunca kapıda olacağım," diyor. "Acele et."

Bakışlarım aynanın yansımasında onunkilerle buluşuyor. "Kapıyı kapatmayacak mısın?"

Yavaşça başını sallar. "Hayır." Pislik.

İç çekerek tuvalete gidiyorum, tam eşofmanlarımı indirecekken bana sırtını döndüğünde rahatlıyorum. İşimi hallettikten sonra ellerimi yıkıyorum ve yüzümü incelemek için aynaya bakıyorum. Daha önce rimelimin çoğunu akıttığım için gözlerimin altında küçük siyah pullar var ama onun dışında iyi görünüyorum. Saçlarım biraz dağınık.

Hah. Şu anda isteğim dışında tutulduğumu asla bilemezsiniz.

Su kesildiği anda Seamus banyoya giriyor ve beni sıkıştırıyor. "Hadi gidelim."

Ona cevap vermemi bekleme zahmetine girmiyor. Bunun yerine kolumdan tutup canımı acıtacak kadar sıkıyor ve beni yemeğimi yiyeceğim küçük masaya doğru götürüyor. Beni katlanır sandalyeye itiyor ve bir adım uzaklaşarak bana ters ters bakıyor.

"Bu noktadan kımıldama." Parmağını yüzüme doğru itti.

Ona bakıyorum, ifademi soğukkanlı tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Yapmayacağım."

Beni izlemeye devam ediyor ve ben de onun bakışlarına karşılık veriyorum, gözlerini ilk kaçıran o olunca memnun oluyorum. Dönüp mutfığa gidiyor, ocağı kapatıyor ve dolaptan bir kâse alıyor. Onu izliyorum, bundan nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışırken beynim saniyede milyonlarca mil yol alıyor.

Ondan uzak dur.

Ve kocama dönelim.

Bana bir bardak su dolduruyor. Bir kutu tuzlu kraker alıyor. Rastgele bir çekmece açıyor ve içinden bir kaşık seçiyor. Bir fikir oluşuyor ve bakışlarım ön kapıya giderken midem sinirden zıplıyor.

Anladığım kadarıyla üzerinde karmaşık kilitler yok. Sadece sürgü ve kapı kolunda basit bir kilit var. Kapıdan o kadar da uzakta değilim. Saniyeler içinde koşarak gidebilirim ama Seamus'un dikkatini, peşimden saldırmayacağı kadar uzun süre dağıtacağıma güvenmeliyim.

Onu şaşırtmalıyım.

Onu incitmeliyim.

O daha uzun ve daha geniş, ama ben daha gencim ve belki de daha hızlıyım? Egzersiz yaptığını ya da yediklerine dikkat ettiğini hatırlamıyorum. Paris'te birlikteyken canı ne isterse yer, her yemekten sonra karnını sıvazlar ve sonunda benimle bu kadar çok yemeyi bırakması gerektiğinden bahsederdi. Yaptığımız onca seksle ona sağlıklı bir iştah verdiğimi söylerdi.

Ugh. Çok fazla yaptığımızdan değil ama belki onun için çok fazlaydı.

"Buyurun," diyor Seamus, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Başımı kaldırdığımda yanımda durduğunu ve eğilerek dumanı tüten çorba kâsesini masaya, tam önüme koyduğunu görüyorum. "Sana kaşığı ve krakerlerini getireyim."

Ben bir şey söyleyemeden uzaklaşıyor ve ben kaseinin içindeki altın renkli sıvıya bakıyorum. Yukarı doğru yükselen buhar dalları yüzümü ısıtıyor. Çok sıcak.

Gerçekten sıcak.

Saniyeler içinde dönüyor, kaşığı kaseinin yanına koyuyor. Krakerleri masaya bırakıyor. "Suyunu getireyim."

Kaşılarımı çatarak bir kez daha küçük mutfığa geri dönüşünü izliyorum ve verimsizliğine hayret ediyorum. Bir kadın her şeyi aynı anda masaya getirebilirdi. Sanki adam çoklu görev yapamıyor.

Ama sorun değil. Onun oyalaması bana planımı formüle etme ve uygulama cesareti veriyor. Eğer ters giderse, ödeyecek cehennem olacak. Eğer doğru giderse.

Özgür olacağım.

Derin, ürpertici bir nefes alarak kaseye uzanıyorum, parmaklarım kaseinin etrafında hafifçe kıvrılıyor. İşte bu, diyorum kendime. Kalbim boğazımda, nefes almamı zorlaştırıyor ve parmaklarım titriyor.

Kendime gelmem lazım. Sakin ol. Sabit kal. Metodik.

"Al bakalım. Acele et ve ye."

Seamus suyu masaya bırakıyor. Sertçe yutkunup ona bakıyorum.

Ellerim pürüzsüz seramiğin etrafında kıvrılmadan ve tüm çorba kâsesini yüzüne fırlatmadan hemen önce.



Dördüncü Bölüm

Perry

Grant Lancaster, sesinin tonu ve yüzündeki ölümcül çatıklık sayesinde öfkesi açıkça belli olan bir şekilde, "SEN, beyni boktan olan değersiz bir kocasın," diye bana tükürüyor.

Ona ters ters bakıyorum, cevap vermeden önce geri sayıyorum. Bu şerefsizin niyeti ciddi ve ona söyleyeceğim her şey onu daha da kızdırabilir.

Ben de ona karşılık veriyorum çünkü çok gerginim ve karımın en büyük erkek kardeşi olan bu herif yüzünden kendimi kaybetmek üzereyim. Kayınbiraderim.

Lancaster ailesine hoş geldiniz. Bu grubu seviyorum.

"Bu adamı berbat bir koca olmakla suçlamak sorunu çözmeyecek," diyor Finn Lancaster, bakışları hızla benimkine kayıyor, bir özür dileme iması var ki bu şaşırtıcı.

Her ikisi de nişan partimizde bana tam bir pislikmişim gibi davrandılar ve en azından Grant tutarlı davranıyor. Yine de Finn'de bir müttefikim olabileceğini hissedebiliyorum.

Ve şu anda Lancaster tarafında bir müttefike ihtiyacım var. Çaresizce.

"Katılıyorum," diyorum, Finn'in minnettarlığımı hissetmesini umarak. "Beni daha sonra istediğin kadar aşağılayabilirsin. Charlotte'u geri aldıktan sonra."

Charlotte'u geri aldıktan sonra söylemek istediğim şey bu. Ama onların yardımını ve güvenini kazanmaya çalışıyorum, bu yüzden her şeyi kendime ve istediklerime bağlayamam.

Ama göğsümdeki ağrı hafiflemedi. Onsuz geçirdiğim süre uzadıkça ve onun iyi olup olmadığını bilmedikçe daha da artıyor. Güvende mi? Ya yaralıysa? Ya o pislik ona bir şey yaptıysa?

Bu düşünceyi kavrayamıyorum.

Daha da kötüsü, ya şu anda onunla birlikte gülüyorsa? Benden kurtulduğu ve şimdi onun kollarına döndüğü için seviniyorsa? Ya bunların hepsi benden ve anlaşılmamızdan kaçmak için bir oyunsa?

Hayır. Buna inanmıyorum. Onu kaçırmadan önce aramız iyiydi. Ve daha da iyiye gidiyordu.

Yine de aynı düşünceler kafamda dolaşmaya devam ediyor ve zaman geçtikçe daha da yoğunlaşıyor. İçim parçalanıyor ama kendimi toparlamam gerekiyor.

Charlotte için.

Yine de o karanlık düşünceler de aklımdan tamamen çıkmıyor. Bunu McAsshat'la birlikte planlamış olabileceği düşüncesi beni öldürüyor. Dalgınca göğsümü ovuşturarak acıdan kurtulmaya çalışıyorum ama faydası yok.

Hâlâ orada, kanımda zonklayan bir atış. Kalbimde. Başımda. Karımın nerede olduğunu bilmediğimi ve gelmeme ihtimali olduğunu sürekli hatırlatan o-

Hay sikeyim. Tam olarak düşünemiyorum bile.

Grant bana dudak büküyor, Winston odaya girdiğinde ifadesi değişiyor. Şu anda hepimiz Winston'ın evindeyiz ve Lancaster kardeşlerle buluşup Charlotte'un kaçırıldığı haberini onlara vermek istedik. Öğrendikten sonra hemen ailelerinin bu işe karışmaması gerektiği konusunda hemfikir oldular, henüz değil.

"Eğer bu durum daha da uzar ve ondan hâlâ haber alamazsak, babama haber vermek zorunda kalacağız," diyor Grant, bakışları sürekli benimkine dönse de hepimize kaşlarını çatarak. Oradaki suçlamayı görebiliyorum ve ona anladığımı söylemek istiyorum. Onun beni suçladığı kadar ben de kendimi suçluyorum ama ona bu zevki tattırmayacağım. "Kaynaklarım var, hem de çok sayıda. Tedbirli olacaklar. Ama babamızın daha da fazla kaynağı var. Onu benden daha kolay bulabilir."

Finn alaycı bir ses çıkarır. "Beni rahat bırak. Onu bulacaksın."

"Sanırım çoktan bulmuş olabilirim," diye duyurur Winston.

Bütün başlar kardeşime doğru dönüyor ve ilk ben konuşuyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yüzündeki ifade kendini beğenmişlikten başka bir şey değildi. "Myron, Seamus McTiernan'ın yerini tespit ettiğini düşünüyor. Kısa süre önce Bishop's Landing'de bir daire kiraladığını öğrendi."

"Siktir git buradan," dedim hemen. "Bu kasaba Konstantin kaynıyor."

"Ve Morellis," diye hatırlatıyor Winston. "İlk geldiğinde onların malikânesinde kaldığını söylemiştim sana."

"Neden orada kalmaya devam etmedi?" Finn soruyor.

"Kaçırdığınız kadını kuzeninizin evine getirmek zor, öyle değil mi? Malikanesinin ne kadar büyük olduğu umurumda değil. Eninde sonunda onun varlığını açıklamak zorunda kalacak," diye karşılık verir Winston.

Ayağa kalktım, bir planı hayata geçirmeye hevesliydim. "Gidelim o zaman. Onu bulalım."

"Sakin ol kardeşim," der Winston, sesi yumuşar. "Bu adama öylece yaklaşamayız. Bir strateji belirlemeliyiz."

Günün sözü, yemin ederim. "Stratejiyi siktir et. Kız elinde. Hadi onu geri alalım."

Telefonum çalışıyor ve kontrol ettiğimde binamızın güvenlik şefinden bir mesaj olduğunu görüyorum. Ekte bir video var.

Öğleden önce lobide çekilen güvenlik görüntüleri.

Videoyu açıp yüklenmesini beklerken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. "Az önce binamızın güvenlik görüntülerini gönderdiler."

Hepsi etrafımı sarıyor, Winston bir tarafta, Grant diğer tarafta, Finn de araya girmeye çalışıyor. Hepimiz görüntülere bakıyoruz ama şu ana kadar hiçbir şey olmuyor.

Görünürde Charlotte yok.

Parmağımı ok üzerinde kaydırarak videonun hızlanmasını sağlıyorum ve sonunda tanıdık sarışın kafasını gördüğümde, normal hızda çalışmasına izin veriyorum, güvenlik masasının önünden geçişini izlerken tüm nefesim boğazımda toplanıyor. Siyah eşofmanının içinde bile göz kamaştırıyor ve hevesli bakışlarım arkasını döndüğünde her hareketini takip ediyor. Yüz ifadesindeki hızlı şaşkınlık ifadesi düzeliyor ve Seamus McKidnapper'a gülümsüyor.

"Onunla buluşacağını biliyor muydu?" Grant soruyor.

Başımı salladım. "Jasper'a göre güvenlik aramış ve onunla konuşmak istediğini söylemiş."

"Bundan hoşlanmadım."

Winston'a baktığımda yüz hatlarının nasıl gerildiğini, dudaklarının nasıl düz bir çizgi halinde inceldiğini fark ediyorum.

Neden söylediğini biliyorum. Anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissettim. Şimdi bu videoyu izleyerek olayın tam olarak nasıl geliştiğini öğreneceğiz.

Birkaç dakika konuşuyorlar, Charlotte'un yüz ifadesi tüm konuşma boyunca sert, bu da güven verici. Onunla kaçmadığına inanmak istiyorum ama yine de bilmiyorum.

Seamus ona yaklaşıyor ve cebinden silaha benzeyen bir şey çıkarıyor. Silahı kızın yan tarafına bastırıyor ve kızın yüzündeki tüm renk uçup gidiyor - siyah beyaz filmde bile bunu söyleyebilirim.

Korkuyor.

Ve elimde değil. Rahatladım. Winston'ın şüphelerine rağmen, Charlotte onunla isteyerek gitmedi. İçten içe biliyordum ama yine de.

Özellikle ilişkimizin nasıl başladığı düşünüldüğünde, çelişkili hissetmemek zor.

"Bu bir silah," diyor Grant, bariz olanı ifade ederek. "Yanında bir silahla onu oradan çıkardı ve kimse fark etmedi bile."

Öyle yaptı, piç kurusu. Onu boğabilseydim, boğardım. Eğer o adam karşımda dursaydı, muhtemelen onu çıplak ellerimle öldürürdüm. O kadar kızgınım. O benim.

Charlotte *Constantine* bana ait.

Seamus onu yönlendiriyor ve lobiden çıkmasına eşlik ediyor, ikisi yan yana yürüyüp çift kapıdan çıkıyorlar. Bir saniye önce oradaydılar ve bir saniye sonra...

Gittiler. Bir daha asla görülmemek üzere.

Video duruyor ve içimden düzensiz bir nefes çıkıyor.

"Bence polisi arayalım," diyor Grant video bittiğinde. "Bu tam bir çılgınlık. Kadının nerede olduğunu ya da adamın ruhsal durumunu bilmiyoruz. Ya ona zarar verdiyse? Ya da bunu planlıyorsa? Ondan haber aldık mı? Herhangi bir talepte bulundu mu? Para istedi mi?"

"Bana sadece fotoğraflar geldi. Hepsi bu," diye hatırlatıyorum Grant'e. "Belki de aramalıyız-"

"Hayır. Polisler bu işe karışmamalı. O zaman medya öğrenir ve kaçırılması her yerde duyulur. Dedikodu sitelerinde, haberlerde... Bu riski göze alamayız. Ve bu parayla ilgili değil," diye araya giriyor Winston, elini çenesinde gezdirerek. "Bu kişisel bir mesele."

"Bana bunun savaşan iki aile arasında uydurulmuş kişisel bir mesele olduğunu söyleme. Buna inanmıyorum." Grant aniden omzumu iterek beni geriye doğru sendeletti. "Morellilere karşı sen mafya falan değilsin. Bu saćma sapan bir řey ve senin aptal kişin bir şekilde kız kardeşimi de bu iře bulaştırdı. O senin kavganda kullanılacak bir piyon değil. Bize anlattığından daha fazlası var."

"Bunu babana söyle," diye bağırıyorum, ona doğru yürüyorum ve yüzümü yüzüne dayıyorum. "Tüm bu plan başladığından beri onu bir piyon olarak kullanan kişi o. Onu benimle evlenmeye o zorladı."

"Peki seni onunla evlenmeye kim zorladı?" diye bana çıkışıyor.

Dudaklarımı kapatıp ters ters bakıyorum. Kimse beni zorlamadı. Bunu kendi özėür irademle yaptım. Başta karşı ıkmiş olabilirim ama sonunda bunu aştım. Müstakbel gelinimi tanımak yardımcı oldu. Ona karşı duyduğum çekim de yardımcı oldu.

Tabii bunları kardeşlerinin önünde yüksek sesle söyleyemem. Duymak istemezler.

Grant'in burun delikleri bana bakarken alevleniyor, yüz ifadesi tamamen korkutucu. Eminim bu bakışla pek çok erkeği kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp kaırtmıştır ama siktir et. Ben korkmuyorum. Geri adım atmayacağım. Burada kaybedecek bir şeyi olduğunu mu düşünüyor? Benim de var.

Finn, "Bunun Constantines ile Morellis arasında bir şey olduğunu sanmıyorum, her şey Morellis'in ondan kaçan kişi olmasıyla ilgili," diyor ve sesi son derece mantıklı geliyor.

Hepimiz ona ters ters bakmaya başladık, ilk konuşan Grant oldu. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Finn ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor. "Paris'te ateşli bir ilişki yaşadılar, değil mi?"

Bu sözleri duymaktan nefret ediyorum ama lanet olsun- "Evet," diye ısırıyorum.

"Ve sonra onun bir kız arkadaşı olan yalancı bir pi olduğunu öğrendi. Charlotte yıkılmıştı ve rezil bir halde eve katı. Onunla bir daha asla konuşmadı. Perişan olduğunu biliyoruz. Geri döndükten sonra asla eskisi gibi olmadı. Her zaman sessizdi ama tamamen içine kapanmıştı. Belki o da üzėündü. Bu adam hakkında biraz araştırma yaptım. Charlotte'la olan olaydan sonra ortalıktan kayboldu."

Onun hakkında bilgi toplamaya çalıştığım da ben de bunu fark ettim. "İrlanda'ya geri döndü. Kız arkadaşının yaşadığı yere. Anladığım kadarıyla Paris'te geçirdiği zamanın kalıcı olması beklenmiyordu."

"Babam onu kovdurdu," diye itiraf ediyor Grant. "Paris'e taşındı ve o işi kalıcı olarak aldı, inanın bana. Kovuldu ve İrlanda'ya geri gönderildi. Kız arkadaşı da kısa süre sonra onu terk etti. Eminim tüm Lancaster'ları hayatını mahvedenler olarak görüyordur."

"Ne oluyor lan? Kim bu herif? Ve baban onu neden kovdurdu?" Tamamen karanlıktaymışım gibi hissediyorum. "Charlotte bunu biliyor muydu?"

Grant omuz silkiyor. "Emin değilim. Babamız da Charlotte'un itibarını zedelediği için onu kovdurdu. Kız kardeşimiz hakkında pek bir şey düşünmüyor olabilir ama birinin ceza almadan onun imajını lekelemesine asla izin vermez."

İnanılır gibi değil. Adamın aklını kaçırmasına şaşmamalı. McKidnapper'a göre, tek başına sorumlu olmasa bile, hayatını tamamen mahveden kişi o gibi görünüyor.

"Vay canına. Hiçbir fikrim yoktu." Finn omuz silkiyor ve değerlendirici bakışlarını odanın içinde gezdiriyor. "Benim fikrimi mi istiyorsunuz? Hepinizin odaklanması gerek. Dördümüz bir araya gelirse onu kesinlikle bulacağız."

Onun için söylemesi çok kolay.

"Finn, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diyor Grant, ses tonu küçümseyici. Kahretsin, bana ciddi Winston titreşimleri veriyor. "Polisi aramalıyız. Birkaç dedektif tanıyorum, bazı bağlantılarım var. Onlarla konuşabilirim. Tedbirli olacaklarından emin ol."

Winston, "Asla olmaz," dedi.

Winston'a bakarak, "Henüz değil," diye kabul ediyorum. "Adresi sana Myron mu gönderdi?"

Winston başını sallıyor.

Ayağa kalktım, harekete geçmeye ve bunu gerçekleştirmeye hevesliydim. "Hadi gidelim." "Bu da ne? Bishop's Landing'e saldırmayı mı planlıyorsun?" Grant inanamayarak soruyor.

"Şey... evet." Tabii ki. Karım tehlikede. Onu bulmak zorundayım.

Ve ona bu kadar kötü davrandıktan sonra affetmesi için yalvaracağım. Ona güvenmem gerekirken güvenmedim ve bu benim suçum.

Finn'in bakışları benimkileri buluyor. "Aşağıdayım."

Grant yorgun bir iç çekişle başını yavaşça sallar. "Peki. Hadi gidelim."



Beşinci Bölüm

Charlotte

SEAMUS çorbanın yüzüne çarptığı anda çığlık atıyor ve yanından hızla geçiyorum, ucuz katlanır sandalye bir takırtıyla geriye düşüyor. Kase gürültüyle yere düşüyor, çatlamıyor bile ve kapıya doğru ilerlerken onu bir kenara atıyorum.

Sanki her şey ağır çekimde oluyor. Çorba uçuyor. Ben sandalyeden fırlıyorum. Sadece birkaç saniye önce çok yakın görünen kapı şimdi çok uzakta görünüyor. Sanki hiçbir zaman yeterince yaklaşamayacakmışım gibi.

"Seni orospu!" diye bağıyor, ben yanından kaçarken. Çorba damlayan yüzünü sanki silmeye çalışıyormuş gibi elleriyle kapatıyor. "Aman Tanrım!"

Kilitleri hızla açarken ellerim titriyor. Kapıyı saniyeler içinde açıp apartmandan çıktım ve dar koridorda koşarak üzerinde numaralar olan diğer kapalı kapıları geçtim. Sıradan bir apartman gibi görünüyor, içi seyrek ve kasvetli, ancak ilk başta düşündüğüm kadar eski görünmüyor. Sadece son derece yavan.

Ve soğuk. Çok, çok soğuk.

Koridorun sonunda, üzerinde merdiven boşluğu olduğunu gösteren bir tabela bulunan bir kapı görüyorum ve kapıyı iterek içeri giriyorum, merdivenlerden o kadar hızlı iniyorum ki neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. Nefeslerim kesik kesik geliyor, öyle ki soluk soluğa kalıyorum. Başım kalp atışımla aynı anda zonkluyor ve onu bir kez sallayarak temizlemeye çalışıyorum.

Susadım. Kafam karıştı. Korkuyorum. Adrenalin damarlarımda pompalanıyor, beni teşvik ediyor ve zemin kata ulaştığımda, bir kapı var

Dışarıda. Serin sonbahar gecesine doğru ilerliyorum ama yavaşlamıyorum.

Başka seçeneğim yok. Kaçmaya devam etmek zorundayım.

Otoparka doğru ilerliyorum ve Seamus'un kullandığı arabayı park yerlerinden birinde görüyorum. Koşmaya devam ediyorum, bugün eşofmanlarımı giydiğim için minnettarım. Rahat hareket etmekten bahsediyorum. Başkalarına hoş bir sonbahar akşamında koşuya çıkmış bir kadın gibi görünüyorum.

Hayatı için umutsuzca kaçan bir kadın değil.

Biraz yavaşlayarak omzumun üzerinden bakmaya cesaret ediyorum ve orada kimsenin olmadığını görerek rahatlıyorum. Peşimden gelen Seamus yok. Bana yetişmeye çalışmıyor.

Belki de çorba onun aptal yakışıklı yüzünü yakmıştır. Oldukça sıcaktı. Ya da belki gözüne kaçmıştır ve görmekte zorlanıyordur. Onu oyalamaya yetecek kadar dikkatini dağıtmışa benziyor ki bu tamamen benim lehime.

Yine de bu henüz temize çıktığım anlamına gelmiyor. Koşmayı bırakamam ya da yavaşlayamam. O yüzden durmuyorum. Gitmeye devam ediyorum, ta ki daha kalabalık bir alana gelene kadar, baktığım her yer yabancı olsa da. Kapalı görünen bir kafe var. Birkaç giyim mağazası da kapalı. Caddenin bir tarafında bir şarküteri, diğer tarafında ise bir bakkal var ve bakkalın cam kapısından içeri baktığımda, neden bilmiyorum ama içimi bir huzursuzluk kaplıyor. Tezgâhın arkasında duran ve kasada çalışan adam bakışlarımı yakalıyor ve bana alaycı bir gülümseme ile bakıyor.

Onun yerine şarküteriye gidiyorum.

İçeri girdiğim anda, havayı dolduran sıcak, taze pişmiş ekmek kokusuyla karşılaşıyorum. Kapı kapanırken bir zil çalıyor ve gizli hoparlörlerden seksenli yılların metal müziği çalıyor. Çeşitli etlerle dolu cam bir kasa var. Tezgâhın üzerinde eski moda görünümlü bir yazar kasa duruyor ve yemek alanını dolduran küçük masa ve sandalyeler var ama içlerinde kimse oturmuyor.

Etrafta hiç kimse yok gibi görünüyor.

Ön cam kapının önünden kaçıyorum ve çeşitli cipslerle dolu bir vitrinin yanında durup derin, temizleyici nefesler almaya çalışıyorum. Kalp atışlarım yavaş yavaş normale dönüyor ve ileri geri volta atmaya başlayarak birinin gelmesini bekliyorum.

"Oh."

Derinden gelen çakıllı sesle dönüyorum, korku boğazımı sarıyor ve beni sessizliğe boğuyor.

Tezgâhın arkasında kısa boylu, yaşlı bir adam duruyor, beni görünce kalın kaşları havaya kalkıyor. "Geldiğinizi duymadım. Sipariş mi vermek istiyorsun tatlım?"

"Um." Midem guruldamak için o anı seçiyor ama param yok. Telefonum yok. Hiçbir şeyim yok. "Acaba telefonunuzu bir süreliğine ödünç alabilir miyim?"

Beni inceliyor, koyu kahverengi gözleri ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi dikkatle beni süzüyor. Berbat görünüyor olmalıyım. Yıpranmış durumdayım ve titrek bir elimi saçlarımda gezdirerek yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Şu havalı akıllı telefonlardan yok mu sende?" Elini sallıyor Ben.

"Onu kaybettim." Gülümsüyorum ama sahte hissettiriyor, bu yüzden solmasına izin veriyorum. "Lütfen efendim. İhtiyacım var. önemli bir arama yapmak için. Bu acil bir durum."

Gürültülü bir ses çıkarır. "Bu tür şeyleri bedavaya vermiyorum, genç bayan. Siz çocuklar sürekli buraya gelip yaşlı bir adamdan faydalanmaya çalışıyorsunuz. Bundan hoşlanmıyorum."

Çaresiz bir ses çıkardığımda adam arkasını dönüp şarküterinin arka tarafına dönmek üzereydi. Bağırmakla inlemek arası bir ses. Duraklıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor ve sol elimi kaldırıp parmağımdaki devasa elması gösteriyorum.

"Bunu size teminat olarak verebilir miyim? Sadece bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor bayım. Belki iki, eğer onlara ulaşamazsam. Hepsi bu kadar. Tek istediğim bu." Burada saklanmama izin verirse, onu da yaparım. Güvenli hissettiriyor. Sıcak ve davetkar. Dışarı çıkmak istemiyorum. Dışarıda tek başıma olmak beni tamamen savunmasız bırakıyor.

Parmağımdaki elmas yüzüğü çıkarıp ona doğru uzatırken gözleri açılıyor, elim titriyor. Yavaşça dönüp bir kez daha bana bakıyor, yıpranmış yüzünde kaşları çatılıyor. "Yüzüğünüzü istemiyorum, genç bayan."

"Sadece al. Ben arama yaparken sende kalsın. Lütfen, telefonunu kullanmama izin ver. Lütfen." Yalvarıyorum ama umurumda bile değil. O lanet telefona ihtiyacım var.

Bir iç çeker ve başını sallar. "Buraya gel. Telefon duvarda asılı." Çok eski görünümlü bir telefona el sallıyor ve ben de sallanan yarım kapıdan geçip telefonun önünde durduğumda yüzüğümü bir kez daha ona uzatıyorum.

"Al bunu," diyorum ona, midem yine gurulduyor.

Yüksek sesle.

Adam kaşlarını çatır.

"Acıkmışsın." "Önce bir telefon görüşmesi yapmam gerek."

"Seni besleyeceğim. Sana bir sandviç yaparım." Koşuşturmaya başladığında yapacak bir işi olduğu için memnun görünüyor. "Ne tür bir et istiyorsun?"

"Hindi?" Karnıma öyle bir kramp giriyor ki canım acıyor ve alyansımı parmağıma geri takıyorum. "İsviçre peyniri?"

Başını sallıyor, cam kapıyı geri çekiyor ve vitrine uzanıyor. "Sana güzel bir sandviç yapacağım. Sen aramanı yap. Ve o yüzüğü parmağına geri taktığına sevindim. Ona ihtiyacım yok."

Gergin omuzlarım rahatlıyor ve telefonu elime alıp bir süre numaralara bakıyorum, çevir sesi kulağımda çınlıyor.

Akıllı telefonlar inanılmaz. İhtiyaç duyabileceğiniz her küçük şey parmaklarınızın ucunda. Ama onlara bu kadar bağımlı olmak, kimsenin numarasını hatırlamamanız anlamına geliyor. Kocamınki gibi.

İçimi bir hayal kırıklığı kaplıyor ve aklıma gelen ilk numarayı çeviriyorum. Ezberlediğim çok az numaradan biri.

Kardeşim Finn'in numarası.

Tabii ki sesli mesaja yönlendiriyor çünkü şu anki şansım ile işler bu şekilde yürüyor. Şarküteri sahibinin bana hindi eti, peynir, marul ve soğanla dolu bir sandviç hazırlamasını izliyorum ve telefonu tekrar yuvasına yerleştiriyorum, açlık bana o kadar sert vuruyor ki yemin ederim bir an için ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Ulaşamadınız mı?" Omzunun üzerinden bakıyor, gür kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Bir dakika içinde tekrar deneyeceğim." Ona belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum, görüşüm bulanıklaştığında gözlerimi kırptırıyorum.

Kararmadan hemen önce.

* * *

"OH BAK! O uyandı!"

Tanıdık olmayan bir kadın sesi bağırmaya devam ediyor ve bu bende hiç uyanmak istememe neden oluyor. Bunun yerine gözlerimi sımsıkı kapalı tutuyorum, biri vücudumu itip kakınca kaçmak isteyen iniltiyi bastırıyorum, başımın arkasından yakıcı bir acı geçiyor.

Yerdeydim ve sanırım bayılmış olabilirim? Şarküteri çok sıcaktı ve ben hâlâ içerideyim -havada hâlâ pişen ekmeğin eşsiz kokusu var- ve konuşan erkek sesini tanıyorum, sahibinin kim olduğunu tahmin ediyorum.

"Onu hareket ettirme Martha. Sert bir düşüş yaşadı." Adamın ses tonu azarlayıcıdır ve kadın da karşılığında ona tıslar gibi bir ses çıkarır.

"Sonsuza kadar yerde yatmasına izin veremeyiz Arthur. Müşteriler yakında burada olacak!"

Martha'nın karısı olduğunu tahmin ediyorum. Ve müşterilerin beni yerde baygın görmesinden çok benim iyi olmamla ilgilenmesi de bunu gösteriyor.

Beni böyle bulduğu için heyecanlandığını sanmıyorum.

Gözlerimi dikkatlice açtığımda iki yüzün üzerimde gezindiğini gördüm. Şarküteri sahibi Arthur'un. Bir de boyalı siyah saçlı, gözlerinin üzerine çekilmiş siyah kaşları birbirine uyan, oldukça kemerli bir kadın. Bakışlarımız karşılaştığında geriye yaslanıp bana nefes alma alanı açtı.

"İyi misin, tatlım?" Sesi nazikti ve belki de onu çok sert yargılamıştım.

İnsanlar sandviçlerini sipariş etmeye çalışırken yabancı bir kadının yere yayılması aslında iş için iyi olmazdı.

Cevabımı beklediklerini fark ettiğimde tek omzumu silkiyorum. "Başım ağrıyor."

"Yere çok sert çarptın," diyor Arthur. "Oturmak için yardım ister misin?"

Başımı sallıyorum ve elimi tutuyor, beni nazikçe oturma pozisyonuna çekerken yıpranmış parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor. Yavaşça hareket ediyorum, başıma dokunmak için arkama uzanıyorum, bir şişlik hissettiğim noktayı ovuyorum. "Ne zamandır baygınım?"

"Sadece birkaç dakika, en fazla," diyor Martha, bakışları Arthur'unkilere gidiyor. "Ona ne yaptığını anlat."

Bakışlarım merakla ikisi arasında gidip geliyor. "Ne yaptın Arthur?"

Bana gülümsüyor. "Sen yere düştüğünde Martha içeri girdi ve ben de telefona gidip tekrar arama düğmesine bastım."

"Birçok kez," diye ekliyor Martha.

"Ve aramaya çalıştığın adam cevap verdi."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve neredeyse tekrar yere yığılıyorum. "Ona ne söyledin?"

"Siyah eşofman giymiş sarışın güzel bir kadını şarküteri katımda bayılttığımı." Gülümsemesi küçük. "Fırtına gibi küfretti."

"O benim kardeşim," diye itiraf ediyorum, kulağa Finn gibi geldiğini düşünerek. Kızdıklarında hepsi küfreder. Mutlu olurlar. Her neyse işte. "Hatırlayabildiğim tek numara onunki."

Arthur, "Adresimi verdiğimde hemen burada olacaklarını söyledi," diyor.

Onlar. Acaba Perry ile birlikte mi? Kocam kaybolmamı umursuyor mu? Eve erken gelmesi gerekiyordu, böylece ona 'akşam yemeği' hazırlayabilecektim ve bunun yerine Bishop's Landing'de bir şarküterideyim ve aman Tanrım...

"Buraya hiç İrlandalı aksanıyla konuşan siyah saçlı bir adam geldiğini gördün mü?" Arthur'a sordum.

"Hayır, hatırladığım kadarıyla hayır." Karısına bir bakış gönderiyor ve eminim bunu sorduğum için benim bu işin dışında olduğumu düşünüyor. "Gel hadi. Seni ayağa kaldıralım."

İki yanımda durup beni ayağa kaldırıyorlar ve beni dik tutmalarına ihtiyacım kalmadığı anda Martha arkaya doğru kaçıyor.

"Sana aspirin getiriyorum, genç bayan! Kafanın aldığı darbeler için!" Şarküteriyi asıl mutfaktan ayıran kapıya doğru ilerleyerek gözden kayboluyor.

"Kardeşim ne zaman geleceğini söyledi mi?" Arthur'a soruyorum, bir anda kendimi bu kadar endişeli hissetmekten nefret ederek. Bakışlarım şarküteri girişine doğru kaymaya devam ediyor, Seamus'un her an içeri girebileceğinden endişeleniyorum. Arthur'u kolayca geçebilirdi. Ve eğer silahıyla geldiyse, unut gitsin.

"Yola çıktığını söyledi." Arthur bir adım daha yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Sen iyi misin? Biri sana zarar vermeye mi çalışıyor?"

Nazik kahverengi gözlerine bakıyorum, caddenin karşısındaki bakkal yerine şarküteriyi seçtiğim için çok minnettarım. "Kardeşim gelene kadar arka tarafta saklanabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin." Arthur'un bana hiç soru sormamasını seviyorum. Sadece otomatik olarak evet diyor. "Ve sandviçini de orada yiyebilirsin."

Minnettarlıktan o kadar bunalmışım ki ona sarılınca irkiliyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, sesim omzunda boğuklaşıyor. "Bana yardım ettiğin için."

Geçici bir süre sırtımı sıvazlıyor. "Hadi gel. Sana şu sandviçi alalım."



Altıncı Bölüm

Perry

FINN'İN TELEFONU ÇALMAYA DEVAM EDİYOR.

O da görmezden geliyor, bu da beni çok sinirlendiriyor.

Aslında hepimizi.

Winston'larda takıldık çünkü Myron tam çıkmamız gerekirken aradı ve kardeşimi her türlü ayrıntıyla doldurdu. Ben hâlâ volta atıyor, beynim Charlotte'un nerede olabileceğine dair türlü türlü fikirler üretiyordu. Neden çoktan bir arabaya binip Bishop's Landing'e doğru yola çıkmadığımı bilmiyorum.

Zaman kaybediyoruz. Buradan siktir olup gitmeliyiz.

Şimdi.

Hayatımda bir kez olsun, gerçekten Bishop's Landing'de olmak istiyorum. Sokaklarda olmak, onu aramak istiyorum. Onu da. Eğer onu bulursam, ölür.

Bu kadar basit.

Ve bu da karmaşık.

Grant, her zamanki gibi sinirli bir şekilde, arka arkaya beşinci aramadan sonra, "Aç şu lanet telefonunu," diyor.

En azından adamın bana karşı kişisel bir kan davası olmadığını biliyorum.

Hayatındaki herkese, hatta kardeşine bile bu kadar kaba davranıyor.

"Tanımadığım rastgele bir numara," diyor Finn umursamaz bir tavırla, çalan telefonuna bile bakmadan.

"Kontrol etmelisiniz," diyorum. Son zil sesi havayı doldururken ikisi de başlarını bana doğru çeviriyor. "Mevcut koşulları göz önünde bulundurursak, rastgele numaralar olsun ya da olmasın, tüm aramalarımıza cevap vermeliyiz."

"Haklı olduğu bir nokta var," diyor Grant, sesi isteksiz.

Kaşlarını kaldırıp odaya yeni girmiş olan Winston'a bakıyorum, yüz ifadesi asık. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekken telefonu yeniden çalıyor. Sinirlenmiş bir halde ekrana bakıyor. "Yine Myron arıyor. Hemen döneceğim," der ve odadan çıkar.

Finn önerim karşısında yüzünü buruşturuyor ve sanki bir işaretmiş gibi telefonu elinde çalıyor. Hemen cevap verdi. "Ne?"

Bir adamın derin sesinin konuştuğunu duyabiliyorum ve içimdeki her şey geriliyor. Daha sıkı. Odada volta atmaya başlıyorum, Finn'e gittikçe yaklaşıyorum ama adamın tam olarak ne dediğini duyamıyorum.

"Ne giyiyor?" Finn bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor ve ben de görüyorum. Kimden bahsettiğini biliyorum.

Charlotte.

"Evet. Tamam. Hayır, bize haber verdiğin için minnettarım. İyi olduğuna sevindim. Aradığınız için teşekkürler. Yola çıkıyoruz." Finn aramayı bitiriyor, bakışları üzerimizde geziniyor. "Arayan Arthur Patroli'ydi. Sanırım Charlotte onda."

"Arthur Patroli de kim?" Talep ediyorum. "Ve karım neden onun elinde?"

"Bilmiyorum. Açıklaması biraz karışık. Bishop's Landing şehir merkezinde bir şarküteri sahibi olduğunu ve kızın onun restoranına girdiğini söyledi. Bayılmadan hemen önce benim numaramı aramaya çalıştığını söyledi."

Hiçbir planım olmadan kapıya doğru koşuyorum. Sadece ona gitmem gerektiğini biliyorum.

Şimdi. "Gidip onu alalım."

"Sizi ayrı bir arabayla takip edeceğiz," diyor Grant ve doğruca bana yöneliyor. "Vardığımızda büyük bir varlık göstermemiz daha iyi olur."

"İyi karar." Grant Lancaster ile aynı fikirde olduğuma inanamıyorum.

Ama bunu düşünemem. Karım Bishop's Landing'de bir şarküteride bayıldı ve ben ona gidiyorum. Bana ihtiyacı var.

Winston ortaya çıkmak için o anı seçer, kaşları çatıktır. "Şimdi nereye gidiyorsunuz?"

"Az önce bir adam beni aradı ve siyah eşofman giyen sarışın güzel bir kadının şarküterisine girdiğini ve bayılmadan önce telefonunu kullanmak istediğini söyledi," diye açıklıyor Finn.

"Seni neden aradı?" Kardeşimin kaşları daha da çatıldı.

"Aradığı numara benimki. Belki ezberlemiştir. Telefonunu yanında taşımadığını tahmin ediyorum." Finn omuz silkiyor.

"Bizim evde bırakmış," diye hatırlatıyorum onlara.

"Telefonunu almasına izin verecek değil ya," diye ekliyor Winston.

"Onu almak için şarküteriye gidiyoruz," diyorum kardeşime. "O Bishop's Landing'de."

Winston başını sallayarak, "Mantıklı," diye mırıldandı. "Orası *onun* öyle."

"Kendi arabalarını alacaklar." Charlotte'un arabasına doğru bir el salladım.

Kardeşler. "Benimle gelmek ister misin?"

"Ben burada kalacağım. Myron'la iletişim halinde ol. Anneme neler olduğunu anlat. Bana mesaj atıp duruyor. Charlotte'un Bishop's Landing'de olmasıyla Morellilerin bu işe karıştığını söyleyecektir."

"Belki de haklıdır." Omuz silkiyorum, artık gerçekten umursamıyorum.

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Ama bunu başka bir zaman tartışabiliriz." Winston'ın bakışları benimkilerle buluşuyor ve başını eğiyor. "Git kızını getir. Myron bana Seamus'un yeriyle ilgili herhangi bir bilgi verirse, sana haber veririm."

"Teşekkürler, Winny. Tüm yardımların için." Beklenti damarlarımda vızıldıyor. Buradan çıkmam gerekiyor. Karıma ulaşmak ve onu kollarıma almak için çok hevesliyim. Ve onu asla bırakmamalıyım.

Bir daha onu gözümün önünden ayırmayacağım.

Kimseye güvenmiyorum. Kardeşlerine bile. Charlotte'un güvende olduğunu hissetmemin tek yolu benimle olması.

"Araba kullanabilecek misin?" Asansörle kapalı otoparka çıkarken Grant bana soruyor. "Duyduğuma göre direksiyon başında pervasız olabiliyormuşsun."

Yüzümü buruşturarak, yüz ifademi görmemesi için başımı çeviriyorum. Harika. Muhtemelen geçmişimle ilgili küçük bir araştırma yapmış ve sokak yarışı günlerimi öğrenmiş. "O uzun zaman önceydi."

"Sadece aptalca bir şey yapma," diye mırıldanıyor Grant.

Benimle küçük bir çocukmuşum gibi konuşmasından nefret ederek ona sırtımı dönüyorum. Winston'ın bana eskiden nasıl davrandığını hatırlatıyor, sanki zar zor iş görebilen tam bir aptalmışım gibi, ki o zamanlar bu gerçek sayılırdı.

"En büyük kardeş, tam bir pislik gibi davranıyorsun, değil mi?" Alay ediyorum.

Grant bana döndüğünde Finn bir *ooooh* sesi çıkarıyor, yüz ifadesi buz gibi soğuk. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Sanki beni kontrol ediyormuşsun gibi ne yapacağımı söyleyip duruyorsun. Nasıl araba kullanacağımı biliyorum. Charlotte'a nasıl

davranacağımı da biliyorum. O benim karım. Ve

Şu anda benim için en önemli şey onun güvenliği. O yüzden endişelenmeyin. Dikkatsizce araba kullanmayacağım ya da aptalca bir şey yapmayacağım. Karım arabadayken olmaz. Anlaşıldı mı?"

Asansör duruyor, kapılar açılıyor ve otopark ortaya çıkıyor ama yine de ikimiz de kıpırdamıyoruz. Finn önce Grant'i itiyor ve onun benden başka tarafa bakmasına neden oluyor ve ben de içimden geçen zafere engel olamıyorum.

"Çok komiksiniz," diye mırıldanıyor Finn otoparkta ayrılırken. "Şarküteride görüşürüz," diye sesleniyor bana. "Sana adresi yolladım bile."

Telefonum tam zamanında cebimde çalıyor.

Hiçbir şey söylemedim. Chevelle'ime doğru koşup sürücü koltuğuna atlıyorum ve motorun tatmin edici bir kükremeye çalışmasından memnun oluyorum. Grant'in Mercedes kullandığını tahmin ediyorum. Şık, pahalı ve güçlü bir motoru olan bir şey. Hızlı sürdüğüne ve virajları hızlı bir bilek hareketiyle aldığına eminim.

Bunu ben de yapıyorum, ama güçlü V8'im ve gürültülü susturucumla - ve gösterişli turuncu boyayı unutamam. Sadece herkesin beni görmesini değil, geldiğimi duymalarını da istiyorum.

Chevelle ile gizlice yaklaşamazsın, hayır. Ve bu sorun değil. Karımın onu kurtarmaya geldiğimi bilmesini istiyorum. Motorumu duymasını ve ben olduğumu bilmesini istiyorum. Arabamın kaldırırma yanaşma sesi amını ıslatırsa çok sevinirim.

O amcık benden başka kimse için ıslanmadığı sürece sorun yok.

* * *

Bishop's Landing'e gitmek çok uzun sürdü ve Grant'in BMW'siyle Lancaster'ların önüne geçtim - lanet olsun, tahminime çok yaklaşmıştım - uzun zaman önce, hâlâ şehirdeyken.

Şimdi nerede olduklarını Tanrı bilir.

Tanıdık sokaklarda ilerlerken yağmur yağmaya başladı. Birkaç dakika içinde şarküterinin önündeki kaldırırma yanaşıyorum, arabayı park ediyorum ve kontağı kapatıyorum, motorun sesini dinlerken bir süre düşüncelerimle baş başa kalıyorum.

Beni gördüğüne sevinmeyebilir ve ben de kendimi buna hazırlamaya çalışıyorum. Ki sorun değil, anlıyorum. O kadar da yakın değiliz.

Gerçi yaklaştığımızı sanıyordum.

Derin bir nefes alarak arabadan çıkıyorum ve kapıyı kilitliyorum. Bir elimi saçlarımda gezdiriyor ve kendime çok endişeli görünmememi söylüyorum.

Sonra girişe doğru koşuyorum ve sanki kendimi kontrol edemiyormuşum gibi kapıyı kırıp içeri giriyorum.

Bakışlarım her yerde, küçük, karanlık şarküterinin içini tarıyor. Müzik çalıyor - Frank Sinatra olduğundan eminim - ve arka tarafa yakın bir masada oturan bir çift yaşlı çift var, ellerinde yarısı yenmiş sandviçleri tutarken sohbet ediyorlar. Tanıdık sarışın kafayı arıyorum, onu göremeyince endişeden kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Birini mi arıyorsunuz?"

Döndüğümde kısa boylu, yaşlı, göbekli ve hayatımda gördüğüm en kalın kaşlı adamın kasanın arkasında durduğunu ve yıpranmış yüzünde meraklı bir ifade olduğunu görüyorum.

"Karımı arıyorum." Tezgâha doğru bir adım attım, içimden yaşlı adamı gömleğinin önünden tutup sarsmak geldi. Charlotte'un nerede olduğunu öğrenmek istiyorum.

Ama benim yok. Bundan daha fazla itidal sahibiyim ve anladığım kadarıyla bu adam karıma yardım etti ve bunun için sonsuza dek minnettarım. Tanrıya şükür Grant henüz gelmedi. Ne yapacağı o kadar belli olmaz ki, bize sağlam cevaplar bile veremedi bu zavallı ihtiyarı bayılmasından korkuyorum.

Adamın bakışları şüpheli bir hal alıyor. "Adın ne senin?" "Perry."

Bakışları daralıyor. "Bu onun kardeşinin adı değil."

"Az önce de söylediğim gibi, ben onun kardeşi değilim." İçimde dalgalanan hayal kırıklığıyla savaşıyor tezgahın kenarını kavıyorum. "Ben onun lanet olası kocasıyım."

Yaşlı adam başını arkaya atıp gülüyor, ben ise öfkeli bir şekilde orada dikiliyorum.

"Ah, yeniden genç olmak. Her zaman çok fazla duyguyla dolu. Beni takip edin. O burada." Bir el sallıyor.

Onu sallanan bir kapıdan geçip şarküterinin arka tarafına kadar takip ediyorum, tüm vücudum elektrikleniyor. Bunun Charlotte'a yakın olduğum için olduğunu biliyorum. Ne zaman aynı odada olsak, aynı havayı paylaştık bana böyle oluyor.

"İşte burada," diyor adam köşeyi döndüğümüzde, küçük bir masa beliriyor. Zifiri siyah saçlı yaşlı bir kadın masanın yanında oturuyor.

sarışın, güzel karım. "Charlotte, bir ziyaretçin var."

Charlotte başını kaldırdı, mavi gözleri benimkilerle buluştu ve bana doğru yürümeye başladı...

Ve sonra tereddüt eder.

Vay anasını. Bunu neden yaptı ki? Bana kızgın mı? Sadece şimdi ortaya çıkmama mı kızdı? Ya gerçekten birlikte olmak istiyorsa-

"Gerçekten benim için geleceğini düşünmemiştim," diye fısıldıyor, gözleri akmayan yaşlarla doluyor.

Sözleri, hüznü sesi, kalbimi küçük parçalara ayırıyor. Bir an önceki düşüncelerim parçalanıyor.

"Her zaman senin için geleceğim," diyorum ona şiddetle, bir söz verir gibi.

Birkaç dakika içinde ayağa kalkıyor, kendini bana atıyor, kolları ortama dolanıyor. Yüzünü göğsüme bastırıyor, sesi o kadar boğuk ki ne dediğini anlayamıyorum ve ona uzanıyorum. İki elimle yüzünü kavrayarak, gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye doğru eğiyorum.

Neredeyse gözyaşlarıyla dolup taşan gözler.

Onu izlerken ne diyeceğimi bilemediğimi fark ediyorum, ki bu hiç olmaz.

Hiç.

Aptalca ya da apaçık bir şey söylemek yerine, tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum ve başımı eğerek titreyen dudaklarını kendi dudaklarımla okşuyorum. Öpücük yumuşak ve tatlıydı ve onu tekrar tekrar öperken onunla sessizce iletişim kurmaya çalışıyordum.

Seni özledim.

Beni korkuttun.

Sen bana aitsin.

Önce benden ayrılıyor, ellerini göğsüme koyuyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Onu kendime çekmeden önce başparmaklarımla hafifçe fırçalıyorum, bir elimi başının arkasına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, içimde yükselen duygu girdabını kontrol altına almaya çalışıyorum.

Bu kız... O benim her şeyim oldu. Onu tekrar kaybedemem.

Kaybedemem.



Yedinci Bölüm

Charlotte

THE ENDİŞE AÇIKbenim kocasının yüz ne zaman o
önce benekli Ben hemen yerini rahatlamaya bıraktı ve ben
de aynı şeyi hissettim.

Aynen öyle.

Arthur kardeşimin yakında burada olacaklarını söylediğinden bahsettiğinde Finn'in Perry ile birlikte olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. En azından ben öyle olmasını umuyordum. Ve her ne hikmetse önce kocam geldi, kardeşlerim ortalıkta yoktu, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Önce Perry'yle bu sessiz anı yaşamama izin veriyor. Onu gördüğümdeki mutlak ve tam rahatlamam. Güçlü kollarının beni sardığını, vücudunun katı ağırlığının bedenime baskı yaptığını hissetmek. Sıcak, yumuşak dudaklarının dudaklarımı bulması, öpüşünde hissettiğim mutlak rahatlama. Seamus'tan kaçtığımdan beri, Perry ortaya çıkana kadar kendimi hiç güvende hissetmemiştim ve şimdi her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Gerçi henüz bana bir şey söylemedi, bu da garip. Perry konuşkan biri.

Sessizlik ona göre değil.

"İkinizi yalnız bırakalım," diyor Arthur.

Onun ve Martha'nın arka odadan çıkışını izlemek için başımı kaldırıyorum ve mahremiyet için minnettarım. Belki de Perry bu yüzden henüz konuşmadı. Belki de söyleyeceği her ne ise aramızda kalsın, başka kimse bilmesin istiyordu.

Arthur ve Martha gittikten sonra kocam hâlâ sessizliğini koruyor. Başımı bir kez daha göğsüne yaslıyorum, kulağımın dibinde hızla çarpan kalbine konsantre olurken kokluyorum. Onun sert ve zayıf vücudunun aşırı farkındayım. Parmakları saçlarımda. Diğer eli kalçamda.

Beni dikkatle tutuyor, sanki kırılğanmışım gibi. Camdan yapılmışım gibi. Kollarımı ortasına doluyorum, kendimi onun bedenine gömmek ve asla bırakmamak istiyorum.

Düzensiz bir nefes veriyor ve ben kelimeleri bekliyorum ama yine de gelmiyorlar. Neden benimle konuşmuyor? Onun güvencesine ihtiyacım var. İlgisine. Hatta muhtemelen sevgisine.

Bunu bana özgürce verebilir mi? Verecek mi? Birdenbire kıyamet koptu.

"Ne oluyor be? Charlotte!"

Ağabeylerim arka odaya doğru ilerlerken birbirimizden uzaklaşıyoruz; beni gördüklerinde yüzlerinde öfke ve rahatlama karışımı bir ifade beliriyor. İkisi de Perry'yi iterek geçiyorlar, önce Grant bana sarılıyor, hemen ardından da Finn.

Mutlak bir şok içinde beni kucaklamalarına izin verdim. Sanırım bu, kardeşlerimin hayatımda bana gösterdikleri en büyük şefkatti.

"Ne oldu sana? Ondan nasıl kaçtın? Az önce polisleri mi aradın? Lütfen bana polisi aramadığını söyle." Tüm bunları söyleyen Grant, elleri kalçalarında ve yüzünde bir hırıltıyla tam karşımda duruyor.

"Onu rahat bırak," diye tersliyor Perry elimi tutup beni yanına çekerken. Kolunu belime doladı ve beni kendine yakın tuttu. "Yeterince şey yaşadı. Konuşmaya hazır olduğunda, konuşacaktır."

Grant'in ifadesi kararır. "Kaybedecek zamanımız yok. Bu pisliği bulmalıyız ve o da bizi ona götürebilir."

"Polisi arayıp aramamasının ne önemi var?" diye soruyor Finn, kafası karışmış bir halde. "Winston'ın bunu yapmamızı istemediğini biliyorum, ama onları bu işe dahil etmemiz ve bu işi onların halletmesine izin vermemiz gerekmez mi?"

Grant ve Perry aynı anda, "Hayır," diye cevap verirler.

Elimi kocamın göğsüne koyuyorum, Grant ile aynı fikirde olmasına şaşıyorum. "Neden olmasın?"

"Bunu kendi başımıza halledeceğiz," diyor Perry ve az önce başıma gelen her şeye, eskiden sevdiğimi sandığım biriyle geçirdiğim travmatik öğleden sonra ve akşama rağmen, kocamın sesindeki karanlık tonla tüylerim diken diken oluyor.

Bunu kendi başımıza halletmek sayısız anlama gelebilir ve bunların hiçbirisi iyi değildir.

"Polisi olaya dahil etmek daha iyi olabilir," diyorum ona, sesim kısık.
"Onları aramalıyız."

Sesi düz. "Hayır."

Hayal kırıklığı kanımda dalgalanıyor. Beni dinlemiyor bile ve kaçırılan benim.

O da hayatımdaki tüm erkekler gibi. Bana işe yaramaz bir bebekmişim gibi davranıyor.

Şunu ya da bunu yapmamı talep ediyor. Seçme şansım olmasına asla izin vermiyor. Finn konuyu değiştirerek, "Hadi onu eve götürelim," diyor.

Grant başını sallıyor, bakışları benimkileri buluyor. "O pisliğin nerede olduğunu bulmaya çalışalım. Bize neler olduğunu anlatabilir misin?"

Derin bir nefes alarak onlara kaçışımı kısaca anlattım. Durumdan nasıl faydalandığımı ve Seamus'un suratına nasıl çorba fırlattığımı, sonra apartmandan nasıl kaçtığımı ve şarküteriye varana kadar nasıl koşmaya devam ettiğimi.

"Vay canına, Charlotte, gerçekten mi? Bütün bunları sen mi yaptın?" Dönüp Perry'ye bakıyorum, yüz ifadesindeki hayranlığı fark ediyorum. Elini uzatıyor, parmakları yanağımda geziniyor. "Çok güçlüsün."

"Kimsenin beni aradığını düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum.

Elini bıraktı, yüzündeki ıstırap çok açıldı ve böyle korkunç bir şey söylediğim için hemen kendimi kötü hissettim ama...

Gerçek bu.

"Ayrıldığınız apartmanı teşhis edebilir misiniz?" Grant bana sordu.

"Deneyebilirim."

"Belki de onu zorlamamalıyız-" diye söze başlar Perry ama Grant bir bakışla onu susturur.

"Ya şimdi ya da asla ve sen bunu biliyorsun." Ağabeyimin sesi alçak ve karanlık. Uğursuz.

Perry başını sallayıp bana bakıyor. "Gidip bakmak ister misin?"

Grant başını sallayarak, "Senin arabanda olmaz," diyor. "O canavar çok gürültülü."

Neredeyse gülmek istiyorum çünkü kardeşim haklı. Perry'nin Chevelle'sini sevdiğini biliyorum ama oldukça gürültülü.

"Hepimiz BMW'ye binebiliriz," diye öneriyor Finn, her zamanki uzlaştırıcı tavrıyla. Çoğu zaman sert biri olmayı seviyor ama Grant'i yumuşatmaya çalıştığını fark ettim.

Perry'nin Winston için yaptığı gibi.

Burada olmamasına şaşırdım. Yine de buna sevindim - tüm bu *alfa* erkeği, *sorumlu* benim tavrı, şu anda etrafımı saran üç adamla yeterince kötü. Winston bunu tamamen zirveye taşıyabilir.

"Hadi gel." Perry kolunu benden çekti ama hemen elimi tuttu. "Hadi gidelim."

Birkaç dakika içinde Grant'in arabasındayız, ben yolcu koltuğunda otururken kardeşim de benim gittiğim yoldan yavaşça ilerliyor. Yanında park yeri olan belirli bir binaya geldiğinde durmasını istiyorum ve sessizce binaya bakıyorum. Ona baktıkça tenim soğuyor ve titrek bir nefes alıyorum.

"İşte bu." Binayı gösteriyorum. "İşte oradaydım."

"Charlotte, lanet olası kız. Birkaç mil koşmuşsun," diye arka koltuktan gözlemliyor Finn. "En az beş mil."

Mecbur kalsaydım yirmi kere kaçardım. Ondan kaçmak için çaresizdim.

Perry iki ön koltuğun arasına girene kadar öne eğiliyor, sıcak bakışları yüzümde. "İçeri girelim mi? Dairesine bakalım mı? Hayır diyebilirsiniz Charlotte."

Grant direksiyonu kavrayarak homurdanıyor.

"Daire numarasını hatırlamıyorum," diye itiraf ediyorum, ki bu doğru. Ayrılırken aracını gördüğümü hatırlayarak park yerini tarıyorum ama park yeri çoğunlukla boş. "Orada olduğunu bile sanmıyorum. Ben dışarı çıktığımda arabası otoparktaydı ve şimdi yok."

"Ne kullanıyordu?"

"Sanırım bir Porsche'ydi. Kesinlikle küçük bir spor araba. Siyah. İki kişilik."

Grant başını sallıyor, otoparkı izlerken çenesi geriliyor. "Burada oturup onun dönmesini bekleyebiliriz."

"Eğer akıllıysa, geri dönmez. Bu gece olmaz," diyor Perry.

"Sadece eve gitmek istiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim kısık.

Grant bana baktı. "Anne ve babana dönmek ister misin?" Ailemize

"anne ve babam" demesi kulağa çok tuhaf geliyor. Baba." Ve ilginçtir ki benim evi böyle gördüğümü varsayıyor.

"Hayır." Başımı iki yana sallıyorum ve çok yakınımda duran Perry'ye bakıyorum. Yüzü neredeyse benimkinin içinde ve çenesindeki kirli sakalı görebiliyorum. Bakışlarındaki yorgunluğu. "Dairemize geri dönmek istiyorum."

Perry bir kez başını sallar. "Şarküteriye geri dönelim, ben onu eve götürüyüm."

"Bu saçmalık." Grant elini direksiyona vurarak beni zıplattı. "Bu kadar yaklaşmışken neden şimdi gidelim ki? Gerçekten bu pislikten kurtulmasını mı istiyorsun, Constantine?"

"Siktir git," diye mırıldanır Perry. "O McAsshole'u gördüğüm an onu öldüreceğimi biliyorsun. Ve hayatımın geri kalanını cinayetten hapiste geçirmektense bu gece travma geçiren karımla ilgilenmeyi tercih ederim."

Kalbim yerinden çıkacak çünkü ben tam bir aptalım, ama gerçekten. Kocanızın sizi kaçıran adamı öldürmek istediğini itiraf ettiğini duymak aslında çok seksi.

Finn, "Haklısın," diyor ve Grant'in bir dizi küfür mırıldanmasına neden olduktan sonra arabayı vitese takıyor ve gıcırdayan lastiklerle yola geri dönüyor.

Erkekler. Çok gülünçler.

Şarküteriye dönüyoruz ve ben Perry ile birlikte onun arabasına biniyorum. Dairemize dönüş yolumuz çoğunlukla sessizdi. Konuşacak havada olmadığımı söyleyebilirim, Perry de öyle. Gerçi belki de bir şey söylemek istemesinden çok ne söyleyeceğini bilememesinden kaynaklanıyordu.

Anlıyorum. Ben anlıyorum. Az önce başıma gelenler, kafamı zar zor toparlayabiliyorum. Sanki hiç olmamış gibi. Seamus'la lobideki an sadece bir rüyaydı.

Daha çok bir kabus gibi.

Apartmanımıza yaklaştığımızda "Aç mısın?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Şarküteride bir sandviç yedim." Bir şeyin farkına vararak daha dik oturuyorum. "Arthur ve Martha'ya ne veda ettim ne de teşekkür ettim."

"Kim?"

"Beni kurtaran insanlar." Ses tonum ciddi ve içimde alevlenen endişe patlamasını bastırıyorum. "Geri dönmeliyiz."

Perry, "Onları yarın arayıp teşekkür edebilirsin," diye öneriyor. "Hayır. Onlara şimdi söylemem gerek. Arkanı dön, Perry."

"Geç oldu," diyor, sesi sert. "Yarın."

"Hayır!" Gözyaşlarına boğuldum, tüm vücudum titriyordu. "Arthur hayatımı kurtardı. Ya ben kaçtıktan sonra Seamus beni bulsaydı? O zaman bana ne yapardı?"

"Charlotte..."

"O tamamen dengesiz, biliyorsun." Perry bana bakıp ne demek istediğimi vurgulamaya çalıştığında tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Kardeşlerimin ne dediği umurumda değil. Polisi aramalıyız. Onlar da dahil olmalı. Bana ne yapabileceğini bilmiyoruz. Ya da sana."

"İşin içine girdiklerinde suçlanacak ve büyük olasılıkla serbest bırakılacak. Ailesi eyaletteki en iyi ceza avukatlarını bulacak -çünkü hepsinin avukatı var- ve o da bileğine bir tokat yiyecek. Kıçını İrlanda'ya ya da hangi cehennemden geldiyse oraya geri gönderecekler. Bu kadar. Bu kadar." Sesi sinirli geliyor ve söylediklerinin büyük olasılıkla doğru olduğunu bilmek canını acıtıyor.

Boğazımda bir hıçkırık yükseliyor ve ellerimle yüzümü kapatıp gürültülü bir şekilde ağlıyorum. Seamus beni şarküteriye gitmeden önce yakalasaydı neler olurdu düşüncesiyle zar zor başa çıkabiliyorum. Çok öfkelenirdi, özellikle de ben onun aptal suratına sıcak çorba fırlattıktan sonra. Adam bana değer verdiğini ve beni geri istediğini iddia ediyor ama aynı zamanda onu kızdıracak bir şey yaparsam beni bitirmekten çekinmeyeceğini de söyledi.

Ve ona inandım. Hala da inanıyorum.

"Bebeğim." Ellerimi yüzümden indirip başımı Perry'ye doğru çeviriyorum, bana böyle hitap etmesine şaşırıyorum. Yüzünde saf bir acı ifadesi vardı. "Lütfen ağlama. Şu anda kalbimi kırıyorsun."

Dövmesini düşünüyorum. Kimsenin onun kalbini kıramayacağına nasıl inandığını. Bana aşkla ya da onunla birlikte gelen tuzaklarla ilgilenmediğini itiraf ettiğinde. O zamanlar ben de aynı şekilde hissediyordum.

Aynı şekilde.

Ama artık istemiyorum. Hem de hiç. Kocam sağ olsun.



Sekizinci Bölüm

Perry

Tek istediğim Charlotte'la ilgilenmek ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Bunun yerine, onun işaretlerini bekliyorum, lobide yürürken onu dikkatle izliyorum, bakışları her yere zıplıyor, sanki o hıyarın karanlık bir köşeden fırlayıp onu benden kapmasını bekliyormuş gibi. Saatin geç olması sayesinde lobi sessiz ve boş. Vardiyada sadece tek bir güvenlik görevlisi var ve az önceki kargaşadan tamamen habersiz, arkasında oturduğu masanın önünden geçerken ikimize de başıyla selam veriyor.

Şanslı adam.

Asansördeki yolculuk sessizdi. Charlotte'un yüzü gözyaşlarıyla dolmuş, gözleri kızarmış ve yanakları lekeli; onu kollarımın arasına almak istiyorum. Ona sarılıp rahatlatıcı sözler fısıldamak istiyorum ama yapmıyorum çünkü tam olarak ne söyleyebilirdim ki?

Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım, ki bu hiç bana göre değil. Her durum için söyleyecek bir şeyim vardır ama görünüşe göre bu durum için yok.

Asansörden sessizce çıkıyoruz ve ben daire kapısının kilidini açıyorum. Doja koşarak geliyor, siyah tüylü bir çizgi halinde doğruca sahibine yöneliyor ve Charlotte eğilip kediye kucağına alıyor ve ona sarılıyor.

"Seni çok özledim, Doja. Gerçekten," diyor Charlotte. Doja o kadar yüksek sesle mırıldıyor ki bana Chevelle'in motorunu hatırlatıyor.

"Oh, Bayan Charlotte. Evdesiniz."

İkimiz de başımızı kaldırdığımızda Jasper'ın oturma odasının ortasında, elini göğsüne koymuş, kalbinin üzerinde durduğunu görüyoruz. Mutlak bir rahatlamayla yere yığılmaya hazır görünüyordu. Göz göze geliyorlar ve Charlotte gözyaşlarına boğuluyor.

Böylece hem ona hem de Doja'ya sıkıca sarılabilir, mırıldandığı sözler ve babacan sıkımlarla teselli edebilir.

Hâlâ ne yapacağımı bilmez bir halde onları izliyorum, aralarındaki kolay ilişkiyi kıskanıyorum, ki bu benim açımdan saçma. Adam onun uşağı ve ona tanıdık geliyor ama aynı zamanda bundan daha fazlası. Büyürken gerçek babasından hiç görmediği ebeveyn figürü. Jasper güvenebileceği tek adam. Küçük yaştan itibaren onunla ilgilenen kişi. Ona göz kulak olan ve her zaman güvende olmasını sağlayan kişi.

Eminim Paris'e kaçmasından ve o McFucker'la böyle feci bir deneyim yaşamasından nefret ediyordur. O adamdan benim kadar nefret ediyor bile olabilir. Jasper ve benim birçok ortak noktamız var.

Charlotte için her zaman en iyisini istiyoruz.

"Sana bir banyo hazırlayayım mı?" Jasper bir ara ona soruyor, nihayet birbirlerinden uzaklaşmalarından dakikalar sonra ve o hâlâ Doja'yla kucaklaşırken. Ona başımı sallıyorum.

"Bu gece onunla ben ilgileneceğim. Sen git biraz dinlen," diyorum ona.

Jasper bana minnettar bir bakış gönderdi. "Onu bulduğunuz için teşekkür ederim efendim. Çok endişelendim. Ve suçluluk duyuyordum."

"Ah Jasper." Charlotte onu bir kez daha sarıp sarmalıyor ve Doja'yı aralarına sıkıştırıp bırakıyor. "Kendini suçlu hissetme. Seamus'la buluşmaya telefonum olmadan giden aptal bendim."

Adını yüksek sesle söylediğinde gözle görülür bir şekilde irkiliyorum ve sanki bunu bir saniye geç fark ediyor, suçlu bakışları gözlerini kaçırmadan önce benimkilere kayıyor.

"Ve bensiz," diye hatırlatıyor Jasper ona.

McFartlick Charlotte'u yakaladığı anda o yaşlı yumuşaklık hemen devrilirdi ama ben sadece gülümseyip onu eğlendirdim. Suçlu hissetmesini istemiyorum. Charlotte'un kaçırılması onun suçu değil, her ne kadar kendini suçlasa da.

Bu suçun çoğunu ben de üstleniyorum. Eve erken gelmeliydim. Neden Jasper'ın onu koruyabileceğini düşündüm ki? Şimdiye kadar oldukça sağlam bir iş çıkardı ama daha önce hiç ciddi bir tehditle başa çıkmamıştı.

Ve onu kullanan, istismar eden ve kaçırın o pislik de ciddi bir tehdit.

Jasper odadan çıkar çıkmaz Charlotte yüzünü bana dönüyor, güzel yüzünde hafif bir çatıklık var. "Suçlu hissediyor."

"Beni arayıp gittiğini söylediği andan beri kendini suçlu hissediyor," diye itiraf ediyorum.

Kaşları daha da çatılıyor. "Olanları sana ilk anlatan o muydu?" "Aslında hayır. *Eski* sevgilin bana fotoğraflı mesajlar gönderdi. hala ofisteydi." O fotoğrafları hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum ve yükselmek isteyen öfkemi bastırıyorum.

Öfkeli bir hıyara dönüşmeyeceğim. En azından Charlotte'un önünde. Onunla ilgilenilmesi gerekiyor. Benim de onun için sakın olmam gerek. Yeterince şey yaşadı.

"Ah doğru." Bakışları bir an için dalgınlaşıyor, sanki o anı hatırlıyormuş gibi ve keşke beyninden bu anıyı silebilsem diyorum. "Fotoğraflar. Biliyorsun onlar sadece gösteriş içindi."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni boş bir odada bağlı tutuyordu ama ağızımdaki bant aslında sadece o fotoğraflar içindi. Onları kime gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sana ve belki aileme diye düşündüm."

Boş bir odada bağlı kalmakla ilgili söylediklerini görmezden gelerek, "Ailen bilmiyor," diye itiraf ediyorum.

"Bana ne olduğu hakkında mı?" Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ah." Bakışlarını indiriyor, dikkati sadece kollarında aniden kıpırdanmaya başlayan Doja'ya yöneliyor. Kediye bırakıyor ve Doja sehpanın altına saklanarak uzaklaşıyor. "Zaten muhtemelen umurlarında olmazdı."

Yumuşak bir sesle söylediği sözler kalbimi sıkıca kavlıyor. Ailesinin onu umursamadığına inanması beni öldürüyor. Belki de haklıdır, Finn ve Grant'in kız kardeşlerinin kaçırıldığını öğrendiklerinde ne kadar çabuk harekete geçtiklerine şahit oldum. Umurlarında olmasaydı, hiçbir şey yapmazlardı.

Önemsiyorlar. Eminim annesi de umursuyordur. Ona söylemedik çünkü onu endişelendirmek istemedik.

"Gerçekten seni aramayacağımı mı düşündün? Seni bulmak için dünyayı ve cenneti yerinden oynatmayacağımı mı sandın?"

Bir omzunu silkiyor, başı hâlâ eğik. "Ne düşüneceğimi bilemedim. İlişkımız her zaman... istikrarlı olmadı."

İnanamıyorum ama değil. O haklı. İlişkımız başından beri dengesizdi ve ona güvenmeyerek meseleye yardımcı olmadım.

Artık ona güveniyorum ve tüm hatalarımı düzeltmem gerekiyor. Onun affına ihtiyacım var.

Sadece Charlotte'a ihtiyacım var.

"O aramayı yaptık, Charlotte, kardeşlerin ve ben, ailene söylememek için. Her şeyi gizli tutmaya çalışıyorduk. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. Ayrıca hiçbirimiz polisi bu işe karıştırmak istemedik, bu da Grant'i endişelendirdi," diye açıklıyorum.

Ve kesinlikle sevilmediğini hissetmesini istemiyorum. Ona olanların ailesiyle hiçbir ilgisi yok.

"Ben hala polisin olaya dahil olması gerektiğini düşünüyorum. Kaçık bir adamın serbest olduğunu bilmeliler," diyor. "O tehlikeli biri, Perry."

O pislik için endişelenmiyorum. Şu anda değil. Tek düşünebildiğim bu kadın. Karım.

"Kardeşlerin ve ben bununla ilgileneceğiz. Ve Winston. Onu aramalıyım. Seni eve getirdiğimi ve güvende olduğunu bilsin."

"Tamam. Sen onu ararken ben de banyo yapacağım." Yatak odasına doğru gitmeye başladı ve ben onu durdurdum, parmaklarım kolunun etrafında kıvrıldı, dokunuşumu nazik tutmaya dikkat ettim, aklıma bir düşünce geldi.

O pislik ona zarar verdi mi? İz bıraktı mı? *Çürüttü* mü? Eğer kızın üzerinde en ufak bir çizik varsa, onu öldüreceğim. Çıplak ellerimle onu parçalara ayıracağım.

"Senin için banyoyu başlatayım," diye teklif ediyorum, sesim kısık. Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Tamam. Bu hoşuma gider."

Banyoya girip suyu çalıştırıyorum, fişi takmadan önce sıcak olana kadar akmasına izin veriyorum ve küvet dolmaya başlıyor. Karım banyolarını sıcak sever. Küvetten çıktığında cildi her zaman kıpkırmızı olur ve bazen o kadar uzun süre küvette kalır ki uykuya dalmış olmasından endişe ederim.

Küvetin kenarına oturup güzel kokulu bir banyo yağı ekliyorum ve akan su çarptığında köpürmesini izliyorum. Düşünceli hissediyorum. Gün böyle bittiği için şükrediyorum.

Çok minnettarım.

Birkaç dakika sonra soluk pembe havlu kumaştan bir bornoz giymiş, ayakları çıplak ve sarı saçları dağınık bir topuz halinde başının üstüne yığılmış halde banyoya giriyor. Bakışlarımız birbirini yakaladığında gülümsüyor ve elini doldurduğu küvete doğru sallıyor.

"Bundan sonrasını ben devralabilirim," diye teklif ediyor ama önce bir şey söylemiyorum. Tek bir kasımı bile oynatmıyorum. Birden gerildim ve o

bunu hissedebiliyor. "Ne oldu?

yanlış mı?"

Sertçe yutkunuyorum, boğazım duygularla doluyor. "Seni incitti mi?"

Charlotte kaşlarını çatarak cübbesinin kumaş kemerine uzanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"O. Orospu çocuğu." Adını yüksek sesle söylemek zor. Onun varlığını kabul etmek. "Yaptı. O. *İncitti mi? İncitti mi?*" Bornoza doğru başımı salladım. "Çıkar onu."

Parmakları kemeri uçlarında kıvrılıyor. "Perry-"

Sözünü kesiyorum. "Yap şunu Charlotte. Seni görmem gerek."

Çenesini kaldırarak kemeri çözüyor, bornozu itiyor ve çıplak vücudunu ortaya çıkarıyor. Bakışlarım dolaşüyor, önce nereye yerleşeceğimi bilemiyorum. Tüm o solgun, kremi teni içime çekiyorum. Şimdiye kadar çok iyi. İz bırakmamış.

Omuz silkerek bornozu çıkardı ve yere düştü, işte o zaman gördüm. Çürükler. Sağ kolunun üst kısmında üç tane, parmak şeklinde. Adamın onu kavradığı yerde. Belki de onu lobiden çıkmaya zorladı. Ya da onu boktan dairesine sürüklediği zaman. Çünkü hadi ama, onu esir tuttuğu daire o kadar da harika olamaz.

Başka ne harika değil biliyor musun? Bu pisliğin karımı incittiği gerçeği. Onu yaraladı. Bunu ödeyecek.

Ve bu hiç hoş olmayacak.

"Buraya gel," diyorum ve o da küvete doğru süzülerek tam önümde duruyor. "Seni işaretledi."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak vücuduna bakıyor. "Nerede?"

Ayağa kalkıyorum, onun üzerinde yükseliyorum, parmaklarım kolunun üst kısmında, o lanet morlukların olduğu yerde geziniyor. "İşte."

Başını koluna doğru eğiyor, her bir çürüğün izini sürmemi izliyor, içimde yükselen öfke patlamak üzere. Yutkunuyorum, öfkem üzerindeki kontrolüm pamuk ipliğine bağlı. Biraz daha bastırdığımda nefes nefese tıslıyor ve onu incittiğim için kahroluyorum. "Onu öldüreceğim."

Başını kaldırıyor, gözleri korkuyla irileşiyor. "Öyle söyleme. Lütfen. Daha önce de söylediğim gibi, bunu yetkililerin halletmesine izin vermeliyiz."

"Onlar bu işe karışırsa ona hiçbir şey olmaz Charlotte." Sesimin bu kadar acı çıkmasından nefret ederek başımı sallıyorum. "Benimle tartışmaya da zahmet etme, çünkü bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Ellerini omuzlarıma koyuyor, parmakları sıkarak oradaki gerginliği biraz azaltıyor. "Gerginsin."

"Hadi canım," diye mırıldanıyorum, sonra hemen başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Seni terslemek istememiştim."

Başka pek çok şey için özür dilerim. Bu kadını hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Onun yanında yeterince olamadığım için kendimden nefret ediyorum.

O benim korumam altında. Gözetmek ve ilgilenmek için benim. Sorunlarımı aşip ona odaklanmalıyım. Diğer her şeyi siktir et.

Charlotte ellerini göğsümün önünde gezdiriyor ve bedenim otomatik olarak tepki veriyor, tenim ısınıyor. Kaslarım geriliyor. "Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Bu kadın için duygulanarak onu izliyorum. Çılgın bir pislik tarafından kaçırılan kendisi olduğu halde benim öfkemi nasıl dindirmeye çalıştığını. Uzanıp ellerimi kalçalarına koyuyorum ve ipeksi pürüzsüzlükteki tenini okşuyorum. "Haklısın. Ben de onun hakkında konuşmak istemiyorum. Nefes israfı."

Başını sallıyor, bakışları göğsümde. "Evde olduğum için çok mutluyum."

Onun evimize evim demesi kalbimi genişletiyor. "Senin de evde olmana sevindim. Seni özledim. Senin için endişelendim." Yakınına eğilip dudaklarımı şakağına bastırıyorum, onu içime çekiyorum. Onu kollarımda hissetmenin tadını çıkarıyorum. Daha da yaklaşıyor, başını kaldırmadan önce kısa bir süreliğine göğsüme yaslıyor.

Gülümsemesi küçük ve boynumdaki gevşemiş kravata uzanıyor. Takım elbisemi hiç değiştirmemiştim. "Benimle banyo yap."

Çoğunlukla dolu olan küvete bakarak kaşlarını çatıyorum. "İkimiz de sığmayacağız."

"Evet, yapacağız." Bakışları yalvarıyor. Büyük mavi gözleri beni yiyip bitiriyor, üzerimde sihrini konuşturuyor. "Lütfen. Sana ihtiyacım var, Perry."

Bana ihtiyacı olduğunu söylediğinde ona nasıl karşı koyabilirim? Karşı koyamam.

Birkaç saniye içinde giysilerimi çıkardım ve banyoya önce benim girmemi emretti. Küvetin arkasına yaslanıyorum, bacaklarımı açıyorum, böylece ona uyum sağlayabiliyorum ve sonra bana katılıyor, çıplak vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor, sırtı önüme, kıcı zaten yarı yarıya olan horozuma karşı dürtüyor.

Evet. Bu gece böyle bir şey yapmayı düşünemem. Yorgun ve travma geçirmiş durumda ve isteyeceği son şey kocasıyla seks yapmak olacaktır, her ne kadar ben onun parlak zırlı şövalyesi olsam da.

Belki de değilimdir. Belki de onu hayal kırıklığına uğrattım ve onu hemen bulamadığım için hayal kırıklığına uğradı...

Charlotte öne uzanıp suyu kapatıyor, bana yaslanırken musluktan hala düzenli bir damla akıyor, kıpırdayan kıcı bana odaklanmamaya çalıştığım şeyler yapıyor.

"Gördün mü? Uyuyoruz." Ağırlığını yavaşça bana yaslarırken ses tonu kendini beğenmiş ve biraz da yorgun. "Uyacağımızı biliyordum."

Bacaklarımı içeri doğru bastırıyorum, böylece onu tamamen çevreliyorum. Elimden kaçamayan kendi küçük tutsağım. "Ödümü kopardın, karıcığım."

Başımı eğiyorum, tam zamanında gözlerinin kapandığına ve yumuşak bir iç çekişin onu terk ettiğine tanık oluyorum. "Özür dilerim. Aptalca davrandım."

Ona kesinlikle aptal demezdim. Sadece dikkatsiz. Bunu yüksek sesle söyleyeceğimden değil.

"Özür dileme. Yine de telefonunu almalıydın." Ses tonum sert.

Bir iç çekiş daha onu terk eder. "Biliyorum."

"Ayrıca Jasper'ın size lobiye kadar eşlik etmesine izin vermeliydiniz."

Gözleri açılıyor ve başını arkaya yatırarak bakışlarını benimkilerle buluşturuyor. "Bunu ben de biliyorum. Ama gerçekçi olalım, Jasper o kadar da büyük bir tehdit değil."

"O adi herifi seninle kaçmaya çalışmaktan caydırmak için yeterli olabilirdi." Onu daha sıkı sıkıyorum, çürüklerinin olduğı yere vurmamaya dikkat ediyorum. "Seni bir daha böyle kaybedemem, karıcığım."

Bu itiraf beni savunmasız hissettiriyor ve ona söylemek istediğim diğer sözleri yutuyorum.

Benim için ne kadar önemli olduğı gibi. Dünyadaki herkesten daha fazla.

Sessiziz, tek ses bedenlerimiz hareket edip yer değiştirirken suyun şırıltısı. Sudan yukarı doğru yükselen buhar sayesinde daha da ısınıyorum ve yanağımı onun yumuşak saçlarına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Neden?"

Yumuşak bir sesle sorduğı soru gözlerimi fal taşı gibi açtı. "Neden ne?"

"Neden beni kaybedemiyorsun?"

Başımı dikkatlice ondan uzaklaştırıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, saç tellerinin omuzlarına düşmesine izin veriyorum, uçları ılık suda iz bırakıyor. "Onunla birlikte olduğunu bilmek beni öldürdü."

"Neden?"

Kahretsin, bana bunu söyletecek, değil mi?

"Çünkü sana değer veriyorum, Charlotte."

Önüne bakıyor, sırtı hâlâ bana dönük, dizlerini büküyor ve kollarını dizlerine doluyor. "İlişkimizle ilgili hiçbir şey normal değil, Perry. Eski sevgilim tarafından kaçırılmışken beni önemsemen ya da endişelenmen için hiçbir neden yok."

Kollarımı beline dolayıp onu kendime çekiyorum, su sıçırıyor, ağzım kulağında, "Ona öyle deme," diye mırıldanıyorum.

"Bu doğru. Ona eski erkek arkadaşım demek kulağa çok yanlış geliyor. Hiç birlikte olmadık, o şekilde değil."

Göğüslerini avuçluyorum, başparmaklarımı sertleşen meme uçlarında gezdiriyorum. "Bir süre onunla isteyerek gittiğini düşündüm."

Yavaşça başını sallar. "Bunu asla yapmam."

Bir an sessiz kaldım, ne söylediğini ve ne kadar çabuk söylediğini düşündüm. "Neden?"

"Çünkü sana yemin ettim ve sadık bir eş olacağıma söz verdim. Pek çok şey olabilirim ama yalancı değilim, Perry. Biz evliyiz. Seni başkası için terk etmeyeceğim. Ben de sana değer veriyorum." Tereddüt ediyor ve yemin ederim üzüntüsünü hissedebiliyorum. "Önce bana sahip olmasından nefret ediyorum."

"Ama seni sonsuza kadar saklayacağım." Kelimeler ağzımdan düşünmeden dökülüyor ve bir anlığına pişman oluyorum.

Ama yine de bilmiyorum. Söylediklerimde ciddiyim. Onu sonsuza kadar saklayacağım. O pislik ne kadar denese de onu geri alamaz. Bir daha asla denemeyecek. Ona bu şansı vermeyeceğim.

Gerekirse ellerini ve aletini keserim.

"Ciddi değilsin," diyor Charlotte, sesi o kadar yumuşak ki neredeyse onu duymuyorum. "Herkes gibi sen de benden bıkacaksın."

Karım bu gece ciddi bir acıma partisi veriyor ama onu suçlayamam. Çok kötü şeyler yaşadı. Onu korumam gereken şeyler. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Berbat ettim.

Ve bu beni öldürüyor.

"Senden bıkmayacağım." Başının yan tarafına sokuluyorum, ağzım kulağında. "Başka kim Chevelle'e senin gibi tahammül edebilir?"

Dudaklarımı boynunda gezdiriyorum, belli bir noktaya geldiğimde nefesinin nasıl kesildiğini fark ediyorum. Bana karşı nasıl eridiğini, bana daha iyi erişim sağlamak için başını yana eğdiğini.

"Chevelle'de kaç kız siktin?" diye soruyor birden.

İçimdeki her şey hareketsiz, ağzım hâlâ teninde. Yavaşça, dikkatlice saçlarını yolumdan çekiyorum, alnımı başının arkasına dayıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Vücudu sertleşiyor ve sanki benden uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi başını öne eğiyor. "Belki mi?"

Başparmağımla göğüs ucunu okşuyorum, keşke ağzımı ona sürebilseydim diyorum.

Sıcak, ıslak teninin tadına bak. "Cevap aklını başından alabilir."

Sanki beni üzerinden atmaya çalışıyormuş gibi beni dürtüyor. "Çok kabasın."

Benden kaçamasın diye kollarımı ortasına doluyorum. "Sıfır, Charlotte. Chevelle'de başka kimseyi becermedim. Sana kadar."

Karım donup kalıyor, bakışlarımla buluşabilmek için başını çeviriyor. "Sen ciddi misin?"

"Neden sana yalan söyleyeyim ki?" Dudaklarına bir öpücük bırakıyorum, zorlamak istemiyorum. Bana doğru eğilerek karşılık veriyor ve başımı korumaya çalışarak önce ben ayrılıyorum. "Burada bir şey var. Aramızda. Sen de hissediyorsun."

Charlotte dürüst cevabım karşısında gözlerini kırptırıyor. "O odada bağlıyken ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Onun bağlı olduğundan bahsederken benim alev alacakmış gibi hissediyorum. Boş bir odada tek başına, o McFuckface'in geri gelmesini ve ona ne isterse yapmasını bekliyordu. Çok korkmuş olmalı. "Ne?" Boğazım kaşınarak sordum. "Doja?"

Gözleri yaşlarla doluyor ve yumuşak bir kahkaha onu terk ediyor. "Sen. Eğer seni bir daha görecektim olsaydım. Kollarını etrafımda hissetseydim. Gülüşünü görebilseydim. Kahkahalarını duymak."

İtirafı göğsümü ağrıttı. "Bir daha asla gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Yüzü bir kez daha öne dönük olacak şekilde dönüyor, bir kez daha bana doğru bastırıyor ve gerginliğinin bir kez daha azaldığını hissedebiliyorum. Ellerimi göğüslerinin hemen altına koyuyorum, parmaklarım ipeksi pürüzsüz tenini okşuyor. "Bu işe yaramaz, Perry. İşe gitmek zorundasın. Hayatını yaşa."

"Benimle Halcyon'a geleceksin."

"Peki ben orada ne yapacağım? Doja'yı mı getireyim? Halcyon maskotları olabiliriz," diye öneriyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Doja evde Jasper'la kalıyor. Sen benimle işe gelirsin. Ya da evden çalışabilirim. Winston beni bütün gün mastürbasyon yapmakla suçlayacak ama siktir et. Seni yalnız bırakmayacağım."

Charlotte parmaklarını kollarımın üzerinde gezdiriyor, uzun tırnakları tenimi karıncalandırıyor. "Bu kadar korumacı olmana bayılıyorum."

Yeterince koruyucu olmadığımı hissediyorum ama bunu telafi edeceğim. Bu kadına bir daha hiçbir şey olmayacak. Ben onun yanındayken olmaz.

"Benim olanı korurum." Elimini karnından aşağı kaydırıp amını avuçluyorum ve içinden yayılan sıcaklığı fark ediyorum. Islaklığı. Banyo suyundan da bahsetmiyorum. "Sen bana aitsin. Bu am benim amım. Anladın mı?"

Titriyor ve kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Aşırı sahiplenici tavrımla onu korkuttum mu? Kadın beni böyle hissettiriyor. Göğsümü yumruklayıp diğer pisliğin suratını dağıtırken Charlotte'u saçlarından tutup "Benim" diye homurdanmak gibi.

Eğer bunu ona söyleseydim, muhtemelen beni tekmelerdi. Ve muhtemelen bunu hak ederdim.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki bir şey söylemek zorunda kaldım. "Charlotte-"

"Anlıyorum," diyor sözümü keserek. Kalçalarını kaldırarak elimin daha da derine inmesine neden oluyor. Parmaklarım kıvrımlarının arasına girene kadar. Sözsüz anlaşması beni teşvik ediyor ve onu okşuyorum. İlk başta yumuşakça.

Dikkatli ol.

"Çok korkmuştum," diye fısıldıyor başını omzuma yaslayıp zarif boynunu ortaya çıkarırken. "Kimsenin beni kurtaramayacağını düşündüm."

"Seni sen kurtardın," diye hatırlatıyorum ona, başımı eğip ağzımı boğazına bastırıyorum, nabızı dudaklarımın altında zonkluyor. "Sen kendi kendinin kahramanısın, karıcığım."

Başını eğerek bakışlarını benimkilerle buluşturuyor, gözleri kocaman ve çok ciddi. "Kimse bana inanmıyor. Ya da kendi başımın çaresine bakabileceğimi düşünmedi. Sana kadar."

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın." Onu öpüyorum, dudaklarım onunkilerde kalıyor.

"Annenden bile daha mı güçlü?" Gülümsüyor ve ben de ona bakabilmek için hafifçe uzaklaşıyorum.

Charlotte'la evlendiğimizden beri annemi neredeyse hiç düşünmedim ve bu bir ilk. Eskiden haftada birkaç kez telefonda konuşurduk. Öğle ya da akşam yemeklerinde ona eşlik ederdim ve hafta sonu için her zaman yerleşkeye dönerdim.

Yani, çoğunlukla.

Şimdi sanki onunla ilgili her şeyi unutmuş gibiyim ve bu beni boktan bir evlat gibi hissettirse de şu anda buna odaklanamam. Hele ki çıplak karım kollarımın arasındayken ve onunla aynı banyoyu paylaşırken.

"İlk ifademın arkasındayım," diyorum ciddiyetle.

Charlotte'un gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Şu anda kendimi çok güçlü hissetmiyorum, tek istediğim benimle ilgilenmen."

"Güçlü kadınların da bakıma ihtiyacı vardır." Çeşitli şampuan, saç kremi ve vücut yıkama suyu şişelerinin bulunduğu küvetin kenarına uzanıyorum. "Saçını yıkamamı ister misin?"

"Bunu benim için yapar mısın?" Sesi şok olmuş gibi geliyor.

Onun için her şeyi yaparım. Onu güvende hissettirmek için. Sadece gülümsemesini görmek için. Ama bunu söyleyemem.

Henüz değil.



Dokuzuncu Bölüm

Charlotte

Saçlarımı tamamen ıslatana kadar suyla yıkadıktan sonra Perry parmaklarıyla kafa derime masaj yaparak şampuanlamaya başlıyor. Başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum, o ovmaya devam ettikçe vücudumdaki gerginlik eriyor, şampuan köpürüyor. Elleri başımın etrafında dolanıyor, başparmakları ensemden aşağı kayıyor, derin bastırıyor, daireler çiziyor ve ben kendimi t u t a m ı y o r u m .

Bir inilti beni terk ediyor.

"Seksi küçük karım," diye mırıldanıyor. "Başına masaj yapılmasından hoşlanıyor."

"Belki de saçlarımı sürekli yıkamalısın," diye öneriyorum, gözlerimi kapalı tutarak. Dokunuşu tüm vücudumu karıncalandırıyor ki son birkaç saattir yaşadıklarımı düşününce bunu beklemiyordum.

Ancak korkunç bir şeyle yüzleşmek size hayatınızın ne kadar iyi olduğunu ve ona nasıl sıkı sıkı sarılmanız gerektiğini de hatırlatır.

Daha önce bulduğum bardağı alıyor ve saçımdaki şampuanı durulamaya başlıyor. "Her gece birlikte duş alacağımız anlamına geliyorsa muhtemelen bir anlaşma yapabiliriz."

Bu fikri çok sevdim. Perry ve ben büyük duşumda çıplıktık - ya da onunkinde, çünkü temelde eşleşiyorlar. Birbirimizin vücudunu sabunlarken ellerimiz dolaşüyor. Dokunmak, okşamak, birbirimizin aklını başından almak.

Bacaklarımın arasındaki hafif zonklama şiddetleniyor.

Hâlâ bana daha önce itiraf ettiği şeyi düşünüyorum - Chevelle'de birlikte olduğu tek kişinin ben olduğumu. Bu beni şaşırttı. Benim bildiğim kadarıyla

Perry'nin bayanlar arasında bir ünü vardı. Ama belki de hiçbir Chevelle'i alacak kadar özel değildi.

Bana kadar.

Bu küçük gerçeğe bu kadar önem vermek muhtemelen aptalca ama elimde değil. Bu araba onun için çok şey ifade ediyor. Sanki onun kıymetli bebeği gibi.

Belki ben de onun için çok şey ifade ediyordumdur.

Başımı arkaya atıp gözlerimi sımsıkı kapatarak öylece oturuyorum, Perry başımdan aşağı sürekli su dökerek tüm şampuanı çıkarıyor. "Saçını kremlemen de gerekiyor," diyorum ona.

Uygun saç kremi bulmadan önce çeşitli şişeleri kontrol ettiğini söyleyebilirim. "Çok talepkârsın, karıcığım."

"Sanırım hoşuna gitti."

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Sesindeki söz beni neredeyse doğruyu söylediğine ikna ediyor. Neden iltifatları kabul etmekte bu kadar zorlanıyorum? Birinin beni ben olduğum için gerçekten önemseyebileceğine inanmak? Seamus bana bir numara yaptı.

Babam da öyle. Annem bile.

Ben çevrem bir ürünüyüm ve büyüdüğüm çevrede ihmal edildim. Çok uzun süre bunun beni tanımlamasına izin verdim. Perry ile birlikte olmak, onunla evlenmek bunu değiştirdi. Artık gece gündüz yatak odasına kapanıp hayatını yaşamaktan korkan zavallı küçük zengin kız olarak tanınmak istemiyorum.

Hayat yaşanmak içindir. Perry bana bunu gösterdi. Seamus bile gösterdi ama bu gerçeği kocama itiraf edemem. Hayatım için savaşmak ve risk almak başıma geleceğini hayal bile edemeyeceğim bir şey.

Birkaç saat içinde ikisini de yaptım. Şimdi evde ve güvendeyim, kocamla küvette çıplak bir haldeyim.

Yaşıyor.

Enerjik.

Perry, saçımı bir kez daha durulamadan önce, istediğim gibi sadece uçlara bakım yapıyor. Saçlarımın üzerinden akan ılık suyun tadını çıkarıyorum. Çıplak sırtımdan aşağı. Dokunuşu rahatlatıcı. Tahrik edici. Yorgunum ama daha fazlasını istiyorum. Perry'den daha fazlasını.

Bana vermek istediği her şeyi alacağım.

Açgözlülükle. "Çıkmaya hazır mısın?" dedi işi bitince.

Gözlerimi açıyorum, bakışlarımız buluşsun diye başımı çeviriyorum ve onu içime çekiyorum. Saçları nemli. Çeşitli dövmelelerini inceliyorum, bir tanesi kalbinin hemen üzerinde. Uyarı vermeden dönüyorum, kendimi yeniden ayarlarken su sıçırıyor, böylece onun önündeyim, dizlerimi büküyorum ve kucağına oturuyorum. Yüzünde şaşkın bir ifade var ama beni böyle sevdiğini söyleyebilirim.

Yükselen ereksiyonu, onayladığına dair bir ipucundan daha fazlasıdır.

Ellerimi pürüzsüz geniş omuzlarında gezdiriyorum ve başını arkaya yatırıyor, göz kapakları ağırlaşmış bir şekilde beni izliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Teşekkür ederim." Eğilip onu öpüyorum, dilim onunkini buluyor.

Bir vuruştan sonra, ona gülümseyerek geri çekiliyorum. "Benimle ilgilendiğin için."

Perry yavaşça başını sallar. "Başka ne yapabilirim ki? Sen benim karımsın. Bana ait olanla ben ilgilenirim. Bunu sana söylemiştim."

"Senin olduğumu bilmek hoşuma gidiyor," diye fısıldıyorum, kalçalarımı öne eğerek amımın karnının alt kısmına sürtünmesine izin veriyorum. Temas ettiğimde gözleri biraz daha açılıyor. "Bu beni kızdırsa bile."

Etrafımda dolanıyor, parmakları ıslak saçlarıma dolanıyor ve uçlarından hafifçe çekiştiriyor. "Seni ne kızdırabilir ki?"

"Ne kadar sahiplenicisin. Şimdiye kadar sahip olduğum tüm feminist düşüncelere aykırı." Onu tekrar öpüyorum, derinlemesine yalıyorum ve o da aynı şekilde karşılık veriyor, dili benimkine karışıyor, boğazından alçak bir onay mırıltısı geliyor. Gerçekten ne istediğimi bilmesini isteyerek ona sürtünüyorum ve o da saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, diğer eli dolaşıyor. Araştırıyor. Dokunduğu her yerde beni ürpertiyor.

"Feminist olabilirsin ve yine de sana sahip çıkmamdan hoşlanabilirsin." Saçlarımı sertçe çekiştiriyor, nefesim kesiliyor ve ağzını boğazıma dayayıp dişlerini geçirdiğinde nefesim kesiliyor. "Benim sana sahip olduğum kadar sen de bana sahipsın, karıcığım."

Onun sözleriyle kanımda bir heyecan dolaşıyor, kalbim küt küt atıyor ve kollarımı omuzlarına dolayarak onu kendime çekip ağzını yalayıp yutuyorum.

Öpüşme bir anda cinselliğe dönüşüyor, su etrafımızı sarıyor. Bizi koza gibi sarıyor. Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, çenem ağrıyor, tüm bedenim onun için yanıyor ve aramıza uzanıp sikini tuttuğumda inliyor.

"Çok şey yaşadın," diyor protesto edercesine, ben onu eve götürürken. "İstediklerine emin misin-"

Dudaklarımla önünü kesiyorum, aynı anda kalkmış sikine gömülüyorum, çok ıslak olduğum için şaftından aşağı kolayca kayıyorum. Tamamen içime girene kadar, kalın ve titreşimli, beni tamamen dolduruyor.

Onu derinlere gömdüğüm için yaşadığım mutlak haklılık duygusu çok ağır basıyor ve tek yapabildiğim bir anlığına ona sarılmak oluyor. Yüzüm boynunda, onun tanıdık, nefis kokusunu içime çekiyorum. Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum, alt bedenimi yeniden ayarlıyorum, onu bir şekilde daha da ileri gönderiyorum ve şimdi ikimiz de inliyoruz.

Ben hareket etmeye başlayınca, "Kahretsin Charlotte," diye boğuk bir ses çıkardı. "Çok iyi hissediyorsun."

Cevap vermiyorum. Ona binerken sikiinin içimde yavaşça sürüklenişine kendimi kaptırmışım. Başının içimdeki bir noktayı nasıl dürttüğüne ve yıldızlar görmeme neden olduğuna. Bu çok fazla. Perry ile her zaman çok fazla oluyor ve kendimi kaptırıyorum. Her indiğimde klitorisim onun sikiinin dibine sürtünüyor ve oh Tanrım, bu da iyi hissettiriyor. İnanılmaz. Her zıplayışında su sıcıyor, küvetin kenarından düşüyor ve umurumda bile değil.

Bir hırıltı onu terk ediyor ve belimi kavıyor, kalçalarını hareket ettirirken beni yerimde sabitliyor, ben haykırana kadar tekrar tekrar içime itiyor, orgazm aniden üzerime yıkılırken kalçalarım sıkılıyor. Gözlerimi kapatıp ona sımsıkı sarılıyorum, o da boşalana kadar her hamlesinde inliyorum.

Prezervatifsiz.

Tanrım, ne kadar aptalız. Ama umurumda değil. Perry'nin bebeğini doğurmak bu kadar zor olur mu?

Hayır. Olmaz.

Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum.

İkimiz de orgazmdan inerken birbirimize sarılıyoruz, su gittikçe soğuyor, ta ki ben Perry'nin kollarında titreyene kadar. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, parmaklarını çenemin altından geçirerek başımı yukarı kaldırıyor, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum.

Orada gördüğüm şey nefesimi kesiyor. Mavi derinliklerde bir miktar öfkeyle birlikte çok fazla duygu dönüyor. Bana yönelik olmayan bir öfke, bunu biliyorum.

"Bir daha kimse seni benden alamayacak. Beni duyuyor musun?" Sesi derin, kalbime doğru uzanıyor ve dallarını etrafıma sarıyor

Sanki hiç bırakmayacakmış gibi.

Başımı yavaşça sallıyorum ve parmaklarıyla dudaklarımın köşesine dokunduğunda gözlerimi kapatıyorum. "Seni terk etmek istemiyorum, Perry."

"Aynen öyle." Sesi o kadar büyük bir memnuniyetle dolu ki, kendimi tutamıyorum. Gülmeye başlıyorum.

* * *

PERRY banyodan çıkmama yardım edip beni kalın, sıcak bir havluyla kuruladıktan sonra beni yatak odasına götürüyor, yorganı geri çekip beni yatırmaya hazırlanırken onu durduruyorum, bakışlarım onu incelerken yalvarıyorum.

"Benimle yatar mısın?"

Başını sallayarak yatağa el sallıyor. "Atla."

Dediğini yapıyorum, uzuvlarım yavaş, zihnim uykulu. Yorganı çeneme kadar çekiyor, beni incelerken saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor, hiçbir şey söylemiyor.

Saniyeler içinde o da yatağa girdi. Bana uzanıyor. Kollarına kolayca giriyorum, bacaklarımız birbirine dolanıyor, ellerim göğsünü buluyor, böylece kalbinin avucumun altındaki sabit atışını hissedebiliyorum.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Olanları yarın konuşuruz," dedi. "Kendini daha iyi hissettiğinde."

"Şimdiden daha iyi hissediyorum."

"Biraz uyuduktan sonra," diye düzeltiyor.

Gözlerimi kapatıp başımı onun sıcak, sert göğsüne yaslıyorum. Her gece böyle huzur içinde uyuyabilirim. Neden yine ayrı yatak odaları tutuyoruz? Onunla bu konuyu konuşacağım. Her zaman kocamla aynı yatağı paylaşmak güzel olmaz mıydı?

Sanırım öyle.

"Uyumak istemiyorum," diyorum ona, ama bunu kastetmiyorum. Uykuya dalmayı çok isterdim. "Benimle ilgilen, Perry."

Parmakları saçlarımda, onları düzeltiyor ve ben iç çekerek ona yaklaşıyorum.

"Ne istiyorsun, karıcığım?"

"Sen," diye fısıldıyorum. "Sadece... bana değer verdiğini göster."

Bana önemli olduğumu göster. Beni özlediğini. Benden başka kimseyi istemediğini.

Tam olarak bunu yapmaya devam ediyor, beni sırt üstü yatacak şekilde itiyor, elleri her yerde dolaşıyor, ağzı da onu takip ediyor. Beni göğsümden, göğüslerimden öpüyor. Ağzı meme uçlarımin etrafını sarıyor, emiyor. Yalıyor. Tenim ısınıyor ve yorganı fırlatıp atıyorum, serin hava üzerime geliyor ve beni titretiyor.

İzlememe izin ver.

Parmaklarımı saçlarının arasına sokup, ağzını karnımda gezdirirken onu aşağı doğru yönlendiriyorum. Bir kalça kemiğime tek bir öpücük bırakıyor. Sonra diğerine. Beni aklımdan çıkarıyor, böylece huzursuz oluyorum. Acı çekiyorum. Onu belirli bir noktada istiyorum.

Benimle alay ediyor. Sıcak, nemli dudakları iç uyluklarıma bastırıyor, hassas derimi gıcıkılıyor ve kıkırdamama neden oluyor. Ağzı tam kalbimi bulduğunda, dili araştırdığında, dudakları emdiğinde kıkırdama bir inlemeye dönüşüyor. Tek bir parmağı içime giriyor, derinlere doğru itiyor ve ben daha fazlasını isteyerek ağzına doğru kıvrılıyorum.

Her şeyi istemek.

Bugün yaşadığım onca şeyden sonra, eminim bunu istemeyeceğimi düşünüyordur. Ama ben istiyorum. Ona çok ihtiyacım var. Bana onun da beni istediğini hatırlatıyor.

Bu işte birlikte olduğumuzu.

Saçlarını bırakarak ona uzanıyorum ve sanki biliyormuş gibi eli benimkine değiyor, parmaklarımız birbirine kenetleniyor. Bana ziyafet çekerken elimi kavırıyor, dili ve dudakları her ağır saniye geçtikçe beni mahvediyor ve tam boşalmak üzereyken geri çekiliyor.

Hayal kırıklığı derimin hemen altında dalgalanıyor ve nefes nefese orada yatıyorum. "Bana başka kimsenin sana böyle hissettirmediğini söyle," diyor.

Gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini görüyorum. Yüzünün alt yarısı gibi dudakları da parlıyor ve sularıyla kaplandığını fark ediyorum.

Bu gerçekten çok ateşli.

"Charlotte." Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor.

"Anlat bana." "Başka kimse bana böyle hissettiremez," diyorum otomatik olarak.

Yüzündeki saf memnuniyet ifadesi daha önce hiç görmediğim bir şeydi ve çok da ateşliydi. Bunu inkar edemem. "Başka kimse seni böyle boşaltamaz."

Başımı çılgınca sallıyorum, ihtiyaçtan derimden çıkmak üzereyim. "Kimse beni senin gibi boşaltamaz, Perry."

Başını eğiyor, dili yalamak için dışarı çıkıyor ve dilinin ucuyla klitorisimde yavaşça daireler çizerken nefesim kesilerek onu izliyorum. "Gerçekten de onunla kaçtığını düşünmüştüm."

"Ne? Hayır." Hâlâ başımı sallıyorum, elimi bırakıp bacaklarımı daha da açtığında inliyorum, dokunuşu sert olsa da dayanabiliyorum. "Bunu asla yapmam."

"Bunu artık biliyorum." Benden tamamen uzaklaşıyor, yüzünü bana yaklaştırmak için bedenimden yukarı doğru kayıyor. "Sana güveniyorum, Charlotte."

Kalbim kabarıyor ve yüzüne uzanıyorum, başımı kaldırmadan önce parmaklarım yanaklarından aşağı kayıyor, ağzını benimkiyle fırçalıyorum. Kendi tadımı alabiliyorum ve bunun beni rahatsız etmediğini bilmesini isteyerek dudaklarını yalıyorum. Ne yaparsak yapalım, zevk alıyorum. Bunu bilmeli. "Bana güvenmeni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sana güvenebilir miyim?"

"Seni güvende tutmak için tüm dünyayı yakarım," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, alt dudağımı ısırmadan hemen önce. "O pislik bunu ödeyecek."

İfadesinde beni rahatsız eden bir şey var. Perry'nin Seamus'u yok etmek istemesi daha çok onunla ilgili, benimle ilgili değil.

Tüm bu olanları unutmak istiyorum.

"Onun hakkında konuşma." Perry'yi tekrar öpüyorum, vücudunu çekiştirerek üzerime yayılmasını sağlıyorum. Onu içimde istiyorum. Unutmak istiyorum.

Sadece hissetmek

istiyorum. Onu.

Başka da bir şey yok.



Onuncu Bölüm

Perry

Ertesi sabah CHARLOTTE'u yatağında huzur içinde uyurken bırakıp sessizce kapıyı kapatıyorum. Jasper'ın koridorun sonunda oyalandığını, Doja'nın zarif siyah bedenini onun inciklerine doladığını gördüğümde neredeyse yerimden sıçırıyordum.

Tanrı'ya şükür odadan çıkmadan önce bir çift boxer külot giydim de Jasper beni çıplak görmek zorunda kalmadı.

"Günaydın, Bay Constantine. Bayan Charlotte bugün nasıl? Bir şeye ihtiyacı var mı? Karnı aç mı? İkiniz için kahvaltı hazırlayayım mı?" diye soruyor ellerini birbirine vurarak.

Ona doğru yürürken yavaşça başımı sallıyorum, ensemini ovuşturuyorum. Gecenin yarısını sikişerek geçirdik ve ben çok yorgunum. Bugün işe gitmemin imkanı yok. Ayrıca, onu yalnız bırakamam. Hayatta olmaz. Ya McTitface gelirse? Akli dengesi yerinde değil. Ona ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok - bir daha ona bu şekilde yaklaşmasına izin vereceğimi sanmıyorum. "Uyuyor. Bence mümkün olduğunca dinlenmeye ihtiyacı var."

"Elbette efendim. Bence bu mükemmel bir fikir." Jasper başını sallayıp Doja'ya bakıyor, ben de öyle. Altın gözlerini kısarak bize doğru miyavlıyor. "Bu biraz gergin davranıyor."

"Belki Charlotte'u özlüyordur." Sanırım bu salonda bulunan herkes onu özledi.

"Eminim öyledir. Bayan Charlotte uyandığında onu karşılayabilir." Jasper bakışlarını bana çevirdi. "Belki de giyinmelisiniz, efendim? İşe mi gidiyorsunuz?"

"Hayatta olmaz," otomatik cevabım. "Bugün evde karımla kalacağım."
Jasper'ın yüzündeki onay ifadesi inkâr edilemez. "Çok iyi, efendim.
Kahvaltı etmek ister misiniz?"

"Karımla yiyeceğim." Omzumun üzerinden kapalı yatak odasının kapısına bakıyorum ve daha birkaç dakika önce onunla birlikte olmama rağmen onu kontrol etme dürtüsü beni ele geçiriyor. "Bu sabah sakın ol, J. Yemeğe hazır olduğumuzda sana haber veririm."

"Elbette." Başını sallıyor ve eğilip Doja'yı kollarının arasına alıyor. "Kediyi ona götürmek ister misin?"

"Evet. Aslında, yapacağım." Doja'yı kollarından çekip alıyorum ve mırlamaya başladığında memnun bir şekilde ona sarılıyorum. Doja'ya kadar hiç kedi sevmemiştim. Biraz sümüklüdür ama sevecen bir ruh halinde olduğunda hoşuma gider.

Charlotte'un odasına gizlice girip kapıyı arkamdan dikkatlice kapatıyorum. Doja kollarımda kıvranıyor ve ben yaklaştığımda kollarımdan çıkıp yatağa atlıyor. Kedi sahibine doğru yürüyor, başını Charlotte'un yüzünün yan tarafına sürmeden önce usulca miyavlıyor.

Bana bir peri masalındaki korkunç bir prensesi hatırlatan karım yavaşça uyanıyor. Muhtemelen tüm kafa darbeleri ve kedinin sürekli mırıldanması yüzünden. Charlotte'un gözleri fal taşı gibi açılıyor ve Doja'yı karşısında görünce gülümsüyor. Küçük bir çığlık atıyor ve Doja'yı kendine doğru çekerek başının üstüne şapırtılı bir öpücük konduruyor. Doja tekrar miyavlayıp yanağına sürtündüğünde kıkırdıyor.

"Seni uyandırmasını istememiştim," diyorum.

Charlotte'un bakışları benimkileri buluyor, yanakları pembenin en hafif tonuna dönüyor. "Oh. Sorun değil." Doja'nın çenesinin altını ovalıyor, dikkati benim yerime sadece kedisine odaklanmış durumda.

Sanki onu rahatsız edebilmişim gibi mi?

Siktir et.

Yatağa yaklaşıyorum, yorganı üzerime çekip karımın arkasına geçmeden önce yorganın altına giriyorum, kolumu ortasına doluyorum ve parmaklarımı çıplak karnında gezdiriyorum. "İyi uyudun mu?"

Başını sallıyor, sırtı bana dönük, başı hafifçe eğik. "Bütün gece benimle mi kaldın?"

"Ben yaptım." Doja, Charlotte'un üzerinde sürünerek dikkatimi çekmeye çalışıyor. Ben de tabii ki ona ilgi gösteriyorum, ipeksi tüylerini okşuyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de değil." Bana doğru eğiliyor, gür vücudu benimkinin yanına mükemmel bir şekilde oturuyor. "Henüz yataktan çıkmak istemiyorum."

"O zaman yapma." Boynunun yan tarafını öpüyorum, onu içime çekiyorum. Kokusuna bayılıyorum. Ona doyamıyorum. Ellerim keşfetmeye başlıyor, parmaklarımı kalçalarının üzerinde gezdiriyorum ve o da beni dürtüyor.

Bir yerde bir telefon çalıyor ve benimki olduğunu fark ediyorum. "Açmalı mısın?" Charlotte üçüncü çalıştan sonra soruyor.

"Yataktan çıkmak istemiyorum," diyorum ona, kendi sözlerini tekrarlayarak.

Kıçı ön tarafıma sürtünerek sikimi kaldırıyor. "Benimle kal o zaman." Telefon çalmayı kesiyor, ama tekrar çalmaya başlıyor. Göğüslerini avuçluyorum, sert meme uçlarına dikkat ediyorum. Göğüsleri mükemmel bir avuç.

Onlara doyamıyorum. "Bahse girerim kardeşimdir." "Ya da benimkilerden biri," diye ekliyor.

Bu sabah o pisliklerin hiçbiriyle konuşmak ya da onları düşünmek bile istemiyorum. Dün olanları henüz tartışmamayı tercih ederim. Hiç olmamış gibi davranmayı tercih ederim.

Yine de bundan kaçınmam. Bir şeyler yapılmalı, hem de hemen.

İkimiz de gerçeklerle bir kez daha yüzleşmek zorunda kalmadan önce karımın tadını biraz daha çıkarmayı tercih ederim.

Ben aslında duyarlı karımı hırpalıyorum, Doja bize sinirlenmiş ve kapı hafifçe vurulduğunda yatağın ayak ucunda oturuyor.

Bıkkın bir şekilde nefesimi üfleyerek, "Ne oldu Jasper?" diye seslendim. "Efendim, bir t e l e f o n u n u z var." Sadece bir saniye duraklar. "Bay'dan.

Lancaster."

"Ben kazandım," diye fısıldıyor Charlotte. "Kardeşim olduğunu söylemiştim."

"Hangisi?" Elimi karnından aşağı kaydırıp vaat edilmiş topraklara doğru ilerlerken soruyorum.

"Reginald, efendim. Bayan Charlotte'un babası."

Elim yolculuğunda duraklıyor ve ikimiz de kıpırdamadan duruyoruz,

Charlotte omzunun üzerinden bakıp geniş, hafif dehşet dolu gözlerle bana bakıyor.

"Onu geri arayacağımı söyle," diyorum, bakışlarım karımınkinden hiç ayrılmıyor.

"Acil olduğunu söyledi." Bir tereddüt daha. "Sizinle şimdi konuşmak istiyor efendim. Ona meşgul olduğunuzu söylemeye çalıştım."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, Charlotte'u bırakıp yataktan kayarak çıkıyorum. Yatak odasına bir göz atıyorum ve burada üzerime geçirecek hiçbir şeyim olmadığını fark ediyorum. "Bana bir dakika ver," diye bağıriyorum Jasper'a. "Ona hemen geleceğimi söyle."

"Pekala, efendim."

Charlotte oturuyor, yorgan beline kadar kıvrılmış, üst yarısı tamamen ortada, bu yanlış bir karar çünkü lanet olsun, tek yapmak istediğim yatağa geri kaymak ve on beş dakika boyunca meme uçlarını emmek. Nefes nefese kalana ve o kadar ıslanana kadar, içine kaymam ve onu unutulana kadar becermem için hiçbir şey gerekmiyor.

Evet, öyle. Lanet babası sağ olsun, şu anda böyle bir şey olmayacak. "Sence babam ne istiyor?" diye soruyor.

Eğer kardeşlerinden biri ona kaçırılma olayını anlattıysa, kendimi kaybederim. O evde ve güvendedeyken neden sorun çıkaralım ki?

Bunu Charlotte'a söyleyemem ama.

"Bilmiyorum. Bana bok vermek için mi?" İki elimi kalçalarım koymadan önce bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Üzerime bir şeyler giymem lazım."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Babanla telefonda konuşurken iç çamaşırlarımın ereksiyon halinde olmasını gerçekten istemiyorum." Kendime bakıyorum ve hâlâ yarı çıplak olduğumu fark ediyorum.

Ağzını kapatarak kahkahasını bastırıyor. Dün olanlara rağmen en azından mutlu görünüyor. Kızım kendini çabuk toparlıyor gibi görünüyor.

Bakışlarım onun koluna ve oradaki çürüklere gidiyor. Sabah ışığında daha kötü görünüyorlar, bu da beni çileden çıkarıyor. O pisliğe yeterince yaklaşırsam, bunun bedelini cehennemde ödeyeceğim.

"Söndürür, inan bana," diyor ve şimdi kıkırdama sırası bende.

Onun odasından çıkıp kendi odama giriyorum, bir çift eşofman alıp üzerime bir tişört geçirmeden önce onların içine giriyorum. Salona girdiğim anda Jasper bana doğru geliyor, elinde telsiz bir sabit telefon, telefonu uzatırken yüzünde ciddi bir ifade var.

"Günaydın Bay Lancaster," diyorum otomatik olarak.

"Neler oluyor, Constantine? Az önce kızımın bağlı ve ağzı bantlı bir fotoğrafını içeren bir mesaj aldım. Var

Biri onu *kaçırdı* ve sen bunu bana söylemeyi düşünmedin mi? Hangi cehennemde o?"

Reggie beni böyle karşılıyor, gür sesi beni irkiltiyor. En azından bu konuda üzgün. Charlotte'un onun umursamayacağını düşündüğünü biliyorum.

"Fotoğrafları ne zaman aldınız efendim?" Öfke içimde dalgalanıyor. "Lanet telefonunuzu ne sıklıkla kontrol ediyorsunuz?" Grant'e göre, pek sık değil.

"Bunun ne önemi var? Bana neler olduğunu anlat. Şimdi!"

"Charlotte iyi. O güvende. Şu anda benimle birlikte," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum ama o benim üzerimden konuşuyor.

"O zaman bu ne tür bir hastalıklı numara? Neler oluyor? Ve bana yalan söyleme, evlat." Sesi sertti. Sanki ben bir aptalım da bu adama yalan söylüyorum.

Ben aptal değilim.

"Bugün bir ara buluşmak için müsait misin? Her şeyi yüz yüze açıklarsam daha iyi olur" diyorum.

"Sadece Charlotte seninle olursa. Onu görmek istiyorum. İyi olduğundan emin olmak istiyorum." Sesi sertti ve bir an için onun bana bağırduğu gibi ben de onun kışına bağırmağa istedim. Sahte davranışları için onu azarlamak.

Daha önce, kızının ona ihtiyacı olduğunda neredeydi? Bana anlattığına göre, bu adamın hayatı boyunca kızının yanında olduğunu sanmıyorum. Geldiğinde de onu azarlıyor, kendini bok gibi hissetmesine neden oluyor ve hatta canını yakıyor. Zihinsel ve fiziksel olarak.

Tıpkı McAbductor gibi. Ona verdiği morlukların, nişanımızdan hemen önce lanet olası babasının ona verdiği morluklarla neredeyse aynı olması çok komik.

"Şimdi birden umursamaya başladın, ha?" Sözcükler ben onları durduramadan beni terk ediyor ve bir kez ortaya çıktıklarında umurumda bile olmuyor.

Siktir et. Nasıl hissettiğimi bilmesi gerekiyor. Artık onun damadı olduğum gerçeğini değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Gerçekten hayatımı çekilmez hale getirebileceğini mi sanıyor? Hayatım boyunca boktan şeylerle uğraştım. Boktan aile dinamikleri beni korkutmuyor. Ben de öyle bir aileden geliyorum. Buna alışkınım.

"Az önce bana ne dedin sen?" Reggie kuşkuyla soruyor. Sanırım pek çok insan bu adamın saçmalıklarını yüzüne vurmuyor. Biri bunu yapmalı.

Sanırım benim.

"Beni duydun." Telefonu sıkıca kavriyorum, kalbim küt küt atıyor. Ona "*Benim için gel kardeşim*" demek istiyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonu kapattığını düşündüm. Ama sonra hırıltılı nefes alışını duydum ve kızgın olduğunu anladım.

Güzel. Ben de öyle.

"Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin? Beklenmedik bir anda hayatına giriyorsun ve kızımı tanıyormuş gibi davranıyorsun. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Kocas1," diyorum kesin bir dille. "Ve en başta onun hayatına 'vals yaparak' girmemi ayarlayan sendin, yani bu senin suçun."

Nutku tutulmuş. Küstahça. Yaşlı adamı şaşkına çevirmiş olmam beni tatmin etmeli ama etmiyor. Tek hissettiğim kızgınlık. Savunmacı.

Karım için üzgünüm, bu pislik onun babası.

"Şimdi ofisime geliyorsun," diyor sonunda, sesini bulduğunda. "Ve kızımı da yanında getiriyorsun."

"Siktir git," diyorum, telefonu ahizeye geri bırakmadan önce, Jasper'ın yüzünde şok olmuş bir ifadeyle orada durduğunu görmek için dönüyorum, ağzı küçük bir O şeklinde.

"Bunu duydun mu?"

Jasper başını sallar. "Maalesef, evet."

"Eğer tekrar ararsa, onunla konuşmak istemediğimizi söyle." Yürümeye başladım, Jasper'ın adımı söylediğini duyunca duraksadım. Omzumun üzerinden baktığımda beni izlediğini gördüm. "Evet?"

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bayan Charlotte'u koruduğunuz için teşekkür ederim efendim. Ve onu eve getirdiğiniz için."

"Onu yeterince iyi koruyamadım J," diyorum ona, vicdan azabı her zamanki gibi içimi kemiriyor.

Gülümsemesi kaybolur. "Ben de bilmiyordum efendim. Ama o hâlâ burada bizimle."

"Öyle." Kendi kendime mırıldanarak yatak odasına doğru ilerliyorum. öyle."



On Birinci Bölüm

Charlotte

RÜYA tekrarlanıyor, artık neredeyse her gece oluyor. Kaldırım boyunca koşuyorum, şarküteri ileride ve Arthur ile Martha'nın içeride beni beklediklerini biliyorum. Beni bir kez daha kurtarmaya hazırlar. Zor nefes almaktan göğsüm ağrıyor ve Arthur'u dükkânının açık kapısında dururken gördüğümde elimi ona doğru sallayarak adını söylemeye çalışıyorum.

Ama hiçbir şey çıkmıyor. Sesim çıkmıyor. Ve ellerimin saçlarımı tutup beni geriye doğru çektiğini hissettiğimde yere yığılıyorum, Seamus üstüme tırmanıyor. Üstüme çıktı, yüzünü yüzüme dayadı.

"Küçük orospu," diye mırıldanıyor, kara gözleri öfkeyle parlıyor. "Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Mücadele ederek dudaklarımı aralıyorum, sessiz bir çığlık beni terk ediyor ve işte o zaman hep uyanıyorum.

Aslında çığlık atıyor.

Benim deyimimle olayın üzerinden iki hafta geçti ve her gün kâbuslar görüyorum. Korkunç ama Perry her zaman yanımda. Her uyandığımda beni kollarına çekiyor, yanımda tutuyor ve güven verici sözler fısıldıyor.

Güvendesiniz. İyisin. Benimlesin. Yanındayım.

Her zaman ona sarılıyorum, gözyaşlarım akıyor, tüm vücudum titriyor. Bu rüyadan her uyandığımda hissettiğim korku...

Yıkıcı.

Bu olaydan sonra Perry neredeyse boğulacak kadar aşırı korumacı davrandı ama ben aldırmiyorum. Onu yanımda istiyorum. Beni izlemesini. Beni kontrol etmesini. Şu anda evden çalışıyor.

Kardeşim isteksizce izin verdi. Jasper da sürekli etrafımda dolanıyor, sürekli bana yemek yedirmeye çalışıyor ama ben hiç a değilim.

Neyim var bilmiyorum. Perry kaırıldığım için travma geçirdiğimi ve bunun beklenen bir şey olduğunu söylüyor. Haklı olduğunu biliyorum ama bundan daha fazlası olduğunu da düşünüyorum. Fiziksel olarak iyi hissetmiyorum. Yorgunum. Duygusal olarak tükendim. Sürekli uyumak istiyorum ve yemek yeme dşnncesi bile kusma isteği uyandırıyor. Ve kusmak için tuvalete koştuğumda, gerçekten hiçbir şey ıkmiyor çünkü yemek yemiyorum.

Korkunç bir döngü.

Bu sabah boş bir yatağa uyandım. Perry kendi yatak odasını -artık benimkini paylaşıyoruz- geçici ofisine dönüştürmüş ve kapım kapalı olmasına rağmen koridorun karşısından telefonla konuştuğunu duyabiliyorum. Orada uzanıp onu dinliyorum, derin ve seksi sesini, anlaşma yapmaya çalıştıkları birine nasıl cazibeli davrandığını takdir ediyorum. Halcyon'da ne yaptıklarını bile tam olarak anlamıyorum ama Winston, Perry'ye *temizlikçi* diyor. Yani o pürüzsüz sesiyle sözler vererek, onları o kadar da kötü olmadığına ve hayır, kesinlikle anlaşmadan caymayacaklarına ikna ederek tüm pislikleri temizliyor.

Yetenekleri etkileyici. Bilmem gerekirdi. Her gece beni her türlü şeyi yapmaya ikna ediyor, mutlu ve ryasız bir uykuya dalmadan önce bol bol seks yaparak beni yormaya alışıyor.

İlk başta.

Kabuslar, onları yok etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım durmuyor.

Orada uzanmış, telefonumu almak için komodine uzanmak üzereydim ki bir mide bulantısı dalgası beni öyle bir çarptı ki yataktan sendeleyerek kalktım, neredeyse yere düşüyordum. Tam zamanında bağlantıdaki banyoya ulaşıyorum ve safradan başka bir şey kusmuyorum.

İşim bittiğinde serin mermer zemine çöküyorum, ısınmış yüzümü zemine bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sanırım her şeyin yarattığı travma beni hasta etti. Böyle hissetmekten çok yorulдум. Her zaman hasta. Seamus ve bana yaptıkları yüzünden. Babamın beni hayatından tamamen çıkarması ve annemi de aynısını yapmaya ikna etmesi beni hasta ediyor. Her ne kadar Perry, Jasper ve olaydan bu yana bana gerçekten destek olan kardeşlerim olsa da, ailemin desteğinden yoksunum.

Hepsi. Perry o gün babamla konuştuğundan beri onlardan haber alamıyoruz.

Hiçbir zaman onların desteğini alamadım, bu yüzden neden bu kadar üzgün olduğumu bilmiyorum. Belki de her şeyin son olduğunu hissettiğim içindir? Böyle düşünmek çok saçma. Güven fonum sayesinde param var. Perry ile olan evliliğim sayesinde güvendeyim ve aile üyeleriyle iletişim halinde değilim. Üç kardeşim de beni seviyor ve destekliyor. Her ne kadar Crew her zaman yanımda olsa da, onlardan sonra bana gerçekten destek oldular.

"Charlotte? Neredesin?"

Perry'nin adımı söylediğini duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve yerden kalkıp sifonu çekmeden önce saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Bana bir dakika ver," diye sesleniyorum, daha önce buraya koşarken banyo kapısını arkamdan kapattığım için şükrediyorum. En azından kocam beni bayılmışım gibi yerde yatarken bulmadı.

Mide bulantımı Perry'den saklıyordum ve nedenini bilmiyorum. Belki de beni doktora gitmeye zorlayacağı içindir ve ben de henüz bir yabancıyla başımdan geçenleri konuşmaya hazır değilim. En son doktora gittiğimde çocuk doktoruma gitmiştim. Tıbbi yardım almalı uzun zaman oldu.

Banyodan çıkmadan önce aceleyle ellerimi yıkıyorum ve gargara yapıyorum, hemen kaşlarını çatan kocama gülümsüyorum.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim." Gülümsemem o kadar geniş ki ağzımın kenarları titriyor. Rahatlamasına izin veriyorum. "Neden?"

"Ağlamış gibi görünüyorsun." Elini yüzüme doğru sallıyor ve daha önce kusmuş olduğum için gözlerimin kan çanağına dönmüş olduğunu fark ediyorum. Kusarken hep biraz ağlarım. Korkunç bir şey.

"Hiç gitmedim," diye onu rahatlatıyorum.

Yoğun bakışları üzerimde geziniyor ve yüzünün her yerinde inançsızlık okunuyor. Bir adım daha yaklaşıp elime uzanıyor ve kendi elinin içine alıyor. "Parmakların buz gibi."

"Ellerimi yeni yıkadım."

"Tekrar uykuya mı daldınız?" Sesi alçalıyor ve beni daha da yakına çekiyor. "Yine kötü bir rüya mı gördün?"

"Hayır." Başımı sallayarak beni kollarına çekmesine izin veriyorum. Kendimi en güvende hissettiğim yer orası ve eğer seçme şansım olsaydı, her günümü Perry'nin kollarında geçirir, saatlerimi boşa harcardım.

Ama bu aslında normal bir hayat yaşamak değil. Yapacak işleri var. Her gün gitmesi gereken bir işi. Ve benim de bir şeye ihtiyacım var. Okula geri dönmek istiyorum. Bir süredir, hatta evlenmeden önce bile bu fikri düşünüyordum ama şimdi olanlardan sonra kampüse tek başıma gitmekten korkuyorum.

Koruma olmadan. Perry yanımda olmadan.

Saçmalıyorum.

"Titriyorsun, bebeğim." Beni göğsüne bastırıyor ve orada uzanıyorum, kokusunu içime çekiyorum, sıcaklığını içime çekiyorum. O sert ve güçlü ve tamamen benim ve ben bir kadının yükü haline geldim.

Hayır. Bir kadın değil. Korkmuş küçük bir kız gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Kendi kaderimi elime almış olmam ve kaçmadan önce Seamus'un suratına sıcak çorba fırlatmış olmam önemli değil. Perry bana hep bunu yaptığım için çok kötü biri olduğumu söylüyor ve ben de ona inanmak istiyorum.

Benim var.

Ama sanki aklım bana izin vermiyor. Ailemin beni terk etmesi her şeyin üstüne çok fazla acı veriyor. Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi. Bu tür şeyler tüm hayatım boyunca devam etti, ama hayır.

Hâlâ acıyor. Onların istediğini yapıyorum. Onların -babamın- benim için seçtiği adamla evlendim ve o hala memnun değil.

Yaptığım hiçbir şey doğru değil.

Ben başarısızım. Başarısızım.

Gözyaşları serbestçe akıyor ve Perry'nin düğmeli gömleğinin önünü ıslatıyor. Eminim o da hissediyordur ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni kendine yakın tutuyor ve ağzını alnıma bastırarak o çok iyi yaptığı teselliği sunuyor.

Birkaç dakika kendim için üzüldükten sonra nihayet "Bunu atlatmam gerek," diyorum.

"Sadece birkaç hafta oldu," diye hatırlatıyor bana, ki bu da mutsuzluğumun içinde debelenmem için çok uzun zaman geçmiş gibi hissettiriyor. "Kendine biraz zaman tanı."

"Her zaman korkmaktan yoruldu. Ya da kendim için üzülmekten. Bunları aştım." Gözlerinin içine bakabilmek için hafifçe geri çekiliyorum. Bakışları dolu dolu

ve benimle evlendiğine pişman olup olmadığını merak ediyorum. Bunu kesinlikle kabul etmemiştir. "Daha güçlü olmak istiyorum."

"Sen zaten güçlüsün. Tanıdığım en güçlü kadın olduğunu sana daha önce de söylemiştim," diyerek beni rahatlatıyor.

Söylediği her şey yalan. Yumuşak bir ton ve nazik bir gülümsemeyle söylenmiş. İnsanlarla nasıl tatlı tatlı konuşulacağını biliyor. Bunu yaşamak için yapıyor. Şu anda bana yaptığı şeyin de bu olduğundan oldukça eminim.

"Duş almalıyım."

"Daha dün gece bir tane almadın mı?" Kaşlarını indirdi. "İğrenç hissediyorum." Bir omzumu silkiyorum.

"Aç mısın? Bir şeyler yemek ister misin?" En az Jasper kadar kötü, sürekli beni doyurmaya çalışıyor. Doja'ya henüz bana bir paket kraker getirmeyi öğretmemiş olmalarına şaşıyorum.

"Hayır." Başımı sallıyorum ve ona zayıf bir gülümseme sunuyorum. "Önce bir duş alacağım. Sonra da yemek yemeye çalışacağım."

Kaçmaya çalıştığımda beni daha sıkı kavıyor. "Beni endişelendiriyorsun, Charlotte. Hiç yemek yemiyorsun."

"Çok aç değilim," diye itiraf ediyorum, sesim kısık. "Kilo vermişsin. Daha zayıf görünüyorsun" diyor.

Perry de bunu bir iltifat olarak söylemiyor. Sesi endişe dolu.

"Son zamanlarda pek iştahım yok," diye itiraf ediyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve bir şey söylemek istediğini ama söylememeye karar verdiğini anlayabiliyorum. Beni hayal kırıklığına mı uğrattı? Benimle evlendiğine pişman mı? Son zamanlardaki davranışlarıma bakılırsa hiç şaşırmam. "Duşunu al. Beş dakika sonra bir telefon görüşmem var ama kısa sürecek. Sonra birlikte yemek yiyebiliriz."

Yemek yerken bir şeyler tükettiğimden emin olmak için beni izlemesinin şifresi. "Tabii. Tamam."

Ondan uzaklaşıyorum ama elimi tutuyor ve nazik bir öpücük için beni geri çekiyor. Depresyonda olabilirim ama aramızdaki seks biraz aşırı olmasa da hala iyi. Şikayet ettiğimden değil ama vay be, bunu çok yapıyoruz. Biriyle böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Her şeyi tüketiyor ve beni muhtaç ve huzursuz hissettiriyor.

"Seni üzgün görmekten nefret ediyorum," diye fısıldıyor beni tekrar öpmeden önce dudaklarına. "Hiç terapistle gitmeyi düşündün mü?"

Başımı sallıyorum. "Henüz başıma gelenleri başkalarına anlatmaya hazır olup olmadığımı bilmiyorum."

Buna bir şey demiyor, konuyu değiştiriyor. "Belki de bu hafta sonu şehir dışına çıkmalıyız. Sadece ikimiz."

Elimi göğsüne koyuyorum, işaret parmağımı gömleğinin düğmeleri boyunca aşağıya doğru sürüklüyorum. "Bugün Şükran Günü değil mi?"

"Oh bekle. Haklısın. Annem beni defalarca aradı ve tatil için orada olacağımızı teyit ettirmeye çalıştı."

"Neden ona evet demedin? Ailem beni istemiyor." Finn'e göre, son duyduğumda tatili St. Barts'ta geçireceklerdi.

"Charlotte..." Sesi dalgalanıyor ve ben yavaşça onun elinden kurtulup banyoya doğru geri geri yürüyorum.

"Ne? Bu doğru. Git telefonuna bak. Geç kalacaksın." Kendimi banyoya kapatmadan önce ona parlak bir şekilde gülümsüyorum, ağır bir şekilde kapıya yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Acılarımın içinde daha fazla debelenemem. Her şeyin normale dönmesi gerek. Perry ofise geri dönmeli. Hayatımda atacağım bir sonraki adıma karar vermeliyim. Belki üniversiteye giderim?

Emin değilim ama bildiğim bir şey var.

Bu kadar zayıf davrandığım için kendimden nefret ediyorum.

Perry için daha güçlü olmalıyım. Kendim için.



On İkinci Bölüm

Perry

Şükran Günü'nden sonraki pazartesi ve ben ofise geri döndüm. Şahsen.

Gitmek istemedim, ama Charlotte beni zorladı. Sanırım Şükran Günü'nde Winston'a komplo kurdu, çünkü onları bir noktada yoğun bir sohbet içinde yakaladım, başları birbirine eğikti, Winston ona alçak sesle bir şeyler anlatırken bakışları ciddiydi. Onları gözetlemeye çalıştım ama tabii ki karım beni fark etti ve dışarı çağırdı.

Winston'la ne konuştuğunu bana hiç söylemedi ama bir baktım ki tüm aile, işe geri dönmem ve sonsuza dek evde kapalı kalmamam gerektiği konusunda başımın etini yiyor.

Keaton, "Bir yıl boyunca balayında olamazsın," demişti ve sadece bana zorluk çıkardığını biliyordum ama Charlotte'a ne olduğunu da biliyordu.

Ve bunu nasıl sessiz tuttuğumuzu.

Seamus'un onu kaçırdığını pek kimse bilmiyor ve tabii ki babası da bundan hiç bahsetmedi çünkü kötü basından bahsediyoruz. Lancasterlar bu tür şeylerden nefret eder. Görünüşe göre Constantine'ler de öyle.

Tam bir saçmalık.

Nazik davrandım ve ofise dönmem gerektiği konusunda herkesle hemfikir oldum. Charlotte gururlu bir eş gibi gülümsedi, ama sanırım sadece beni başından atmak istiyor. Bir bekçi köpeği gibiyim, her zaman peşindeyim, doğru beslendiğinden, iyi uyuduğundan ve çok üzgün olmadığından emin oluyorum. Başına gelenler hakkında konuşmuyor, artık konuşmuyor ve yemin ederim ki her şeyi içine atıyor ve bu onu yiyip bitiriyor.

Ne kadar zayıf olduğunu düşünürsek, yemek yiyen tek parçası o. Şükran Günü'nde onu izledim. Tabasını karıştırıyor, yemeklerin yerini değiştiriyor ve hiçbirini yemiyordu. Başka kimse fark etmedi ama ben fark ettim. Ben gördüm.

Charlotte söz konusu olduğunda, her küçük şeyi fark ederim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde onunla bu konu hakkında konuşmaya çalıştım ama elini kotumun önünden içeri sokarak beni susturdu ve bir de baktım ki sikimi çıkarmış, dudaklarını da etrafına dolamış. Karım bana isteyerek oral seks yaptığında tartışmayacağım. Bana dokunduğunda her şeyi unutuyorum ve o da bunu biliyor.

Winston'ın ofisine girmeden önce bütün eşyalarımı masama bırakıyorum, sandalyesinde arkasına yaslanıp gevşekçe kavradığı ellerini göğsünde birleştirerek beni düşünmesine dikkat ediyorum.

Kapıyı çarparak kapatırken, "Ben de senin buraya gelmeni bekliyordum," diyor.

Masasının karşısındaki sandalyeye çöküp ona ters ters bakıyorum. "Ben fıçı değilim." "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama az önce yaptın."

Bir an sessiz kaldı, ben de öyle,

"Sorunun ne?" diye sormadan önce düşüncelerime dalmıştım. "Karımla ilgili bir sorun var ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum." "İkinizin arasında neler oluyor? Geçen gün gayet sevgi dolu görünüyordunuz. Perşembe." Winston yüzünü buruşturdu. Ash onu bu konuda değiştirmiş olsa da, herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunmayı sevmez.

Biraz.

"Seks hayatımız iyi. Benden nefret etmediğini biliyorum. Sadece her zaman çok hissiz davranıyor. Sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi. Yemek yemiyor. Kabuslar görüyor." Elimi çenemde gezdirerek duraklıyorum. "Terapiye gitmesini önerdim ama hikayesini paylaşacak kadar kimseye güvenmediğini söyledi."

"Sanırım onu suçlamıyorum," diyor Winston, bana hiç yardımcı olmayarak. "Açılmak zordur."

"Sanırım duygularını ifade etmekte sorun yaşamayan tek Constantine benim," diye mırıldanıyorum. "Geri kalan hepiniz gülünçsünüz."

"Bundan pek emin değilim. Charlotte onun hakkında ne hissettiğini biliyor mu?" Winston kaşlarını kaldırır.

Cevabım konusunda tereddüt ediyorum. Ona kelimelerle bu kadar çok şey anlatmadım, ama o anlayamaz mı? Ona ne kadar değer verdiğimi göstermiyor muyum?

"Sanırım bu hayır demek," diyor alaycı bir ifadeyle. "Nasıl hissettiğini *bilmesini* bekleyemezsin. Kadınlar bizi anlamaya çalışırken kafaları karışıyor. Ona söylemek zorundasın."

"Biliyorsun, beni de çarpıtıyor," diye mırıldandım.

Ona aşık mıyım? Bilmiyorum. Daha önce hiç bir kadına aşık olmamıştım. Kesinlikle onu önemsiyorum. Ona karşı sahiplenici hissediyorum. Aslında, bu bana McDickhead'i hatırlatıyor.

"Kim olduğunu bildiğin biri hakkında bir şey duydun mu?" Konuyu değiştirerek soruyorum. Charlotte'a karşı hissettiklerim hakkında konuşmak istemiyorum. Onları tek başıma ele almakta yeterince zorlanıyorum. Onları sert ağabeyimle birlikte irdelemek istemiyorum.

"Tek bir şey bile yok. Myron'la hâlâ haftada bir görüşüyorum. Olaydan hemen sonra onu tamamen gözden kaybetti," diye hatırlatıyor Winston, buna ihtiyacım olduğundan değil. "Kalktı ve ortadan kayboldu. Acaba İrlanda'ya mı döndü? Myron orada olduğunu sanıyor ama hiçbir şey çıkmadı. Ne kredi kartı makbuzu, ne uçak bileti, ne de rastgele bir güvenlik kamerası görüntüsü. Ve Bishop's Landing'de de değil. Şimdiye kadar fark edilirdi."

"Belki de karım onu korkutup kaçırmıştır. Muhtemelen yüzüne çorba fırlattığında onu mahvetmiştir," diye öneriyorum, hala bunu yapmasına bile hayret ediyorum.

Charlotte sandığından çok daha iyi.

"Belki." Kardeşimin sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum, bu da ruh halime yardımcı olmuyor.

"Ve eğer buralarda yüzünü göstermeye cüret ederse, onu öldürmem için hazırlıklı olmalı," diye mırıldanıyorum, uzaklara bakarak.

Kardeşimden sinirli bir iç çekiş çıkıyor ve başımı ona doğru çeviriyorum, bakışlarımız kilitleniyor. "Ne?"

"Öldürücü yorumlarla mantıksız davranıyorsun. Onu öldüremezsiniz. İstemen umurunda değil, öldüremezsin." Winston dik oturur, kollarını masasının üstüne dayar. "Geçmişte birkaç çirkin olay yaşadım. Onların ne kadar iyi sonuçlandığını gördün."

"Kanıt bıraktın," diyorum, üçüzleri ve onları öldürmeye ne kadar yaklaştığını düşünerek. "O şerefsizler o gece ölmeliydi."

"Ve sonra ödeyecek cehennem olurdu. Sonunda hapse girerdim. Hapse girerdim. Avukatlarımızın ne kadar mükemmel olduğu ya da savcılığın ortaya koyacağı kanıtların yetersizliği umurunda değil, muhtemelen hapse girerdim." Gök gürültüsünü andıran bakışlarını üzerime dikti. "Sen benden daha pervasızsın ve

Bunu biliyorsun. Evlilik seni sakinleştirmede. Aksine, seni daha da ateşledi."

Aşağılanmalıyım ama aşağılanmıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Birinin karıma elini sürdüğünü düşünmek kanımda öfke uyandırıyor ve ben hiçbir zaman hiçbir şeye sinirlenen bir tip olmadım. Sanırım bu benim BC dönemim.

Charlotte'tan önce.

"Charlotte öfkemin ona olanlardan çok benimle ilgili olduğunu söylüyor," diye itiraf ediyorum. Bunu bana söylediğinde kendimi hemen çok kötü hissettim.

Yine de öfkemi durdurmadı. Hem de hiç.

"Muhtemelen haklı," diyor Winston.

Harika. Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Ellerimi yumruk yapıp hafifçe sandalyenin kollarına vuruyorum. "Eğer onu bulursam ve sen etrafta olmazsan beni durduramazsın."

"Muhtemelen onu bulamayacaksın." Winston bunu o kadar kesin bir ifadeyle söylüyor ki, hemen içim kızgınlıkla doluyor. Yanıldığını kanıtlamak istiyorum. "O bir hayalet. Sanki hiç var olmamış gibi. Sanırım bir tür kimlik dönüşümünden geçti."

"Ne gibi, Tanık Koruma mı?"

Winston, "Daha çok Morelli koruması gibi," diyerek gözlerimi devirmeme neden oldu. Siktiğimin Morellileri. "Ash bana bir şeyden söz etti. Gözlemlediği bir şeyden."

Konuyu hızlıca değiştirmesine kaşlarımı çatıyorum. "Ne hakkında?" "Charlotte hakkında."

Şimdi daha dik oturma sırası bende, ağabeyimin yüzündeki ciddi ifadeden midemin bulanmasından nefret ediyorum. "Ash karım hakkında ne dedi?"

"Şükran Günü'nde Charlotte ile epey sohbet etti. Yakınlaşmaları hoşuma gidiyor."

Elimi sallayarak konuşmaya devam etmesi gerektiğini belirtiyorum. "Devam et."

"Sanırım Charlotte ona kendini iyi hissetmediğini söylemiş. Bol bol dinlenmesine rağmen aşırı yorgun. İştahsızlık. Hatta birkaç kez kusmaktan bile bahsetmiş." Bana gönderdiği sivri bakış neredeyse kutuplaştırıcı. Yerimde sabitlenmiş gibi hissediyorum. "Karınızın hamile olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

Ona göz kırpıyorum, kelimeyi sindirmeye çalışıyorum. *Hamile mi?*

Charlotte mu?

"Olmaz..." Korunmadan seks yaptığımız birkaç zamanı düşünerek dudaklarımı kapatıyorum.

Tamam, birçok kez. Ben evlendiği kadının yanında kendini kontrol edemeyen dikkatsiz bir pisliğim. O yüzden beni dava et.

Yani, bu kesinlikle mümkün.

"Beni ilgilendirmez ama prezervatif takıyor musun? Bir çeşit doğum kontrol yöntemi mi kullanıyor?" Winston sorar.

"Evet." Başımı sallıyorum, bazen o ana kendimi kaptırdığımı ve onun sıcak bedeninin içine girdiğimi itiraf etmek istemiyorum. Aramızda hiçbir şey yokken kadını bescermekten daha iyi bir şey yok. Sadece ten tene.

"Her zaman kusursuz değildir," diyor.

"Hayır, değil." Onu hamile hayal ediyorum. Karnı benim bebeğimle şişiyor. Yüzü dönüyor, yanakları pembeleşiyor, paytak paytak yürüyor, durumu için beni suçluyor ama her zaman iyi huylu. Çok güzel bir hamile kadın olurdu. Şimdi hayal edebiliyorum.

Hamile olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, hamile kadınlarla da fazla vakit geçirmedim ama filmler izledim. Neler olduğunu gördüm.

Vay canına. Kahretsin.

"Onu sürekli bescermek yerine arada bir onunla konuşmalısın. Bak bakalım olabilir mi," diye öneriyor Winston, sesi kuru.

Yavaşça başımı sallıyorum, bunun ciddiyetini anlamaya çalışıyorum. İçimde kaynayan neşe.

Bir bebek. Tıpkı annesine benzeyen ama babası gibi şeytani olan küçük, güzel, sarışın bir kız bebek.

Kahretsin.

Genciz, en fazla birkaç aydır birlikteyiz ama üstesinden gelebiliriz. Değil mi? Ve kesinlikle en geleneksel evliliğe sahip değiliz, ama annelerimiz çok mutlu olurdu. Charlotte'un annesi şu anda onunla konuşmuyor olsa bile.

Kaşlarımı çatıyorum. Lancaster'lar bazen aklımı başımdan alıyor.

"Vay canına. Baba olacağın için gerçekten heyecanlı görünüyorsun," dedi Winston, sesi inançsızlıkla doluydu.

Bakışlarım onunkilerle kesişiyor. "Bebek sahibi olmak çok mu kötü olurdu?"

Winston titriyor, sanki az önce söylediklerimi hiç hoş bulmamış gibi. "Güven bana. Sen hazır değilsin. Çocukları bile sevmiyorsun."

"Benim olsalar hoşuma giderdi," diye belirttim.

Kaşlarını çatıyor. "Çocuk sahibi olmak kolay değil. Özellikle de bebekken. Çok muhtaçtırlar, çok huysuzdurlar ve sürekli ağlarlar. Ağlamadıkları zaman da yemek yerler. Yemedikleri zaman da altlarına sıçıyorlar. Hayır, teşekkürler."

Bir kahkaha patlattım. "Bu sadece kısa bir süre için. Onları kucaklayıp battaniyelere saracaksın. Onlara aptal şapkalar giydireceksin. Sırtlarını sıvazlar ve geçirmelerini sağlarsınız. Eğlenceli olabilir."

"Ya da üzerine tükürürler ve on beş bin dolarlık takım elbiseni mahvederler," diye mırıldandı Winston, kendine bakıp yakasındaki bir parça görünmez tüyü fırçalayarak.

Eminim tecrübelerine dayanarak
konuşuyordur. "Annem çok
heyecanlanacak."

"Ne? Altın çocuğunun ona altın bir torun vereceğini mi? Geri dönebilir ve sevinçten altına sıçabilir," diyor Winston.

Ona bir bakış gönderdim. "Bu iğrenç."

Omuz silkiyor. "Şaşırmazdım. Her neyse, bence karınızla biraz sohbet etmeniz gerekiyor. Ruh halindeki dalgalanmaların ve iştahsızlığın nedeni bu olabilir."

Bu bana daha önce söylediklerini hatırlattı. "Kustuğunu bile bilmiyordum. Bana hiç söylemedi."

Bunu benden sakladı ve ben bundan hoşlanmadım.

"Ash, Charlotte o itirafı yaptığında hemen pişman olmuş gibi davrandığından bahsetti. Eminim Ash'in bana söyleyeceğini ve benim de sana söyleyeceğimi biliyordu."

"Ama neden bana söylemedi?"

"Belki de senin endişelenmeni istemedi ve bu yüzden bundan söz etmedi. Olaydan bu yana ona karşı son derece korumacı davranıyorsun," der Winston.

Bu ne lan? Winston çok sıradan bir şeymiş gibi anlatıyor. Sanki süpermarkete gittiğinde kaybolmuş gibi.

"Tabii ki ona karşı aşırı korumacı davrandım." Ayağa kalktım, kaçmaya hazırdım. "O pislik karımı kaçırdı ve Tanrı bilir ne planladı?"

ona ne yaptığını. Eminim ki onu öylece bırakıp gitmesine izin vermeyecek ve hepimizin bunu unutmasını umacaktı."

Winston'ın ofisinin kapısına yönelmiş, gitmeye hazırlanırken bana seslendi, "Perry, gel-"

"Hayır." İşaret parmağımı ona doğru uzatarak etrafında dönüyorum. "Bana üzülmememi söyleyemezsin. Basın öğrenirse ailenin imajını zedeleyecek şeyler yapmamamı söyleyebilirsin ama beni rahat bırak, o üçüzler Ash'i tehdit ettiğinde aklını kaçırdığını unutma. Morelliler tehdit ettiğinde. Herhangi biri yaptığında. Onunla flört ettiğimi düşündüğünde suratımı dağıtmaya hazırdın ve ben senin kardeşimim. Ash'e karşı ne hissediyorsan ben de Charlotte'a karşı aynısını hissediyorum. Aynı şekilde. Onun saçının tek bir teline bile dokunduğunu, onu morartacak kadar sıkı tuttuğunu bilmek-" Nefesim kesiliyor ve başımı sallıyorum. "Boku yedi. Bunu biliyorsun."

Winston beni izlerken yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Haklısın. Boku yedi."

Onun itirafıyla vücudumdaki gerginlik kayboluyor. Benimle aynı fikirde olmasına sevindim. Charlotte söz konusu olduğunda duygularımın başa çıkmaya çalışırken biraz delirmeye başlamıştım.

"Karına ona aşık olduğunu söyledin mi?" Ona bakakaldım. "Ne oluyor be?"

"Aşık olmadığın sürece bir kadın hakkında böyle hissetmezsin. Biliyorum, biliyorum, kafanda oturtman zor," diyor itiraz etmeye başladığımda. "Ben aşk duygularımı ifade eden biri değilim." Winston alay ediyor. Öfkeyle ilgili olmayan herhangi bir duyguya sahip olduğunu kabul etmekten nefret ettiğinden eminim. "Ash dışında çoğu zaman hiçbir şey hissetmiyorum. Sanırım sen de aynı sorunlarla uğraşıyor olabilirsin."

"Ona aşık değilim," diyorum otomatik olarak ve topuklarımın üzerinde dönüp ağabeyimin ofisinden kaçıyorum.

"Yalancı!" diye
sesleniyor arkamdan.
Ama onu görmezden
geliyorum.



On Üçüncü Bölüm

Charlotte

Kocamı ofise dönmeye ikna etmek zordu ama gerekliydi. Perry evden çalışmak için yaratılmadı.

Perry de bir süre sonra beni çıldırtan, her şeye burnunu sokan, aşırı dikkatli bir koca.

Sabah erkenden işe gitmek üzere evden ayrıldığı andan itibaren yataktan çıkmadım ve telefonumda küçük bir araştırma yaptım. Perry bütün gün yokken, kendime konsantre olacağım ve internet üzerinden bazı üniversite dersleri almaya bakacağım. Evden uzun süre ayrılmak benim için hâlâ zor. Çok heyecanlanıyorum, çok endişeleniyorum.

Tekrar mimarlığa bakmayı düşündüm ama sınıf gerekliliklerine baktığımda aklıma sadece Seamus geldi, yani bu işe yaramayacak.

Bunun yerine iç tasarım kurslarına bakmaya karar verdim.

Bir danışmana randevu almak için e-posta gönderdikten sonra, Jasper'dan bana geç bir kahvaltı getirmesini rica ediyorum ve o da bunu sevinçle bir tepsi içinde bana getiriyor.

Adam gerçekten yiyecek bir şeyler istediğim için çok mutluydu, ki bu uzun zamandır olmamıştı. Sadece yumuşak buğday tostı -neredeyse yanmış ve hafif tereyağlı- ve dilimlenmiş çilek istedim. Midem ancak bu kadarını kaldırabilirdi. Beni biraz süzme yoğurt yemeye ikna etmeye çalıştı ama o kremamsı maddeyi düşünmek bile kusma isteği uyandırdı.

Bunu es geçmek zor.

Nihayet yataktan çıktıktan sonra duş aldım. Balkonda oturdum ve geç sonbahar öğleden sonra güneşini içime çektim. Hava bizi kandırmaya devam ediyor. Yağmur. Güneşli. Güneşli. Yağmur. Yakında kış olacak ve

Fırtınalı gri gökyüzü ve kardan başka bir şey yok, bu yüzden elimden geldiğince avantaj sağlamak zorundayım.

"Bu öğleden sonra çok güzel görüldüğünüzü söylemeliyim Bayan Charlotte," diyor Jasper terasta bana katılıp bir fincan çay getirdiğinde.

Başımı arkaya yatırıp mavi gökyüzüne bakıyorum, kabarık beyaz bulutların noktalarını fark ediyorum. "Bu güneş ışığı. Tenime yeniden renk katıyor."

"Sanırım birileri normalden biraz daha özgür hissediyor."

Ona bakarken gözlerimi kısıyorum. "Benim peşimde misin, Jasper?"

"Kocanıza değer verdiğinizi biliyorum. Ben de onu onaylıyorum. Ama son zamanlarda senin için çok endişeleniyor," diyor Jasper, her zamanki gibi diplomatik bir tavırla.

"Çok fazla endişeleniyor," diyorum, başımı bir kez daha arkaya yaslayıp gözlerimi kapatarak. "Ofise geri dönmesi gerekiyordu."

Yine de onu özlüyorum. Ona üniversite kurslarına baktığımı söylemek için sabırsızlanıyorum. Benimle gurur duyacak. Belki ben de bir terapist bulmaya çalışmalıyım. Tüm bu travmayı içimde tutmamalıyım. Atlatmama yardımcı olmuyor.

-Bu konuda konuşacak birine ihtiyacım var ve bu her zaman Perry olamaz.

Seamus'tan kaçtıktan sonra tüm hayatım dondu ve bundan nefret ediyorum. Böyle olmamalıydı. Daha yeni evlendim - evet, tanımadığım bir adamla, ama bu konunun dışında - düğün mutluluğu içinde olmalıydım. Kocamla dışarı çıkıp eğlenmeliyim. Yeni arkadaşlar edinmeliyim.

Kaşlarımı çatıyorum. Bir sorun var. Benim hiç arkadaşım yok. Pek yok. Okulda sahip olduklarımın çoğu üniversiteye gitmekle meşgul. Aralarında evlenen ilk kişi benim ve birkaçı düğünümde olsa da, çoğunlukla sosyal medya dışında kimseyle iletişim kurmuyorum.

Yine de birlikte daha fazla zaman geçirmekten hoşlanacağım bir kişi aklıma geliyor... Sandalyemin yanındaki sehpadan telefonumu alıp mesajımı açıyorum

mesajlar ve onun adını bulana kadar kaydırın.

Tinsley. Yeni baldızım.

Selam! Vaktin varsa bu hafta öğle yemeği için bir araya gelmeye çalışmalıyız.

Bunu Şükran Günü'nde konuşmuştuk. Ash de oradaydı ama Halcyon'da çalıştığı için hafta sonuna kadar gelemeyecekti.

Şu anda, Tinsley'in beynini almak istiyorum. Kocam hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışacağım. Gençken nasıl biriydi? Gençken mi?

Eminim öyleydi.

aynı çekicilikte. Belki biraz daha pervasız. Eminim çok eğlenceliydi. Hâlâ da öyle.

Çıldırmadığı sürece. O zaman sadece vahşidir. Ve
seksi. Ugh. Çok seksi.
Telefonum çaldı ve kontrol ettim.

Hey! Çok isterim. Haftam oldukça yoğun ama belki gelecek Pazartesi? Ne dersin?

Kulağa harika geliyor.

Sonra Noel alışverişi yapabiliriz! Tabii alışverişi sevmiyorsan.

Annem olimpiik bir spor olsa altın madalya alırdı ama ben Tinsley ile alışveriş yapmaktan her zaman keyif almam.

Ben: Alışveriş yapmaktan çekinmiyorum ve Noel alışverişi yapmam gerekiyor.

Perry'ye ne alabilirim ki? Hiçbir fikrim yok. Tinsley biliyor olabilir.

Yaşasın! Eğlenceli olacak! Yaklaştıkça sana mesaj atarım ya da sen bana mesaj atabilirsin.

Kim önce ulaşırsa. 😊

Kulağa hoş geliyor. Dört gözle bekliyorum.

Ben de!

Yüzümde bir gülümsemeyle telefonumu sandalyemin yanındaki masaya bırakıyorum, ardından çayımı alıp bir yudum içiyorum. Seamus'la olanlardan bu yana ilk kez kendimi sakin hissediyorum.

Mutluyum.

"Çay çok lezzetli," diyorum tepemizde gezinme rolünü üstlenmiş olan Jasper'a. Kocam kadar yakın durmuyor ve terasın etrafını temizlemeyi bahane olarak kullanıyor ama ne yaptığını biliyorum. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Yeşil çay, Bayan Charlotte. Midenizdeki rahatsızlığa iyi gelir," diye cevap veriyor, sırtı bana dönükken.

Kaşlarımı çattım. Midemin rahatsız olduğunu nereden biliyordu? Bunu gizli tutmaya çalıştım. Bu evdeki her iki erkek için de çok fazla yemek yemediğim aşıkâr ve kusma kısmını neredeyse her gün kendime sakladım.

İşte Jasper, yine bana geldi.

"Biliyor musun, artık evli olduğum için bana Bayan Charlotte dememelisin, Jasper," diyorum ona.

Yüzünü bana dönüyor, ifadesi saf bir dehşetten ibaret. Eminim şu ana kadar yaptığı gafin farkına varmamıştır. "Haklısınız Bayan Constantine."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu çok resmi."

"Size böyle hitap etmeliyim. Ya da hanımefendi." Ellerini arkasında kavuşturarak daha uzun bir şekilde ayağa kalktı.

"Ben daha yirmi yaşındayım. Bana hanımefendi diyemezsiniz," diyorum sinirli bir şekilde, çayımdan bir yudum daha alarak.

"Doğru olan budur."

"Peki, uygun olan bunu emebilir." Jasper'ın kocaman gözlerine gülüyorum. "Beni çocukluğumdan beri tanıyorsun. Sensiz bir hayatı zar zor hatırlıyorum. Bana sadece Charlotte diyemez misin?"

"Bu çok gayri resmi, çok samimi..."

"Seni ailemden biri olarak görüyorum, Jasper. Bana Charlotte de," diyorum kararlılıkla.

Bir an beni inceledikten sonra bir kez başını sallıyor, yüzünde kasvetli bir ifade var. "Pekâlâ Charlotte. Bu öğleden sonra oldukça zarif olduğunu söylemeliyim."

"Kendimi daha iyi hissediyorum," diyorum ona ve bunda ciddiğim.

Her zamankinden daha iyi hissediyorum. Jasper'ın bana Bayan Charlotte demesini içimden atmak güzeldi. Kocama karşı da dürüst olmalıyım.

Ona söylemem gereken birkaç şey var. Bu gecedan başlayarak.

Akşam yemeğinde. Telefonumu bir kez daha elime alıp Perry'ye kısa bir mesaj gönderiyorum.

Bu akşam yemeğe çıkalım.

Neredeyse hemen cevap veriyor.

Dışarı çıkmak için iyi olduğuna emin misin?

Bir iç çekiş beni terk ediyor. Bu adam.

Ben: İnsanların arasında olmalıyım. Senin etrafında. Bu dairenin dışında.

Cevap vermesi birkaç dakika sürüyor ve ben de huzursuzlanmaya başlıyorum. Bardağımı boşaltıyorum. Sosyal medyada boş boş geziniyorum. Telefonum çaldığında neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Seni saat 7'de Chevelle'le alırım.

Verdiği yanıt beni rahatlattı.

Mükemmel. Beni nereye götürüyorsun?

Bu bir sürpriz.

Ben: Nasıl giyinmeliyim?

Perry: Kısa ve seksi bir şeyler giy.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Şu anda eski kocam gibi konuşuyor. Ve bu hoşuma gidiyor.

* * *

Öğleden sonrayı Perry ile randevum için hazırlanarak geçirdim. Dolabımda nişanımız sırasında aldığım ve hiç giymediğim bir elbise buldum. Koyu, canlı bir pembe, neredeyse fuşya rengine, bağcıklı bir kumaş kemeri ve uzun kolları var. Bacaklarım hariç beni neredeyse tamamen örtüyor.

Ve Perry bir bacak adamı.

Saçlarımı kıvırıyorum ve makyajımı dikkatlice yapıyorum. En sevdiğim parfümü sıkıyorum ve sonra hemen pişman oluyorum. Ya çok fazla sürüyorsam? Ya hiç yoktan olayı büyütüyorsam?

Tüm güvensiz duygularımı beynimin en karanlık köşelerine itiyorum. Sürekli kendimden şüphe etmeyi bırakmam gerekiyor ama eski alışkanlıkları bırakmak zor. Hayatımın büyük bölümünde bu şekilde düşündüm ve bu beni hiçbir yere götürmedi.

Bıktım artık. Seamus beni lobiden silahını böğrüme dayayarak zorla çıkarmadan önce kendime güvenim artıyordu. Perry'nin karısı olarak konumumdan emin hissediyordum. Bunu kaybettim.

Bu gece, kendimin o versiyonunu geri almaya hazırım.
Yediden biraz önce kocamdan bir mesaj aldım.

Perry: Benimle aşağıda buluş. Binanın hemen önündeki kaldırıma park ettim. Jasper seninle gelsin.

İtiraz etmek istiyorum ama etmiyorum. Güvenliğim konusunda hâlâ endişelenmekte haklı. Ben de endişeliyim.

Ben: Yapacağım!

"Jasper," diye sesleniyorum yatak odamdan çıkarken. "Bana lobiye kadar eşlik edebilir misin?"

Jasper her zaman yaptığı gibi birden ortaya çıkıyor. "Nereye gidiyorsunuz? Oh, doğru ya. Bay Constantine ile akşam yemeğine, değil mi?"

Başımı sallayarak küçük çantamı aldım ve telefonumu içine soktum. "O burada, beni almaya hazır."

"Gidelim o zaman."

Asansörde birlikte aşağı iniyoruz, havadan sudan konuşuyoruz ama Jasper gergin olduğumu anlayabiliyor mu merak ediyorum. Daha çok heyecanlıyım. Dışarı çıkıp güzel bir elbise giymek ve yakışıklı kocamla yemeğe çıkmak gibi normal bir şey yapmaya hazırım.

Asansörden çıktıktan sonra binamızın çoğunlukla boş olan lobisinde hızlı adımlarla yürürken masanın arkasında oturan güvenlik görevlisine gülümseyip başımı sallıyorum. Jasper'ın aceleci adımları arkamdan geliyor ve tatlı, yaşlı uşağımın ne kadar tehdit oluşturmayan biri olduğunu bir kez daha düşünüyorum. Seamus sihirli bir şekilde ortaya çıksa, Jasper'ı bir parmak hareketiyle devirebilir.

Lobide etrafa göz gezdirerek, gölgelerin arasında gizlenen koyu renk saçlı sinsi bir İrlandalı arıyorum ama göremiyorum.

Tanrıya şükür.

Dışarı çıktığım anda, rüzgâr serin olduğu için mont giymediğime pişman oluyorum. Ama bu elbisemin güzelliğini örtecekti ve Perry'nin beni ilk gördüğünde vereceği ilk tepkiyi görmek istiyorum. Sersemlemiş bir halde, beni bekleyen Chevelle'e doğru son birkaç adımı koşarak atıyorum, yolcu tarafındaki kapıyı açıyorum ve Perry'nin bakışlarıyla karşılaşabilmek için eğiliyorum.

"Teşekkürler, Jasper!" diye bağıyor kocam, bakışları benden başka bir şey görmüyor. Beni içine çekerken gözleri adeta alev alev yanıyor, yüzünde kızgınlık ifadesi beliriyor, ben de şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "İçeri gir. Şimdi."

Ona ters ters bakmadan önce ağır kapıyı çarparak koltuğuma yerleşiyorum. "Sorun nedir?"

"Eğildin ve muhtemelen tüm gece vardiyasında kışını gösterdin," diye mırıldandı sinirli bir şekilde. "O etek çok kısa."

Açıktaki kalan bacaklarıma bakarak sertçe yutkunuyorum, beni tüketmek isteyen hayal kırıklığıyla savaşmaya çalışıyorum. "Elbisemi beğenmedin mi?"

"Çok fazla seviyorum. Sorun da bu zaten. Şu haline bak." Parmakları çenemin altından kayıyor ve yüzümü ona dönmem için başımı çeviriyor. "Çok seksisin, karıcığım. Kimsenin senin o güzel kışını görmesini istemiyorum."

Bu tür konuşmalar içimi ısıtmamalı ama ısıtıyor. Tanrım, gerçekten öyle.

"O kış bana ait," diye devam ediyor ve bir eli direksiyonda, diğeri vites kolunda benden uzaklaşmadan önce başını eğip hızlı, dil dolu bir öpücük konduruyor. "Emniyet kemerini tak. Bir gezintiye çıkıyoruz."

Dediğini yapıyorum, emniyet kemerimi takmak için çabalıyorum, kalbim heyecanla çarpıyor.

Güzel bir gece olacak.



Bölüm On Dört

Perry

İşte karım, ilk bakışta düzgün görünen ama hiç de öyle olmayan o elbiselerden biriyle beni yine öldürüyor. O lanet bacakları dışında her yeri kapalı. Araba kullanırken onlara bakmaktan kendimi alamıyorum, ne kadar pürüzsüz ve parlak göründükleri tamamen dikkatimi dağıtıyor. Onlara bir şey mi sürmüş? Bebek yağı falan mı? Çok uzunlar ve sürekli hareket ettiriyor. Sanki huzursuz gibi.

Ona huzursuzluk vereceğim. Eğer dikkat etmezse, Chevelle'e son bindiğimizde olduğu gibi rastgele bir otoparka çekeceğim ve onu anlamsızca becereceğim. Akşam yemeği rezervasyonumuza geç kalacağız, umurumda değil. Şu anda aklımdaki son şey yemek.

Ama lanet olsun, bebeğime hamile olabileceğini düşünerek izlemeli miyim? Onu ya da doğacak çocuğumuzu incitmek istemiyorum. Peki bu konuyu nasıl açacağım? Akşam yemeğinde, içkilerimizi servis ettikten sonra ama salatalarımızı almadan önce mi?

Hey, bebeğim, sokakta hamile olduğun söyleniyor. Bu doğru mu?

Bu yanlış bir yaklaşım. Ben aptal değilim.

Ya bu gece bana hamileliğini söylemeyi planlıyorsa? Güzel bir akşam yemeği. Güzel bir elbise. Dikkat dağıtmak için uzun, seksi bacaklar ve sonra bam. Bir bebeğimiz olacak.

Bana söylemek için kötü bir yol gibi görünmüyor.

Belki de gergindir, bana söylemekten korkuyordur, ki öyle olmasını istemiyorum. Ama anlıyorum. Bu büyük bir an. Hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecek bir şey. Oyunun bu kadar başında hiç beklemediğim bir şey.

Aramızdaki ilişkinin biraz bozuk olduğunu biliyorum ama tekrar rayına oturtmamız gerekiyor. Daha önce bu akşam yemeğe çıkmamızı önerdiğinde isteksizdim, ancak karımın yaşayanlar diyarına geri dönmesi gerektiğini hemen anladım. Ve benim de onu bu çabasında desteklemem gerekiyor.

İşte buradayım, şehrin sokaklarında araba kullanıyorum, Winston'ın tavsiye ettiği, bazı insanların iki öğün yemek için bir aylık maaşından daha pahalı olan bir restorana gidiyorum ama umurumda değil. Karım ne isterse hak ediyor. Bu gece onun yüzünü güldüren kişi olmak istiyorum. Ve sadece seksle de değil.

Benim için bunun ötesine geçiyor. Bizim için.

Sonunda restorana vardığımızda, gizli cinsel düşüncelerimi kontrol altına aldım ve arabamın anahtarlarını valeyeye fırlatıyorum, gözleri turuncu Chevelle'ime bakarken genişliyor, kaygan boya ışıkların altında parlıyor. Başka bir vale karım için arabanın kapısını açıyor ve karım arabadan inerken bakışları bacaklarına kayınca neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Hey," diye tersliyorum onu, bakışları suçluluk duygusuyla benimkine sığıyor. "Gözlerini buraya dik, dostum."

"Perry," diye uyarıyor Charlotte, ona doğru ilerlerken ve koluna girip onu restoranın girişine doğru yönlendirirken. "Herkesi korkutmayı bırak. Yanlış bir şey yapmıyordu."

"Bacaklarına bakmak benim kitabımda yanlış," diye mırıldanıyorum ve karıma kapıyı açık tutabilmek için yanımda duran siki yolumdan çekiyorum. O içeri giriyor ve ben de peşinden gidiyorum. "Birlikte olduğumuz çok açık."

"Beni süzdüğünü sanmıyorum," diyor havalı bir şekilde, yine de gözlerinin nasıl dans ettiğini fark ediyorum.

Eminim bununla eğleniyordur. Bana işkence ediyor.

"Uh-huh." Kıskançlığımı bastırarak, koyu kahverengi gözleriyle beni takdirle süzen muhteşem bir kızıl saçlı olan ev sahibesine gülümsüyorum. "Yedi buçukta iki kişilik rezervasyon. Constantine."

"Oh evet. Buyurun." Az önce taradığı bilgisayar ekranından başını kaldırıp karıma zar zor bakıyor. Hostesin tüm dikkati benim üzerimdeydi. "Masanıza kadar size eşlik edeceğim. Beni takip edin."

Charlotte restorana girerken elimi tutuyor, ikimiz yan yana yürüyoruz ve bizi masamıza götüren hostesi takip ediyoruz. "Seni süzüyordu."

"Hayır. Gerçekten mi?" Onu kızdırma sırası bende ve o da bunu biliyor. "Gördün mü? Ben de dışarıda valenin yanında böyle hissettim."

"Bakmakta yanlış bir şey yok," diyor omzunu umursamaz bir şekilde silkerek.

"Doğru. Sana dokunan olursa bebeğim, mağara adamı gibi davranırım. Sadece beni izle." Onu daha yakına çekip kulağına fısıldıyorum, "Kime ait olduğunu unutma."

"Güven bana, istemiyorum. Bana izin vermezsin," diyor nefes nefese kalmış bir sesle. "Aynen öyle."

Restoranın etrafına göz gezdiriyorum, masalarda oturan bazı erkeklerin gözlerinde parlayan bir ilgiyle karımın yürüyüşünü izlediklerini görmek beni hiç şaşırtmıyor. Her birine ters ters bakıyorum, her birinin önce başka tarafa baktığını görmekten memnun oluyorum. Oturduğumuzda ve hostes menülerimizi bize bıraktığında, tek bir erkeğin bile bizim masamıza bakmadığından memnunum.

Güzel. Geri çekilmeleri gerek.

Eşim hiç orali olmuyor, menüyü açıp içindeki ürünleri inceliyor. "Hiçbir şeyin fiyatı yok" diye gözlemliyor.

"Burası bir servet değerinde." Fiyatların yetersizliği karşısında terlememeye çalışıyorum. Eskiden bu tür şeyler benim için önemli değildi. Gençken ailemizin parasını dikkatsizce harcar, hiçbir şeyin kaç mal olduğunu umursamazdım. İstedğim her şeyin Constantine serveti tarafından karşılanacağından her zaman emindim.

Ne dangalakça bir davranış. Winston'ın bana katlanamamasına şaşmamalı.

Ben değiştim. Bir doların değerini takdir ediyorum ve ailemizin parasıyla hala güvende olsam da, en azından artık kendi paramı kazanıyorum ve bunu da iyi yapıyorum. Lancaster'ın servetine hiç girmeyeyim. Charlotte'un parasına dokunmayacağım bile. O kendine saklasın. Babası hakkımda ne düşünürse düşünsün, ben beleşçi değilim.

"Buraya gelmek istemenize ne sebep oldu?" diye soruyor.

Menüyü düşünürken dişlerini alt dudağına gömdüğünü yakalamak için tam zamanında bakıyorum.

Tüm vücudum tepki veriyor, özellikle de aletim.

"Burayı Winston tavsiye etti." Seçimlerimden pişmanlık duyarak koltuğumda kayıyorum.

Muhtemelen rastgele bir otoparka girip o gece yaptığım gibi onu becermeliydim. En sevdiğim arabamda bana binmesi son derece güzel bir anı. Neredeyse her gün düşünmek istediğim bir anı.

"Anlaşıldı," diyor küçük bir gülümsemeyle, bakışları menüye dönüyor.

Aklıma parlak bir fikir geliyor ve bunu denemeye karar veriyorum. "Bir içki sipariş edecek misin?"

Başını kaldırıp bakıyor, bakışlarımız buluşuyor, kaşları birbirine değiyor. "Henüz yeterince büyük değilim."

"Yani? Burada kimse sana kart göstermeyecek." Omuz silkip bekliyorum.

Eğer reddederse, hamiledir. Evet derse, belki de değildir. Ya da bebeği olacağını bilmiyordur.

Kahretsin, ne düşüneceğimi bilmiyorum.

"Belki bir kadeh şarap o zaman." Duraksıyor. "İçecek misin?"

Cevap olarak başımı sallıyorum. Yapabilseydim, kafayı bulurdum çünkü lanet olsun. Son birkaç haftanın baskısı bedenimden sızıyor ve beni kalan sıkıntılarımla alkolle boğmaya hazır bırakıyor.

Ama arabayı ben kullanıyorum, bu yüzden sorumlu olmalıyım.

Sunucumuz geliyor ve ikimiz için birer şişe şarap sipariş ediyorum. Sunucu reşit olup olmadığımızı ya da kimliklerimizi sorma zahmetine girmiyor ve o gittikten sonra Charlotte'a gülümsüyorum, kendimi beğenmiş hissediyorum.

"Bak, bu gece içebilirsin." Çok belli etmemeyi umarak duraksıyorum. "Eğer istersen."

"Bilmiyorum. Muhtemelen uykum gelir. Şarap beni yoruyor. Bu geceye odaklanmayı ve mümkün olduğunca tadını çıkarmayı tercih ederim. Geceyi yakışıklı kocamla geçirmek." Bana gülümsüyor ve bu doğrudan kalbime yöneltilmiş bir zinger gibi.

Göğsümü bile ovuyorum çünkü lanet olsun. Çok tatlı ve güzel görünüyor. Saçları restoranın hafif ışıkları altında parlıyor ve onun kokusunu alabiliyorum. Onu yavaşça soymak istememe neden olan hafif, çiçeksi bir koku. Bakalım her yeri bu kadar güzel kokuyor mu?

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Dik dik bakıyorsun, Perry," diyor.

Charlotte'tan kaynaklanan sersemliğimden sıyrılıp masanın öbür ucuna uzanarak parmaklarımı elinin üstünde gezdiriyorum. "Ne yapıyoruz biz?"

Kaşları yeniden çatıldı, dudakları büzüldü. "Ne demek istiyorsun?"

"İkimiz. Bu evlilikte. Bu ilişkide. Gerçek gibi hissediyorum, karıcığım."

Başını eğip bir an için kucağına bakarak gülümsüyor ve keşke o güzel kafasının içinde neler olup bittiğini bilseydim.

"Sana gerçek gibi geliyor mu?" Hâlâ bir şey söylemediğinde soruyorum.

Tam o anda garson elinde şarabımızla gelip her birimize birer bardak dolduruyor ve ben de sinirlerimi bastırıyorum. Sunucu konuştuğu sürece bakışlarımı Charlotte'tan ayırmıyor, söylediklerimde ciddi olduğumu sessizce ona anlatmaya çalışıyorum. Evliliğimiz gerçekmiş gibi geliyor. Bazen fazla gerçek. Düpedüz bunaltıcı, öyle ki ona karşı hissettiklerim göğsümü ağrıtıyor ve başımı ağrıtıyor. Onu düşünmeden duramıyorum. Onun için endişeleniyorum. Ne yaptığını merak ediyorum. Ne düşündüğünü. Nasıl hissettiğini.

Benim onu önemsemişim gibi o da beni önemsiyor mu? Yoksa bu tek taraflı mı?

Öyle olduğunu sanmıyorum, ama kahretsin. Bilmiyorum. Konu bu boka gelince aptalın tekiyim. İlişkiler. Karşı cinsin farkına vardığımdan beri onlardan vebadan kaçır gibi kaçıyorum ve tamamen deneyimsiz ve emin değilim. Keşke Winston'ın özgüveninin yarısı bende olsaydı. Orosu çocuğu bir odaya sanki oranın sahibiymiş gibi giriyor. Küçük kardeşim de öyle. Evliliğim söz konusu olduğunda kendime güvendiğim anlar olsa da, bunlar hep kısa süreli oluyor.

Siktir et. Her şeyi ortaya koymanın ve karımın da benim gibi hissedip hissetmediğini görmenin zamanı geldi.

İkimiz için altı çeşit yemek sipariş ettikten sonra garson gider gitmez şarap kadehimi kaptığım gibi kadeh kaldırıyorum ve hâlâ onun cevabını beklediğimi görmezden geliyorum. "Evliliğe. Evlilik mutluluğuna. Bize."

Bardağını kaldırıyor, gözleri irileşiyor, ben bardağımı onunkine doğru uzatırken gür dudakları aralanıyor. Kadehini benimkine vuruyor, ilk temasta çıkardığı hafif karıncalanma sesi beni gülümsetiyor. "Bize," diye mırıldanıyor küçük bir yudum almadan önce.

Hmmm.

Winston yalan söylemedi, yemekler çok lezzetliydi. Önce soğuk bir çorba, ardından limonlu bir salata sosu ile trüf mantarı salatası servis edildi. Bir sonraki yemek, Charlotte'un yemek istemediği ince kızarmış ekmek kareleri üzerinde havyar.

"Kokusu midemi bulandırıyor," diye mırıldanıyor ve tabağını benimkine doğru itiyor, ben de memnuniyetle alıyorum.

Hmmm yine.

Sırada başlangıçlar var. Avokado ve zencefil soslu sarı yüzgeçli ton balığı. Norveç kral yengeci ve pilav. Charlotte'un şimdiye kadar en çok beğendiği buharda pişmiş karadeniz levreği. Dana bonfile tabağı geldiğinde, sandalyesinde arkasına yaslanmış, başını sallıyor. "Tıka basa doydum."

Bir ısırık alıyorum, biftek ağzımda eriyor. Kahretsin, bu çok güzel. Yutkunduktan sonra ona "Hâlâ tatlı var," diye hatırlatıyorum.

Charlotte başını sallar. "Bunu başarabilir miyim bilmiyorum." "Hadi ama. Şimdiye kadar oldukça iyi iş çıkardın."

Gülümsüyor, elini düz karnının üzerine koyuyor ve tüm hava boğazımda düğümleniyor, işte bu diye düşünüyorum. Bana bebek sahibi olacağını söylediği an. Bakışlarım hala çoğunlukla dolu olan ve yemek boyunca hiç dokunulmadan duran şarap kadehine kayıyor. Ben de sadece bir kadeh içtim, araba kullandığım için çoğunlukla su içtim, yani aldığım o çok pahalı şişe şarap çoğunlukla boşa gitti.

Charlotte'un yemesini ve gülümsemesini izlemeye değer.

"Böyle yemeye devam edersek kilo alacağım" diyor.

"Birkaç kilo alsan iyi olur," diyorum gülümsemesinin solmasından nefret ederek. "Son zamanlarda pek bir şey yemiyorsun."

Ve kilo vermiş. Bu çok açık. Kaç kilo olduğu umurumda değil çünkü kadın çok seksi ama son birkaç haftadır bunu yaşadığını görmek...

Bu konuda.

"Biliyorum." Sesi ciddi. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Bu kadar. Tek söylediği bu. Yaklaşan bebekler, hamilelik, sabah bulantıları ya da hamilelikle ilgili diğer şeyler hakkında başka hiçbir şey söylemiyor. Bunun doğrulanması için sabırsızlanıyorum ama hamile olabileceğinin farkında olup olmadığını da merak etmeye başladım.

"Bu gece kendini daha iyi hissediyor gibisin," diyorum ona, sesim kısık, bakışlarım üzerinde geziniyor. "O elbise..."

"Nişanlandıktan sonra aldım ve hiç giyme fırsatım olmadı," diye itiraf ediyor.

"Hoşuma gitti." Bakışlarım göğsüne takılıyor, altında ne olduğunu merak ediyorum. Dantelli bir sütyen mi? Şeffaf bir şey mi? Belki de hiçbir şey? Göğüsleri o kadar büyük değil, yine de mükemmel bir avuç. "Çok fazla."

Yanakları hafifçe pembeleşiyor. "Bazen, plastik bir poşetle gelsem yine de bana iltifat eder miydin diye merak ediyorum."

"Yapardım," diyorum tereddüt etmeden. "Bir çanta, bir kutu, bir elbise, eşofman ya da hiçbir şey giymeden. Harikasın karıcığım."

"Sen de o kadar kötü değilsin, kocacığım." Gülümsemesi belli belirsizdir ve şarap kadehine uzanarak ağzına götürür ve normal bir yudum alır.

Belki de o kadar normal değildi. Belki de küçüktü.

Hah. Bu pek doğrulama sayılmaz. Hamile olduğuna inandığını sanmıyorum. Ya da bilmiyor. Ya da hamile değil.

Yaşadığım hayal kırıklığı neredeyse gülünç. Rahatlamış olmalıyım. Yeni evlendiğim bir kadından çocuk yapmaya hazır mıyım? Tabii ki hayır. Daha genciz. Charlotte'un neyse ki bana hatırlattığı gibi, henüz yasal olarak içki içebilecek yaşta bile değil.

Bebekler için hazır değiliz. Sikerler.

"Bir sorum var," diyorum sunucumuz atılmış tabaklarımızdan bazılarını alıp gittikten sonra, sırada tatlının olduğu sözünü vererek.

"Ne oldu?" Charlotte sorar.

"Bütün gece merak ettim..." Sesim kayıyor ve kaşlarını çatarak başını eğiyor.

"Neyi merak ediyorsun?"

Bir süre sessiz kalarak gerilimin artmasına izin verdim ve sonunda "O elbisenin altında ne var?" diye sordum.



On Beşinci Bölüm

Charlotte

OH BU ADAM. Çok çapkın. Büyüleyici. Seksi.

Ve hepsi benim.

Daha önceki sorusuna hiç cevap vermedim. Eğer ilişkimiz bana gerçek gibi geliyorsa. O zaman ona cevap vermek çok korkutucu, çok bunaltıcı gelmişti.

Ben de yapmadım.

Ama bu soru? Kesinlikle cevaplayacağım ve onun beni kızdırdığı gibi ben de onu kızdıracağım.

"Bilmek istemez miydin?" Şarabın uykumu getirdiğine dair daha önceki şikâyetimi unutarak tekrar kadehime uzanıyorum. Genelde yapar, ama havada bir vızıltı var ve derimin hemen altında eşleşen bir vızıltı beni kocamın ultra farkında yapıyor. Aramızdaki gerilim artıyor.

Sanırım o da bunu hissediyor.

"İsterdim," diyor, derin sesi bacaklarımın arasına yerleşip zonklamama neden oluyor. "Bilmek isterdim."

"Belki de tatlıyı atlamalıyız," diye öneriyorum.

"Ama yemeğin en güzel kısmı olduğunu duydum."

Gülümsüyor ve bunu görmek yıkıcı. En iyi şekilde yıkıcı.

"Eminim harikadır ama..." Sesimin kaymasına izin verdim, karşılığında gülümsedim ve koltuğumda kıpırdandım.

"Kendini tatlı olarak mı sunuyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

Evet, sanırım. Evet, sunacağım.

"İstediğin bu mu?"

"Seni nasıl alabilirsem öyle alırım, karıcığım. Kahvaltı. Öğle yemeği. Akşam yemeği.

Tatlı. Beni ne zaman kabul ederseniz," diyor.

Oookay. Daha fazla şaraba ihtiyacım var. Körü körüne kadehime uzanıp bir yudum daha alıyorum, alkolün kanımda dolaştığını hissettikçe ısınıyorum. "Ödeme yapman gerekmiyor mu?"

"Nakitim var." Cüzdanına uzanmak üzereyken garson beliriyor ve tatlı tabaklarımızı önümüze koyuyor. "Hesabı getirebilir misiniz lütfen?" Perry sunucuya soruyor, karanlık bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Adam eğilir. "Elbette efendim. Hemen döneceğim."

"Sanırım tatlı yemek zorunda kaldık," diyorum Perry'ye, servis görevlisi gittiğinde, bakışlarım tabağımda. Krem rengi, zarif bir pastanın üzerinde güzelce kesilmiş bir çilek duruyor ve üzerine karamel sos gibi görünen bir şey hafifçe gezdirilmiş. Kaşığımı kapıp bir dilim kesiyorum, ağzıma atıyorum ve lezzeti dilimde patladığında zevkle inliyorum. "Oh, bu çok güzel."

"Öyle mi?"

Sesinin boğukluğuyla başımı kaldırıyorum ve beni dikkatle izlediğini görüyorum. Kaşığımla tatlıyı kesiyorum ve önünde kendi tabağı olmasına rağmen ona ikram ediyorum.

Onu beslemek istiyorum.

Elimi tutup daha yakına çekiyor. Parmaklarını bileğimin etrafında dolaştırıp kaşığı ağzına götürürken dokunuşu nazik. Dudaklarını kaşığın etrafına sararken bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor, göğsünün derinliklerinden alçak, gürleyen bir uğultu geliyor.

Oh. Gözlerindeki bakıştan tangamın ıslandığına eminim. Çıkardığı sestten.

"Lezzetli," diye kabul ediyor sandalyesinde arkasına yaslandığında, dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrılmış. "Ama senin kadar iyi değil."

"Perry..." Başlıyorum, gözüme bir şey takılınca sesim kesiliyor.

Bir adam.

Oda'nın diğer tarafında, girişe yakın bir yerde duruyor, sanki bir masa bekliyormuş gibi. Yemin ederim bu o.

Seamus.

Kalbim düşer. Başım hafifliyor.

"Charlotte." Perry'nin sert sesi dikkatimi tekrar ona çekiyor, kalbim hızla çarpıyor. "Sen iyi misin?"

Ona söyleyemem. Söylemem. Bu bütün geceyi mahveder ve bu da isteyeceğim son şey. Ona gülümsüyorum ama zoraki bir gülümseme olduğu için gülümsemeyi bırakıyorum. "Ben iyiyim. Neden sordunuz?"

Elim titreyerek kaşığımı tatlının içinden geçiriyorum ve derin bir nefes alarak aniden yıpranan sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

"Bir hayalet kadar beyaz oldun." Sanki az önce ne gördüğümü anlamaya çalışıyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. Nereden biliyor? Beni bu kadar iyi anlıyor mu? "Bir şey mi gördün?" diye soruyor tekrar bana döndüğünde.

"Hayır, hiç de değil." Başımı sallıyorum, sesimin ne kadar sakın çıktığına hayret ediyorum. Kendimle gurur duyuyorum. "Midem biraz bulandı. Hepsi bu."

"Tatlıyı beğenmedin mi?" Bakışları keskin ve cevabımı beklemiyor. "Dürüst ol, Charlotte."

Son yorumu görmezden geliyorum. "Tatlı harika." Bir ısırık daha alıyorum ama sanki talaş yiyormuşum gibi hissediyorum, bu yüzden boğuluyorum, sonra su bardağımdan bir yudum alıyorum.

Garson hesabı getirdiğinde ve Perry hesabı ödediğinde bakışlarım Seamus'u gördüğümü sandığım noktaya dönüyor ama orada kimse yok. Seamus'un siyah saçlarına ve ruhuna sahip uzun boylu, karanlık ve gizemli bir adam yok. Sadece aşırı aktif hayal gücümün bir ürünüydü. Çoktan gitmiş.

Bir iç çekiş beni terk ediyor ve çatal bıçak takımımı düşürüyorum. "Onu gördüğümü sandım."

"Ne?" Dikkatini bana vermeden önce omzunun üzerinden bakıyor. "Orada değil, bebeğim. Bizi takip edip durup dururken restoranda ortaya çıkmaya cesaret edemez. O çoktan gitti. Sana bunu zaten söyledim."

Perry burada kalmayacağına dair bana birçok kez güvence verdi ve ben de ona inanıyorum.

Benim var.

O adamın gecemi mahvetmesine izin vermeyeceğim. O burada bile değil. Sadece arada bir beynimde beliriyor ve bana yaptıklarını hatırlatıyor. Bana neler yapabileceğini.

Ve ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Varlığımın her zerresiyle.

"Gitmeye hazır mısın?" Perry cüzdanını kaldırırken sorar.

"Lütfen," diyorum, sesimin ne kadar çaresiz çıktığının farkındayım ama umurumda değil.

Buradan gitmek istiyorum.

Perry kalabalık restoranda bana rehberlik ediyor, eli belimde, dokunuşu elbisemin ipeksi kumaşını yakıyor. Onun yakınlığının aşırı farkındayım. Hareketlerinin, kokusunun, sıcaklığının. Ön girişin yakınında tuvaletlere gittiğini tahmin ettiğim kısa bir koridor var ve Perry'nin elini tutarak onu kadınlar tuvaletine doğru çekiyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, kafası karışmış bir sesle.

"Beni takip et," diyorum kendimden emin bir şekilde, henüz ne yaptığımdan tam olarak emin değilim ama ona ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Bana dokunduğunu hissetmek istiyorum. Bana sarılmasını. Ağzını üzerimde. Elleri saçlarımda. Elleri elbisemin altında. Ellerim onun boxer külotunun ön kısmına kayıyor. Onu içimde hissetmek için ani, düpedüz çılgınca bir ihtiyaçla doluyorum. Beni sikmesine. Bana kime ait olduğumu hatırlatıyor.

Onu.

Neyse ki banyo boştu ve onu sıranın sonundaki, kapıdan en uzaktaki büyük kabine çekiyorum. İçeri kilitlendiğimiz anda Perry üzerime atlıyor, elleri kalçalarımda, ağzı benimkini buluyor. Öpücüğüne teslim oluyorum, dudaklarımı ayırıyorum, dili benimkini okşadığında inliyorum. Evet, ilişkimizin seks kısmında gerçekten yavaşlamadık, ama aynı hissettirmeye başlamıştı. Her zaman yatakta. Perry her zaman dikkatli, sanki ben camdan yapılmışım da o beni kırmak istemiyormuş gibi. Yeni bir şey istiyorum.

Heyecan verici.

Biraz tehlikeli.

Tek duyabildiğim dudaklarımızın birleşirken çıkardığı ses. Ağır nefeslerimiz. Kıyafetler hışırıyor, elleri eteğimin kumaşını daha yukarı kaldırıyor. Daha da yukarı. Avuç içleri çıplak popomda, tenimi yoğuruyor, parmakları popomun yanakları arasına yerleşmiş ince kumaşı okşuyor.

Önce öpücüğü kesiyor, ağzı boynumdan aşağı kayıyor, dişleri ısırıyor, tıslamama neden oluyor. Kulağımın hemen arkasını yaladığında içimi bir ürperti kaplıyor ve inliyorum.

"Seni bu banyoda becermemi mi istiyorsun?" diye fısıldıyor, parmakları kıkımda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Bu yüzden mi beni buraya sürükledin?"

"Sadece seni hissetmek istedim," diye itiraf ediyorum. "Hepsi bu."

"Seni hissediyorum," diye mırıldanıyor, ağzı çenemde geziniyor, ta ki benimkinin üzerinde durana kadar. "Seni her yerimde hissediyorum, karıcığım. İçimde yaşıyorsun, hatta

birlikte olmadığımız zaman."

Sözleri karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Neden böyle romantik bir şey söylemek zorunda ki?

Bu adama yapmak ve söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, hepsi zihnimde üst üste birikiyor. Konuşamayacağım kadar beni bunaltıyor. Tek yapabildiğim ona nasıl hissettiğimi göstermek.

Yüzünü ellerimin arasına alıp kendime yaklaştırıyorum ve bir süre ona bakıyorum. Klasik yakışıklı yüz hatları. Gür ağzı ve keskin elmacık kemikleri. Avuçlarımın altında karıncalanan hafif kirli sakallarla gölgelenmiş kare çene. Bana doğru eğiliyor, dudakları dudaklarıma hafifçe değiyor ve o ilk temasta tüm vücudum karıncalanıyor.

Onun içinde boğulabilirim. Bunun farkında mı? Üzerimdeki gücünün farkında mı?

"Seni bir tuvalet kabini de becermek istemiyorum," diye mırıldanıyor ağzıma karşı, alt dudağımı dişleriyle çekiştirmeden hemen önce. "Hadi buradan çıkalım."

"Önce beni öp," diyorum ellerimi saçlarının arasına sokarak. "Lütfen."

İstediğimi yapıyor, ağızlarımız temas ettikten birkaç saniye sonra öpüşmeyi derinleştiriyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor, ellerimiz dolaşiyor, ikimizden de inilti yükseliyor. Birisi banyoya giriyor ama umurumda bile değil. Kendimi kocamın tadına kaptırmıştım. Onun hissine. Benimkine bastırılmış sert vücudu. Büyüyen ereksiyonu karnımı dürtüyor. Beni istiyor. Sanki beni hep istiyor.

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Başka birinin tuvalete girdiğini ve bir kabine girdiğini duyduğumuz anda Perry harekete geçiyor. Elimi tutarak kabinden çıkıyoruz, aceleyle banyodan gizlice çıkıyoruz ve arkamıza bile bakmadan restorandan çıkıyoruz. Valeye yaklaşıp biletini uzatıyor ve adam kocamın arabasını aramaya koyuluyor.

Kaldırım da bekliyoruz, rüzgar öncekinden daha da soğuk ve Perry kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor. Kolumu ön tarafına doluyorum, sıcaklığını içime çekiyorum, başımı göğsüne gömüyorum ve onun hissini tadını çıkarıyorum.

"Üşümüştün." Başımın üstünü öpüyor. "Palto giymeliydin." "Elbisemin etkisini mi bozacaktım? Biraz donmaya kesinlikle değer." I gülümseyerek ona baktı.

Ağzını alnıma bastırıyor ve ben bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkarıyorum. Tatlılığının. Aramızda nasıl da doğru bir his var. Bunu unutmak istemiyorum. Asla.



On Altıncı Bölüm

Perry

TALEPKÂR KARIM, Chevelle'nin ön koltuğunda seks yaptığımız otoparka geri dönmemizi istedi. Aramızdaki her şeyin normal olduğu son geceydi. McAssdick gelip her şeyi mahvetmeden önce.

Garaj çoğunlukla boş ve en üst kata çıkana kadar sürüyorum, park ettikten sonra rüzgâr arabaya çarpıyor, ki bu şey çelik bir canavar olduğu için çok şey söylüyor. Birlikte emniyet kemerlerimizi çözüyoruz ve Charlotte'a baktığımda onu koltuğa yaslanmış, gözleri kapalı, başı geriye eğik, boğazının zarif çizgisini ortaya çıkarmış halde buluyorum. Kulaklarından büyük, ince altın halkalar sarkıyor, parmağındaki pırlanta dışında taktığı tek mücevher bu.

Ona verebileceğim diğer mücevherleri düşünüyorum. Daha fazla elmas mı? Belki başka taşları seviyordur. Zümrüt? Safir? Yakut? Ne isterse, onu yaparım.

"Bana bakıyorsun," diyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Nereden biliyorsun?" Ona doğru uzanıyorum, elbisesinin önündeki kumaş kemeri çekiştirerek yavaşça çözüyorum.

"Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum." Gülümsüyor. "Bu sahte bir kemer."

"Lanet olsun." Yine de çözmeyi bitirdim. "Seni bu elbiseden nasıl çıkarabilirim?"

"Beni soyamak mı istiyorsun? Sadece eteğimi kaldırıp..."

Duraksıyorum, devam etmesini bekliyorum ama etmiyor. "Ve...?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Biliyorsun."

Yüzüm yüzüne değene kadar eğilerek soruyorum, "Tam olarak ne var biliyor musun? Senden duymak istiyorum, Charlotte. Bana ne istediğini söyle."

"Sen," diye fısıldıyor, o büyük mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Sana ne yapmamı istiyorsun?" Elimi bacaklarının arasından geçirerek ortasından aşağıya doğru sürüklenmesine izin veriyorum. Parmaklarım elbisesinin eteğiyle flört edip çıplak kalçalarının üst kısımlarını okşayınca kadar saniyeler içinde oradaydı ve gitti.

"Dokun bana."

Parmaklarım keşiflerine ara veriyor. "Nerede?"

Ondan muhtaç bir ses çıkıyor ve ben de bir sık gibi gülümsüyorum. Ama lanet olsun, karımı kıvrandırmak eğlenceliydi.

"Nerede olduğunu biliyorsun," diyor, ses tonunda hafif bir kızgınlık var.

"Anlat bana." Parmaklarımı elbisesinin eteğinin altına kaydardım.

"Göster bana." "Tam olarak nereye gidiyorsun?" diyor, başını eğip beni izliyor.

Külotunun önünü okşadığımda, yumuşak bir tıslama onu terk ediyor. "Evet. İşte."

Dokunuşumu tüy kadar hafif tutuyorum, sadece beni hissedebileceği ve daha fazlasını isteyebileceği kadar baskı uyguluyorum. Nemlenen şeffaf kumaşı ileri geri okşuyorum. Sıcaklığı yayılıyor, tek bir parmağımı içine sokup ne kadar ıslak olduğunu test etmem için beni cezbediyor ama kendimi tutuyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Bakışlarım onun güzel yüzüne kilitlenmişken soruyorum. Gözleri benimkileri buluyor, puslu ve arzu dolu. "Evet."

"Yeterli mi?"

Başını sallıyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Charlotte başını sallar. "Evet." Dişlerini alt dudağına gömüyor, yüzünde nazlı bir ifade var. Böyle görünmek istediğini bile sanmıyorum. Bu ona doğal geliyor ve lanet olsun, bu beni çıldırtıyor.

Biraz daha bastırıyorum, göz kapaklarının titremesine ve dudaklarının ayrılmasına neden oluyorum. Parmağımı aşağı yukarı gezdiriyorum, onu izliyorum, nefesinin nasıl hızlandığını fark ediyorum. Bacaklarını daha geniş açıyor, amının kokusu parfümüne karışıyor ve ben kokunun tadını çıkararak derin nefes alıyorum.

"Çok güzel karıcığım," diye mırıldanıyorum, onu gerçekten görebilmek

için boştaki elimle eteğini yukarı itiyorum. Klotu ıplak renkte, tamamen şeffaf ve sırlsıklam. Dayanamayıp parmağımı kumaşın altından geçiriyorum ve kremsi ıslak bir sıcaklıktan başka bir şeyle karşılaşmıyorum.

Bir inilti onu terk ediyor ve daha fazlasını isteyerek elime doğru eğiliyor. Ona veriyorum, klitorisini ovuyorum. Kıvrımlarını araştırıyorum. Tek bir parmağımı onun davetkâr bedeninin içine kaydırıyorum. Sonra bir tane daha. Yavaşça sikiyorum onu, başparmağım klitorisini dürtüyor, kaygan sesler arabamın yakın sınırlarını dolduruyor.

"Perry," diye ısıırıyor bir parmak daha ekleyip onu gerdiğimde. Onu dolduruyor. Kalçaları parmaklarımla birlikte hareket ediyor, ben ovmaya devam ettikçe klitorisi şişiyor ve onu arabanın arka koltuğuna atıp dudaklarıma boşalana kadar o güzel küçük amcığı yemek istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Elimi çektiğimde hayal kırıklığı içinde inliyor, sonra onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi tutup arka koltuğa fırlattığımda çığlık atıyor. Peşinden koşuyorum, vücudunu yeniden ayarlıyorum, böylece arka koltuğa yayılıyor ve kalçalarına uzanıyorum, eteği geri itiyorum ve külotunu o kadar çılgınca çekiyorum ki, kumaşın tutuşumun altında yırtıldığını hissediyorum.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağırıyor bacaklarından çekip çıkardığımda, mahvolmuş külotu omzumun üzerinden atıyor. "Onları yırtmışsın."

"Sana bir çift daha alacağım," diye söz veriyorum, bakışlarım onun amcığına odaklanıyor, bacakları açılarak tamamen sergileniyor. Dolgun ve parlıyor ve ağzım onu tatmak için resmen sulanıyor.

Üzerine eğilerek karnının alt kısmına bir öpücük konduruyorum ve dudaklarımla altında teninin nasıl titrediğini fark ediyorum. Daha aşağıya iniyorum, ağzımı onun ıslak, sıcak tenine bastırdığımda eli başımın üstüne geliyor. Tatlılığı dudaklarımı, dilimi kaplıyor ve onu hevesle yalıyorum, sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi altımda kıpırdanırken dilim her yerde.

Ellerimi kalçalarına kenetliyorum, açlıktan ölüyormuşum gibi etini yerken onu sabit tutuyorum. Onu yutuyorum, dudaklarım ve dilim her yerde, her yerine dokunuyor. Her iki eli de saçlarımda, amını yüzüme sürttükçe beni yakın tutuyor ve klitorisini emiyorum, dilimi etin zonklayan yumrusu üzerinde çırpıyorum. Onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

İşe yarıyor. Bir anda boşalıyor, çığlık atarken adım dudaklarından dökülüyor. Onu bırakmıyorum, tüm çabalarımı klitorisine yoğunlaştırıyorum, sonunda sanki daha fazla dayanamıyormuş gibi beni itmeye çalışana kadar.

Kendimi ondan uzaklaştırarak kapıya yaslanıyorum ve kendini toparlamaya çalışırken onu izliyorum. Çok güzeldi, orada öylece yatıyordu.

Bacakları yayılmış ve elbisesi belinde düğümlenmişti. Başını koltuğa yaslamıştı, gözleri kapalıydı, saçları dağınıktı.

Telefonumla bir fotoğraf çekmek istiyorum ama muhtemelen kıcıma tekme basar.

Yine de cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum ve kamerayı açıp hızlıca bir fotoğraf çekiyorum.

Sonra bir tane daha.

"Perry." Gözleri parladı, kaşları düştü. "Az önce resmimi mi çektin?"

Başımı sallayarak çektiğim son fotoğrafı çıkarıp bir süre baktıktan sonra ona gösteriyorum. "Şu haline bak."

Telefonu eline aldı, görüntüyü inceliyor, dudakları birbirine yapışmış, yanakları az önce ona yaşattığım orgazmdan dolayı hâlâ kızarmış. "Oh."

"Oh ne?" Manevra yaparak onun yanına oturuyorum, ikimiz de telefonuma bakıyoruz. "Çok güzelsin."

Bakışları benimkine yöneliyor. "Beni böyle mi görüyorsun?"

"Güzel karım olarak mı? Evet. Seninle ilgili her şey çok güzel. İçiniz ve dışınız." Yanağına bir öpücük konduruyorum. Yüzünü tamamen bana dönüyor ve dudaklarından bir öpücük çalıyorum ve gitmeme izin vermiyor. Beni öpmeye devam ediyor, dili dudaklarımı yalıyor, dilimin etrafında dönüyor, sonunda çekiliyor, bana bakarken göz bebekleri büyüyor.

"Kendimi tadabiliyorum," diye fısıldıyor. "Böyle bir şey mi? Üzerime inmek?"

"Daha iyi," diye fısıldıyorum, eli sikimi bulduğunda boğuk bir ses çıkıyor içimden, parmakları pantolonumun kumaşını okşuyor. "Çok lezzetlisin."

Bana saldırmadan hemen önce gülümsemesi küçüktü ve bir noktada telefonumun sert bir gümbürtüyle döşeme tahtasına düştüğünü duydum, ama umurumda değil. Fermuarımı hızla çeken, eli içeri dalan, okşamaya başladığında parmakları aletimin etrafında kıvrılan bu kadınla çok mest oldum. Ondan uzaklaşıyorum, böylece bir kez daha kapıya yaslanıp bacaklarımı uzatabiliyorum ve o da beni takip ediyor, pantolonumu ve boxer külotumu dizlerimin etrafında bükülene kadar itiyor ve üzerime eğiliyor, ağzı aletimin başına o kadar yakın ki sanki o sıcak, gür dudaklarını etrafımda hissedebiliyorum, beni derinlemesine emiyor.

"Belki de fotoğraflarınızı çekmeliyim," diye öneriyor, bakışları benimkilere kayıyor.

"Devam et," diyorum ona, sesimin ne kadar normal çıktığına şaşırarak. Sanki dünyanın en güzel kadını tarafından sikim emilmeyecekmiş gibi. "Bir hatıra defteri hazırlayabiliriz."

"Seks hatıra defteri mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu fotoğrafları yakın zamanda basacağımızı sanmıyorum, Perry."

"O zaman bulutta özel bir dosya olabilir," diyorum ve nefesinin başımın üzerinde dolaştığını hissettiğimde nefesimi içime çekiyorum. Kahretsin, muhtemelen sadece nefesinden bile boşalabilirim. Ne tür zayıf bir pisliğim ben?

"Sen kirlisin, kocacığım," diye mırıldanıyor, bakışları sikime sabitlenmiş. Tabanını kavıyorum, neredeyse yüzüne doğru itiyorum. "Em onu, karıcığım."

İstediğimi yapıyor, dudakları sadece başımı sarıyor, bakışlarını benimkine kaldırırken dili alevlenmiş çıkıntıyla alay ediyor. Onu izliyorum, karımın ağzını tüm uzunluğum boyunca aşağı kaydırıldığı ve alabildiği kadarını aldığı görüntüsünü alırken tüm hava ciğerlerimi terk ediyor. Ağzı bir vakum gibi, emerken yanakları çukurlaşıyor, dili yalıyor.

"Siktir," diye inliyorum, dudaklarını aşağı yukarı kaydırırken başka tarafa bakamıyorum, eli benimkini itiyor, böylece tabanı kendisi kavrayabiliyor. Okşuyor ve emiyor, bakışları sonunda benimkilerden uzaklaşıyor, böylece elindeki göreve konsantre olabiliyor ama ben başka tarafa bakamıyorum.

Onu izlerken kendimi kaybettim. Ben çok eğleniyorum, bu kesin, ama o da eğleniyor. Her şeyini ortaya koymasından bunu anlayabiliyorum. Elleri sıkıyor, dudakları ve dili çalışıyor, yumuşak iniltiler çıkarıyor. Ağzının derinliklerindeyken aletimle titreşen sesler çıkarıyor.

Ben de geleceğim.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum uyarmak için ama sanki beni duymuyor. Duramayacak kadar kendini kaptırmış bir şekilde devam ediyor ve ben de ona son bir uyarıda bulunuyorum. "Geleceğim."

Başını sallayarak cesaretlendiriyor, hızını artırıyor ve saniyeler içinde ağzına patlıyorum ve ilk fişkırmayı yutuyor, parmakları sıkmaya ve okşamaya devam ederken ağzını benden çekiyor. Başka bir meni damlası beni terk ediyor, aletimin uzunluğundan aşağı kayıyor, parmaklarını kaplıyor ve eylemlerinde duraklamasına neden olmuyor. Sonunda titreyen bir nefes verene kadar devam ediyor, bu da tükendiğimi gösteriyor.

Bok gibi

harcadım.

Her neyse.

Charlotte elini sikimden çekip parmaklarını ağzına götürüyor ve ben bileğini tutmadan önce parmaklarını yalıyor. İşaret parmağını dudaklarımın arasına alabilmem için elini ağzıma götürdü.

"Böyle bir şey mi?" Parmağını ağzımdan çektiğimde, daha önceki sözlerini bana tekrarlayarak soruyorum. "Beni emmek mi?"

Gözleri parlıyor ve başını sallayarak parmaklarını tekrar ağzıma sokuyor, böylece onları bir kez daha yalayabiliyorum. "Bu daha da iyi."

Onu kendime çekiyorum ve son saniyede parmaklarını dudaklarımdan çekiyor, ağzım onunkine çarpıyor. Onu iyice öpüyorum, sikimin yeniden canlanmaya başladığını hissettiğimde geri çekiliyorum. "Eve gitmeliyiz."

Kaşlarını çatıyor. "Seks yapmak istemiyor musun?" "Az önce yaptığımız şeye ne diyorsun?" diye sordum. "Üçüncü aşama mı?"

Gülüyorum. Onu nazıkçe itip pantolonumu ve boxer külotumu geri çekmek için uzanmadan önce tekrar öpüyorum. "Daha önce hiç üçüncü aşamaya geçmeme izin verdin mi bilmiyorum."

"Daha önce de üçüncü sahada takılmıştık," diyor kuru bir sesle, elbisesini tekrar yerine çekerken.

"Öyle değil, karıcığım. Hadi eve gidelim. Seni yatakta düzgünce becerebileceğim bir yere."

Yüzünü buruşturuyor. "Her zaman yatakta sevişiriz."

O kültürlü sesiyle sikiş kelimesini söylediğinde tüm vücudum ateşleniyor. "O zaman başka nerede sevişmemizi önerirsin?"

"Bilmiyorum. Mutfak tezgahı mı? Kanepede mi? Koridor mu? Duş mu?"

Tüm önerilerini daha sonrası için not ediyorum. Eğer istediği buysa onu o yerlerin her birinden sikeceğim. "Jasper öğrenirse çıldırır."

"Bilmediği şey ona zarar vermez," diyor yolcu koltuğuna geçmeden önce. Omzunun üzerinden bakarak beni inceliyor, gözleri dans ediyor. "Hadi gel. Eve gidelim de beni buzdolabının karşısında becer."

Kıkırdayarak arka kapıyı açıyorum ve medeni bir insan gibi arabadan inip tekrar arabaya biniyorum, direksiyonun arkasına yerleşiyorum. "Sesler

bana bir plan gibi geldi."



On Yedinci Bölüm

Charlotte

ARAMIZDAKİ ŞEYLER nihayet Seamus beni kaçırmadan önceki haline döndü. Aslında, kocam ve benim için her zamankinden daha iyi. Akşam yemeği randevumuz ilişkimiz için bir dönüm noktası gibiydi.

Olanları unutmuş değilim, nasıl unutabilirim ki? Ama her zaman bunun üzerinde stres yapamayacağımı fark ettim. Evimizde güvendeyim, kocam yanımda. Jasper her zaman yanımda. Ekstra güvenliğimiz var. Seamus bana tekrar ulaşmaya çalışırsa, önünde son derece zorlu bir mücadele olacak.

Tanrı'ya şükür.

Perry'yle geçen haftanın tamamı bir rüya gibiydi. İşten eve erken geliyor ve beni yemeğe götürüyordu. Ya da sipariş verip bütün geceyi yatakta geçiriyorduk. Dizüstü bilgisayarımda film izliyor ya da birbirimizin içinde kayboluyorduk.

Çoğunlukla birbirimizin içinde kayboluyoruz.

Adamın sihirli elleri var. Yetenekli bir ağzı var. Beni ateşleyen ve onu tam bir ıstırap noktasına kadar istememe neden olan tatlı ama kirli kelimeler. Çok yakın olduğunda bedenim, çok uzak olduğunda ise kalbim ağrıyor.

Bazen Perry ile sahip olduğumuz şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Çok mutluyuz, bu da kötü bir şey olacağı anlamına geliyor. Hayatıma uzun süre iyi bir şey gelmiyor. Genç hayatımda çok fazla kalp ağrısı yaşadım ve bunun sonsuza kadar böyle olamayacağını bilmeliydim.

Ya da olabilir mi? Hâlâ emin değilim.

Hafta sonu mükemmeldi çünkü onu birlikte geçirdik. Pazartesi günü parlak ve soğuk bir şekilde doğdu, havada her şeyi donduran ve şehri pırıl pırıl beyaz bir ayazla kaplayan bir kış soğuğu vardı. Yatağımdaki yerimden Perry'nin işe gitmek için hazırlanmasını izliyorum, çıplak olduğum için yorganları üzerime örtüyorum.

"Evde kalmalısın," diyorum, daha bir hafta önce onu başımdan atmak istediğimi unutarak. "Dışarısı işe gitmek için çok soğuk."

Şifonyerin önünde duruyor, kravatını düzeltirken aynadaki yansımasına bakıyor. "Kesinlikle çok soğuk değil."

"Sanırım öyle." Bana baktığında, alaycı bir şekilde suratımı astım. "Ne? Gitmeni istemiyorum."

Kravatını tamamen unutarak yatağa doğru ilerledi ve yüzünü yüzüme dayadı. "Dürüst ol. Bütün gün bedenimi kullanmak istiyorsun."

Gülümseyerek kravatını tutup çekiyorum, böylece üstüme yığılıyor. "Çok zekisin. Beni tamamen çözmüşsün."

Ağzı benimkiyle buluştuğunda aç ve ben de aynı şekilde karşılık veriyorum, ellerimi sırtından aşağı kaydırıyorum, mükemmel ütülenmiş düğmeli gömleğini çözüyorum ve birkaç saniye içinde görünümünü mahvediyorum. Umursuyor gibi görünmüyor.

Tanrı'ya şükür.

Bir noktada battaniyeleri benden uzaklaştırıyor ve tamamen giyinik bedeninin altında çıplak yatıyorum. Bacaklarımı kalçalarına dolayarak sertleşen ereksiyonuna sürtünüyorum. "Beni mahvediyorsun," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Özür dilerim." Özrümde ciddi değildim. Konu bu adam olunca açgözlü ve bencil oluyorum. Her zaman onu istiyorum. Tek düşündüğüm o oldu. İsteyebileceğim her şey.

Başını benimkinden kaldırıyor, bakışları ciddi. "Bu sabah kendini iyi hissediyor musun?"

Birkaç sabah mide bulantısı yaşadım ama çabuk atlatıyorum. Yorgunluk çoğunlukla geçti. Bir nebze. Belki de artık geceleri kocamın kollarında güven içinde uyuyabildiğim içindir.

"Ben iyiyim." Yüzüne dokunuyorum. Parmaklarımı pürüzsüz yanaklarında gezdiriyorum. Kravatını gevşetmek için gömleğinin ön tarafına uzanıyorum. "Sanırım işe geç kalacaksın."

Beni inceliyor, bakışları vücudumu yavaşça taramadan önce yüzümde kalıyor. Ama tek bir kelime bile söylemiyor.

Gergin kahkahalar beni terk ediyor. "Ne?"

Eli karnımı buluyor ve beni iyice öpmeden hemen önce kısa bir süreliğine orada duruyor. Dudaklarıma doğru mırıldanırken beni nefessiz bırakıyor: "Hamile olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tamamen kıpırdamadan duruyorum, artık gerçekten nefes nefese kalmış durumdayım. Omuzlarını itiyorum, böylece bakışlarımla buluşmaktan başka çaresi kalmıyor ve yüzündeki umutlu ifadeyi fark ediyorum.

Sanki hamile olma ihtimalime karşı çıkmıyormuş gibi. "Eee?"

diye soruyor ben hala bir şey söylememişken.

"Bilmiyorum." Sertçe yutkunuyorum, sesim titriyor. "Bunu gerçekten düşünmedim."

"Evet," diyor tereddüt etmeden, bakışları yüzümde geziniyor. "Kendini iyi hissetmiyorsun. Birkaç kez kustüğünü duydum."

Kaşlarımı çatıyorum, bunu nereden duyduğunu merak ediyorum.

Sonra Şükran Günü'nde Ash'e söylediğimi hatırladım. Muhtemelen o da Winston'a, Winston da Perry'ye söylemiştir. Yani bir süredir bunu saklıyordu ve bana hiç bahsetmedi.

Hmm. Kocam istediği zaman sır saklayabilir.

"Olanlar yüzünden strese bağlı olduğunu düşündüm," diyorum ona, parmaklarım gömleğinin düğmelerini yavaşça çözüyor ve altındaki pürüzsüz teni ortaya çıkarıyor. Dövmeleri. Kimse göremese de ağır gümüş kolye hâlâ boynunda. Parmağımı zincir boyunca gezdirirken, benim asi, seksi kocam, diye düşünüyorum.

"Muhtemelen bir sınava girmelisin," diyor ve dudaklarıma şimdiye kadarki en tatlı öpücüğü konduruyor. Hemen bir tane daha istiyorum. "Ya öyleysen?"

"Eminim değilimdir," diyorum otomatik olarak, özellikle son zamanlarda prezervatif kullanmadan seks yaptığımız onca zamanı düşününce kaşlarımı çatıyorum. Muhtemelen doğum kontrolüne başlamalıyım. Sürekli bunu düşünüyorum ama belki de...

Huh.

Belki de gerekli değildir?

İçimde bir panik parlaması yükseliyor ve bir nefes çekiyorum, ses Perry'nin dikkatini çekiyor.

"Ne?" Yüzümün yan tarafını okşuyor, sesi alçak ve rahatlatıcı. "Neyin var?"

"Bebek sahibi olmak, bu..." Dehşet verici. Heyecan verici. Sinir bozucu.

Korkunç.

Harika.

Tüm duygular içimde dönüyor ve bir mide bulantısı dalgası vuruyor, onu uzaklaştırmaya çalışırken gözlerimi kapatmama neden oluyor.

"Sen daha bir bebeksin," diye mırıldanıyor. "Ama bence harika bir anne olacaksın."

İçimde sürmekte olan savaşa rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Oh, ve sen benden çok daha yaşlı ve bilgesin."

"Senden birkaç yıl öndeyim." Ben daha fazla tartışmadan beni öpüyor ve kendimi onun naneli taze tadında kaybediyorum. Öpücük uzun ve dil doluydu, bana sıkıntıları ve sadece birkaç dakika önce tehdit eden mide bulantısı dalgasını unutturdu.

Aramıza uzanıp kemerini çözüyor. Ereksiyonu ellerimde olana ve onu içimde yönlendirene kadar ona yardım ediyorum. Tamamen giyinik, beni sertçe beceriyor, kulağıma her türlü seksi şeyi mırıldanıyor, bu da amımın onun etrafında sıkıca kenetlenmesini sağlıyor, orgazm zaten sadece uzakta geziniyor.

Çaresizce geniş omuzlarına yapışırken, "Unutma," diyor, "bu amcığın kime ait olduğunu."

"Sen," diye cevap veriyorum, kalçalarımı onun kalçalarının etrafında sıkarak onu daha derine gönderiyorum.

Perry alnını alnıma bastırıyor ve tekrar içeri itmeden önce neredeyse vücudumun tamamını dışarı kaydırıyor. Beni derinden okşarken ürpertici bir inilti beni terk ediyor ve bakışlarını üzerimde hissetmeme rağmen gözlerimi kapalı tutuyorum.

Her zaman izliyorum.

"Gözlerini aç." Açtığımda, bakışlarında parıldayan kusursuz zevki görüyorum ve kalbim yerinden fırlıyor. "Seni becermek çok iyi hissettiriyor. Çok iyi karşılıyorsun bebeğim."

İçimi bir duygu dalgası kaplıyor ve başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına götürüyorum. Onun iltifatları, onun onayı bana bir şeyler yapıyor. Kocasının onu sikerken "*aferin kızıma*" diye mırıldanmasından zevk alan bir kadına dönüşeceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama ben biliyorum. Tüm vücudum gergin bir şekilde dudaklarından dökülecek kelimeleri bekliyor ve sanırım o da bunu biliyor.

Bu yüzden kendini tutuyor. Gerçekten hak edene kadar saklıyor.

İç duvarlarımı onun shaftının etrafında sıkıyorum, onu içimde sıkıyorum ve o gülümsüyor, göğsünün derinliklerinden ağırlı bir inilti geliyor. "Deniyorum"

çekip çıkarır mısın?"

Başımı sallayarak tekrar yapıyorum, ellerim kıcını buluyor ve sertçe bastırıyor, onu alabildiğim kadar derine itiyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye fısıldıyor, beni titreterek. "Her zaman çok iyi karşılıyor."

Ben yapıyorum. Her seferinde ondan alıyorum ve her zaman çok iyi hissettiriyor. Böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Önce Perry boşalıyor ve ben buna aldırıyorum bile. Daha sonra kendi orgazmım beni vuruyor, küçük ama güçlü, beni onun altında titretiyor, içime tekrar tekrar iterken yumuşakça inliyor. Sert ve daha sert, ta ki o meni patlamasının içimi doldurduğunu hissedene ve tüm ağırlığını vermemeye dikkat ederek üstüme düşene kadar.

"Siktir, Charlotte," diye mırıldanıyor boynumu öperken. Bunlar kocamla en sevdiğim anlardan bazıları. Seks yaptıktan sonra, o yumuşak ve savunmasızken ve bedenlerimiz hâlâ birbirine bağlıyken. "Çok iyi hissediyorsun. Gitmemi imkânsız kılıyorsun."

"O zaman yapma," diyorum, onu öperek.

Benimle sadece birkaç dakika kucaklaştıktan sonra isteksizce çekiliyor, yataktan kayıyor ve bitişikteki banyoya doğru ilerliyor. Suyu açtığını duyuyorum. Kendini toparlarken kıyafetlerini karıştırıyor ve sonunda aynaya dönüp kendini inceliyor. "Üstümü değiştirsem iyi olacak."

Pantolonunun önündeki ıslak lekeyi fark ettiğimde bir iç çekiyorum. "Sanırım seni mahvettim."

Omzunun üzerinden bana sırtarak bakıyor. "Sen yaptın. Ama umurumda değil."

Keşke bu anı yakalayabilseydim. Bana nasıl baktığını. Bakışları duygu yüklü. Aşk mı? Belki de.

Sanırım ona aşık oluyorum. Hayır, bekle.

Düşünmeye gerek yok. Sadece biliyorum.

Ona aşığım. Kocama aşığım.

O aceleyle kıyafetlerini değiştirirken yatakta kalarak veda öpücüğünü hevesle kabul ediyorum. "Hamilelik testi yaptır," dedi bana. "Bir tane getirt. Bu gece ben eve geldikten sonra alabilirsin. Ya da ben eve gelmeden önce yaptırabilirsin. Ne zaman istersen."

Tanrım, bu doğru. Hamile olduğumu düşünüyor. Şey...
Kaslarımı çatarak en son ne zaman regl olduğumu düşünmeye
çalışıyorum ama hatırlamıyorum.

Oops.

"İyi günler," diye mırıldanıyor beni öptükten sonra, derin sesi beni
düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Planın var mı?"

"Kız kardeşinle öğle yemeği," diyorum ona, kesinlikle hamile olduğum
ihtimali dikkatimi dağıtıyor. "Ve belki sonrasında biraz alışveriş."

"İyi eğlenceler," diyor ve bana gülümseyebilmek için geri çekiliyor.
"Tins'e selamımı söyle."

"Yapacağım." Ona gülümsüyorum, gelecekteki çocuğumun babasına
gülümseyip gülümsemediğimi merak ediyorum. "Güle güle."

* * *

Yakındaki bir eczanede durup bir hamilelik testi alıyorum ve bir yere gitmem
gerektiğinde kullandığım kiralık arabaya binip Tinsley'le buluşacağım
restorana doğru yola çıkmadan önce çantama atıyorum. Düşüncelerim tatlı
melek bebekler ve benim şişmanlamamla ilgili hayallerle meşgul. Perry sarı
saçlı ve büyük mavi gözlü yeni doğan çocuğumuzu kucaklıyor. Neden
bilmiyorum ama onu sadece bir kız bebekle hayal edebiliyorum. Babasına
sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi bakan, mırıldanan tatlı bir
bebek.

Seni anlıyorum kızım, diyorum hayali bebeğime. Ben de onun için aynı
şeyleri hissediyorum.

Kalabalık restorana girdiğimde, heyecanlı bir sinir yumağıyım, Tinsley
beni ilk fark ettiğinde ve neredeyse bana doğru koşup beni kocaman bir
kucakla sarıp sarmaladığında minnettarım.

"Çok iyi görünüyorsun," diyor geri çekilirken, ellerimi tutup hafifçe
sallıyor. "Yemin ederim, parlıyorsun!"

Bu sadece hamile olduğuma dair daha önceki şüphelerimi doğruluyor.
Hamile kadınlar *parlar*.

Tabii ki, kocasıyla tutkulu bir seks yapan ve onun işe geç kalmasına
neden olan kadınlar da öyle, yani bunu da göz önünde bulundurmak
gerekir.

Hemen oturduk ve ikimiz de çilekli limonata sipariş ettik, bir yandan da
menüye göz atıp sohbet ettik. Ben o kadar aç değilim ve

ızgara tavuk, kurutulmuş kızılıcık ve balzamik soslu sonbahar temalı bir salata yerken, Tinsley patates kızartmalı bir çizburger sipariş ediyor.

Sunucu siparişlerimizi ve menülerimizi aldıktan sonra, "Seçiminizle beni biraz suçlu hissettirdiniz ama boş verin," diyor. "Kendim için kötü bir şeyler yeme havasındayım."

"Bunda yanlış bir şey yok," diye onu rahatlatıyorum, bir an için seçimlerimden pişmanlık duyuyorum.

Çizburger ve patates kızartması kulağa çok lezzetli geliyor. Ve eğer hamileysem, arada bir böyle bir şey yememin ne önemi var?

Gerçekten, neden bu kadar önemli ki? Hepimiz istediğimiz zaman burada ve orada kendimizi şımartabilmeliyiz.

Tinsley gülümseyerek masaya doğru eğiliyor. "Kardeşimle evlilik hayatı nasıl gidiyor, hmm?"

İşte burada işler karışıyor. Onunla çok mahrem detayları paylaşmak istemiyorum. Onu bir arkadaş olarak görüyorum, ama hadi. Perry onun kardeşi. Eğer kötü bir şey söylersem -şu anda söyleyecek kötü bir şeyim olduğundan değil- ona rapor edebilir. Ve eğer çok müstehcen bir şey söylersem, bunu duymak istemeyecektir.

Çünkü onun kardeşi. Kardeşlerimden herhangi biriyle ilgili cinsel detayları bilmek isteyeceğim son şey.

İğrenç.

"Bu iyi," diyorum tarafsız kalarak. "İyi anlaşıyoruz." Yılın küçümsemesi.

"Çok sevindim," diyor, basit yanıttımdan bile memnun görünüyor. "Perry harika bir adam. İkiniz birlikte mutlu görünüyorsunuz."

Öyle mi? Şükran Günü'nde sessizdim. Hatta biraz mesafeliydim. Öyle olmak istediğimden değil. Hâlâ yakın zamanda yaşadığım travmayla uğraşıyordum ve kendimi pek de iyi hissetmiyordum. "Birbirimize çok çabuk alıştık."

Bu yalan değil. Zaman geçtikçe daha iyi anlaşıyoruz ve onun hayatımda olmasına alıştım. Perry eğlenceli biri. Tatlı. Konuşması kolay. Seksi. Seks olayında gerçekten iyi.

Gerçekten iyi.

Aslında, onun hayatımın bir parçası olmamasını hayal bile edemiyorum. Ben de istemiyorum.

Tinsley'nin telefonunu kontrol edişini izliyorum, az önce kendisine gönderilen kısa mesajı ya da bildirimi okurken ifadesi değişiyor. Telefonunu kaldırıyor.

Bakışlarını benimkilere çevirdi, gözleri özür diler gibiydi. "Sanırım öğle yemeğimize bir misafir gelecek."

Kaşlarımı çatıyorum, zihnim misafir olasılıklarıyla çalkalanıyor. "Kim?" "Annem."



On Sekizinci Bölüm

Charlotte

TINSLEY'nin anonsundan dakikalar sonra Caroline Constantine restorana girer ve sihir gibi bir şeyler olur. Çalışanlar etrafını sararken insanlar ona ünlü biriymiş gibi bakar. Biri ceketini aldı. Hostes onu masamıza götürür. Servis görevlisi onu bekliyor, içki siparişini almak için sabırsızlanıyor. Üçümüz masamızda yalnız kaldığımızda, kayınvalidemi şaşkınlıkla izliyorum.

Ne kadar etkili olduğunu unutmuşum. Constantine ailesi zorlu bir gruptur ve aile reisleri içlerinde en zorlu olanıdır, Winston ise ikinci sıradadır. Çoğu insan onların huzurunda titrer, nasıl tepki vereceklerinden ya da ne söyleyeceklerinden emin değildir.

Ben değilim. Ben bir Lancaster'ım. Statü olarak, ailemiz sosyal merdivende daha yüksekte. Tüm bu kuşaktan gelen, eski para zenginliğinin üstüne çıkmak zordur. Yakın çevremizde, Lancasterlar her şeyi fetheder. Constantine'ler yeni paradır.

Ama Caroline Constantine biraz efsane ve bu özel restoranda bunu biliyorlar.

Tinsley başını sallayarak annesine, "Ne yaygara ama," diyor.

Caroline eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve kızının yanındaki koltuğa yerleşmeden önce bana tek koldan sarılıyor. "Böyle bir muamele istemediğimi biliyorsun."

"Lütfen. Bayılıyorsun," diye takılıyor Tinsley bana bakarak. "Çok fazlaymış gibi davranacak ama onu tamamen görmezden gelirlerse kızar."

"Bu doğru değil," diye uyarıyor Caroline, sonra hemen gülüyor. "Aslında doğru."

Tek yapabildiğim gülümsemek. Kayınvalidem ilgiyi sever, ben ise gölgelerde saklanmayı tercih ederim. Hep öyleydim, çocukken bile. Dördümüzden sessiz olan bendim. Fark edilmek istemeyen bendim. Böyle olmasını tercih ederdim.

Ta ki yapmayana kadar. Ve sonra dikkat sadece başımı belaya soktu. Ama artık değil. Perry'nin hayranlığının tadını çıkarıyorum.

"Siparişini verdin mi?" Caroline yerleştikten sonra Tinsley'nin su bardağına uzanıp hızlıca bir yudum alarak soruyor.

"Evet," diye cevaplıyor Tinsley. "Ama garsonun siparişinizi almak için acele edeceğini biliyorum, o yüzden sıkı durun."

Caroline beni düşünüyor, bakışları yüzümde gezinirken değerlendiriyor ve sonra yere düşüyor. Sanki beni gözleriyle incelemeye çalışıyormuş gibi. "İyi görünüyorsun. Şükran Günü'nde olduğundan daha iyi."

Tinsley dirseğiyle Caroline'ın yan tarafına vurur. "Anne! Kaba olmayı bırak."

"Ne? Gerçek bu. Senin için endişelendim, Charlotte. Çok solgun ve zayıftın. Şimdi neredeyse parlıyorsun." Sesi onay dolu.

İşte yine o parlayan kelime. Kesinlikle katılıyorum. Parlıyormuşum gibi hissediyorum. Şükran Günü'nde de solgun ve zayıf görünüyordum. Caroline kırıncı olmaya çalışmıyor. Sadece gerçekleri söylüyor.

"Olanlardan sonra..." Sesimin kaymasına izin veriyorum ve hem Tinsley hem de Caroline bana sempatik bakışlar atıyor. "Kendimi toparlamakta zorlandım." "Perry çok sabırlıdır," diyor Caroline. "Eminim bana çok iyi bakmıştır."

İhtiyaç duyduğun bir zamanda." "Öyleydi," diyorum.

"Büyük olasılıkla biraz fazla gezinme noktasına kadar," diye devam ediyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bazen... zorba olabiliyordu."

"Constantine'in adamları olabilir."

Sunucu geldi ve Caroline'ın siparişini aldıktan sonra bizi bir kez daha yalnız bıraktı.

"Anlat bana, sevgilim. Merak ediyorum." Caroline koltuğa yaslandı, dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seamus McTiernan'la ne zamandır birliktesiniz?"

Ben sessizim. Tinsley de öyle. Kayınvalidemle eski sevgilim hakkında konuşmak istemiyorum ama Caroline'ın bu konuşmadan kaçınmak için

bana fazla seçenek bırakmayacağından eminim.

"Çok uzun değil," diyorum sonunda.

"Anne," diyor Tinsley uyararak ve bana sempatik bir bakış gönderiyor.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor? Birkaç gün mü? Haftalar mı? Aylar mı?"

Cevabımı beklerken Caroline'ın kaşları havaya kalktı.

Kelimelerimi dikkatli seçmem gerekecek. Yanlış bir şey söylemek ya da çok fazla bilgi vermek istemiyorum. Bu konuyu kocamla pek sık konuşmayız. Konuştuğumuzda da kirli detayları duymak istemiyor.

"Birkaç ay, eğer öyleyse," diye cevap verdim. "O benim profesörümüdü. Paris'te bir yurtdışı eğitim programının parçasıydım. Fransız mimarisinin, özellikle de Paris mimarisinin tarihi üzerine bir ders veriyordu."

"Oh, mimar mı olmak istiyorsun?" Tinsley büyük olasılıkla konuyu değiştirmeye çalışarak sorar.

"Hâlâ ne olmak istediğimi bilmiyorum. O zaman da kesinlikle bilmiyordum." Omuz silktim, hafifçe utandım. Geleceğim ya da kariyerim hakkında endişelenmemem için yetiştirildim. Bir gün harika bir eş ve anne olacaktım. Ailemle, özellikle de babamla aramdaki tek fark buydu. Neden Fransız mimarisi okumak istediğimi anlamıyordu ve o zamanlar ben de nedenini gerçekten bilmiyordum.

Sadece ilgimi çekecek bir şey -herhangi bir şey- arıyordum. "Hâlâ gençsin," dedi Caroline. "Henüz karar vermene gerek yok."

"Üniversiteye gitmeyi düşündüm. NYU ya da Columbia'ya başvurmayı belki? Henüz emin değilim." Hedeflerim bana bile çok yüksek geliyor. Girebilir miyim? Hiçbir fikrim yok. Okuldaki notlarım iyiydi ama mezun olmak için sabırsızlanıyordum. Bir üniversiteye girsem bile bundan zevk alır mıydım?

Emin değilim.

"Yapmalısın," diyor Tinsley. "Belki o zaman ne olmak istediğine karar verebilirsin."

"Bundan emin değilim." Caroline'ın sesindeki şüphe çok açıktı. "Hayatında ne yapacağını çoktan çözdüğümüzü sanıyordum. Ne olacağını." Sadece bir an duraksadı. "Artık bir Constantine'sin ve bunun getirdiği sorumluluklar var. Bu neredeyse tam zamanlı bir iş."

"Ne yapıyorsun?" Cidden kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Biz de toplumun bir parçasıyız ve görünmemiz gerekiyor. Sadece kocanızın kolunda değil, kendi kolunuzda da. Sen de bu işe dahil olmalısın."

çeşitli hayır kurumları. Bazı öğle yemeklerine sponsor olun. Perry ve Halcyon'u ve inandığı şeyleri destekleyin," diye açıklıyor Caroline. "Ayrıca, torunlarıma anne olmak gibi düşünmem gereken bir gelecek var."

"Anne." Tinsley gözlerini deviriyor. "Birinin hayatıyla ilgili aldığı her karar senin etrafında dönmüyor."

"Pek çoğu etkiliyor ve Charlotte'un şu anki seçimleri söz konusu olduğunda beni de etkiliyorlar. Eninde sonunda." Caroline'ın delici bakışları beynimin içini görebiliyormuş gibi hissetmeme neden oluyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. "Seamus'la kaçtığında aranızda bir şey olmadı mı? O çok yakışıklı bir adam. Duyduğuma göre ikna ediciymiş. Oldukça çekici."

Tinsley'nin yüzü o kadar kızarıyor ki felç geçirecek diye korkuyorum. İçimden çılgılık atıyor olabilirim ama umarım Caroline fark etmez. Sakinliğimi koruyorum, cevap verirken sesim sakın.

"Onunla ilk tanıştığımda oldukça... ikna ediciydi," diye itiraf ediyorum. "Ama o benim geçmişimde kaldı. Ben değiştim. Beni eskisi gibi büyülemiyor."

Caroline'ın gülümsemesi dingin. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

Sorgulama tarzı, Seamus'a karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi itiraf etmem için beni tuzağa düşürmek istediğini düşündürüyor.

"Ve sanırım bebekler ufukta görünüyor." Derin bir nefes alıp yüksek sesle nefes veriyorum. Perry adına, henüz tam olarak konuşmadığımız bir konuda konuşmak istemiyorum ama annesini de yatıştırmak istiyorum. "Ne zaman olacağından emin değilim."

"İkiniz de hâlâ gençsiniz. Zamanınız var. Ve daha yeni evlendiniz." Caroline başını bana doğru eğdi. "Şimdiden senden oldukça etkilendiğini fark ettim, bu şaşırtıcı."

Sözlerinden alınmamaya çalışıyorum, ama sözleri hâlâ canımı yakıyor. "Neden şaşırtıcı olsun ki?"

"Başta seninle evlenmeye çok karşı çıktık, oysa genelde işbirlikçidir. Her zaman istediğimi yapar."

Tinsley'den yumuşak bir inilti yükseliyor ve ben tam zamanında ona bakıp başını salladığını görüyorum, yüzünde acı dolu bir ifade var.

Annesinin sorgulama tarzını onayladığını sanmıyorum.

"Ondan hayatının gidişatını sonsuza dek değiştirmesini istiyordunuz," diye belirttim. "Direnmesine şaşırmadım. Ben de öyleydim. Onunla evlenmek istemedim."

"Fikrini ne değiştirdi, hmmm? Merak ediyorum."

Ona gerçeği söylemek potansiyel olarak zarar verici olabilir. Evimden kaçmak istedim. Babamdan sonsuza dek uzaklaşmak. Perry bana yardım etmeye istekliydi. Herkes bana duygularım önemsizmiş gibi davranırken o nezaket gösterdi.

Ve bu beni çok etkiledi. İlgimi çekmemesine ve evlenmenin kötü bir hareket olduğunu söylememe rağmen yine de yaptım ve şimdi hiç pişman değilim.

Bir tane bile yok.

"Perry yaptı," diyorum, ki bu doğru. "Bana karşı büyüdü."

Caroline'ın cevabımdan memnun olduğunu söyleyebilirim. "O iyi bir çocuk, oğlum."

"O seni seviyor."

"Ve sana değer vermeye başladı," diye karşılık veriyor. "İtiraf etmeliyim ki birlikteliğinize pek inancım yoktu."

Şaşırmadım ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

"İkiniz benim yanıldığımı kanıtladınız ve bu hoşuma gitti." Gözlerini kısıyor, beni dikkatle izliyor. "Bahse giren bir kadın olsaydım, yanaklarınızda gördüğüm o pembe ışıltıya bakarak hamile olduğunuzu söylerdim, ama yersiz konuşmak istemem."

Tinsley kahkahayı patlatır. "Yersiz konuşup konuşmadığın ne zaman umurunda oldu ki? Ağzını açıyorsun ve her zaman yanlış bir şey söylüyorsun."

Caroline kırılmış bir sesle, "Hayır," diyor.

"Biliyorsun." Tinsley bana baktı. "Bana yardım et Charlotte." "Hayatta olmaz." Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Bu işe karışmayacağım. argümanı."

"O akıllı bir kız," diyor Caroline. "Ve eğer akıllı kalmak istiyorsan Charlotte, şu sözlere kulak ver: Oğluma sadık kalırsan hiçbir sorun yaşamazsın. Perry sevdiği zaman, çok sever. Onu incittiğini görmek istemiyorum."

Bekle bir saniye. Beni tehdit mi ediyor? Benim bilmediğim bir şey mi biliyor?

"Evlilik yeminimi çok ciddiye alıyorum," diyorum ona, bakışlarım Caroline'ınkilerden hiç ayrılmadan. "Bana sahip olduğu sürece, ömrümün sonuna kadar oğlunuza sadık bir eş olmayı planlıyorum."

Gülümsemesi küçük, Perry'ninkine çok benzeyen mavi gözleri zevkle parlıyor. "Mükemmel. Anladığımıza sevindim o zaman."

"Var," diyorum kararlılıkla.

Servis görevlisi yemeklerimizle birlikte masamıza geldi ve konu değişti ama Caroline'ın Perry hakkında söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Sevdiği zaman, çok seviyor.

Ve ben bunu istiyorum. Perry tarafından sevilmek ve el üstünde tutulmak istiyorum. Ona ve ailesine ait olmak istiyorum. Bir Constantine olabilirim.

Sadece beni izle.



On Dokuzuncu Bölüm

Perry

Kardeşim kapıyı çalmadan ofisime girip hemen konuşmaya başladığında telefondaydım, bakışlarım saate takılmıştı ve buradan defolup gitmeyi diliyordum.

Winston, "Onu bulduk," diye duyurdu, yüz ifadesi asıktı.

Doğrulup telefonu kapatarak ona ters ters bakıyorum. "Telefondayım."

"Siktir git. Şimdi. *Onu* bulduk," diye tekrarlıyor. "Seamus McTiernan. Myron onun izini buldu."

"Bir dakika bekleyin." İşaret parmağımı kaldırarak dikkatimi şu anda telefonda konuştuğum finans yatırımcısına veriyorum. "Hey, bir işim çıktı. Seni sonra arayabilir miyim? Tamam, teşekkürler. Olur. İyi olur."

Telefonu kapattım ve tüm dikkatimi masamın önünde volta atan Winston'a verdim. "En baştan başla. Myron McDicklick'i buldu mu?"

Winston duraksadı, hakaretim karşısında başını geriye doğru kaldırdı. "Yaratıcı, hakkını vereyim. Evet, senin deyiminle *McDicklick*'i buldu. O orospu çocuğunun nerede olduğuna asla inanamayacaksın."

"Manhattan" diyorum çünkü hadi ama. En mantıklısı bu. Göz önünde saklanmak varken neden kaçasın ki? Eskiler böyle demez mi? Ya da onun gibi bir şey?

"Yakın." Etkili olması için duraklıyor. "Brooklyn."

Aslında haklı olduğumdan nefret ediyorum. Bunca zamandır bu kadar yakın olduğunu bilmek kanımı kaynatıyor. Ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, keşke biz konuşurken o pislik ofisimde olsaydı da aptal suratına yumruğu geçirebilseydim diyorum.

"Myron'ın onu takip ettiğini ve şu anda nerede olduğunu bildiğimizi varsayıyorum." Telefonuma uzandım, karıma mesaj atmak üzereydim ama tekrar düşündüm.

Onu korkutmaya gerek yok. Henüz değil.

"Evet." Kardeşimin yüzündeki sinirli ifade çok açıktı. "İşte sorun da burada ortaya çıkıyor."

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı Winston'ın kılere kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun, sorun mu?"

"Myron'un adamlarından biri onu takip ediyordu ve sonra onu kaybetti. Burada. Doğruca bizim binaya doğru gidiyor gibiydi."

"Ne oluyor be? Neden? Bizimle yüzleşmek için mi? *Benimle mi?*" Başımı sallıyorum, pencereye, önümüzde uzanan şehre doğru bakıyorum. "Lütfen. Keşke yüzünü gösterse."

"Ne yani, yok edebilmek için mi?" Başını sallar. Çenesini ovuşturuyor. "Doğrusu, ben de onunla uğraşmak istemezdim."

Kardeşim bana bazen bok gibi davranabilir ve zaman zaman tartışabiliriz, ancak her zaman, şüphesiz arkamı kollar.

"Aynen öyle." Bir kez daha Winston'ın yüzüne döndüm. "Manhattan'da olmasından nefret ediyorum. Ve senin ihtiyar dedektifin çalışanının kıcını kaybedecek kadar beceriksiz olmasından. Bu da neyin nesi?"

"Myron'a o orospu çocuğunu kovmasını söyledim ama yapamayacağını söyledi. Bana onu kaybeden adamın oğlu olduğunu açıkladı." Winston'ın yüz ifadesi asıktır.

Kahretsin. Bu aile bağıını koparmak zordur.

Bilmem gerekirdi. Ne zaman işleri berbat etsem ve kardeşime beni kovma şansı versem, asla kovmaz. Gerçi uzun zamandır böyle bir şey yapmadım.

"O zaman başka birini tutması gerekiyor," diye mırıldanıyorum, telefonuma uzanıyorum, Charlotte'u bir kez daha uyarmaya hazırım, ama belki de bunun yerine yüzüne söylemeliyim. Evde oturup bu konuda stres yapmasına gerek yok. "Gitmeliyim. Eve, Charlotte'un yanına git ve ona o pisliğin buraya gelmeye çalıştığını söyle."

Onu korumam gerek. Ona göz kulak olmalı ve asla gözümün önünden ayırmamalıyım. Winston kayıtsızca, "Evde değil," dedi.

Masamdan kalkıp ayağa kalkıyorum, telefonumu alıp cebime sokuyorum, Winston'ın yanıtına sinirleniyorum. "Peki karımın nerede olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kız kardeşimizle birlikte, oradan biliyorum. Ve annemizle," diye mırıldandı Winston, başını sallayarak. "Üçünün de güvenliğini sağladım. Öğle yemeği yediler ve şimdi alışveriş yapıyorlar. Her adımlarını iki koruma takip ediyor."

Charlotte bugün kız kardeşimle alışverişe gideceğinden bahsetmişti ama ben bir eşek gibi tamamen unutmuşum. "Annem de onlarla mı?"

Winston başını sallar. "Partilerini bastı. Restorana giderken beni aradı."

"Nasıl-" Dudaklarımı sıkarak sorumu bitirmeye zahmet etmiyorum. Tins ve Charlotte'un birlikte olduğunu nasıl anladığını bilmemeyi tercih ederim. "O zaman onları takip etmesi için güvenliği mi gönderdin?"

"Evet, aradım. Myron bana McTiernan'dan söz ettikten sonra telefonu kapatır kapatmaz onları aradım. Benden önce bir şey öğrenmiş olsaydın bunu Ash için yapardın," diyor Winston omuz silkerek.

Doğru. O haklı. Ama her zaman bir şeyleri önce o öğrenir. Ben asla bulamam.

"Ona göz kulak olduğun için teşekkürler," diyorum hışımla, karımı kastederek. "O pisliğe güvenmiyorum."

"Ben de öyle. Ona yaklaşmak için her şeyi yapabilir," diyor Winston acımasızca. "Belki annemize ya da kız kardeşimize bile zarar verebilir."

Ellerimi yumruk haline getirdim. "Ondan nefret ediyorum."

"Biliyorum." Winston duraklar. "Ona bundan söz etme."

"Kime söylemeyeyim? Karıma mı?" Ondan sır saklamak istemiyorum. Öğrenirse çok kızar ve ben birbirimize karşı açık olmamızı istiyorum. "Mecburum Winny. Bilmeye hakkı var."

"Bazen bilmediğimiz şeyler bizi koruyabilir. Neden onu korkutalım ki?" "Belki de şimdi yetkilileri aramalıyız," diye öneriyorum.

"Ve bunu tam bir fiyaskoya dönüştürmelerine izin mi verelim? McTiernan'a saklanması için bir koz mu verelim? Hiç sanmıyorum." Winston başını sallar.

Seamus McTiernan için yaptığım tüm ölümcül planları düşünüyorum - uzun zamandır ilk kez onun adını aşağılayıcı bir hakarete dönüştürmeden düşündüm - ve ilk önce ne yapmak isteyeceğimi bilmiyorum.

"Onu kendim yakalasaydım, öldürmek isteyebilirdim," diyorum. "İsteseydin seni suçlamazdım." Winston omuz silkıyor.

Benimle aynı fikirde olmasına şaşırarak ona bakıyorum. "Kimseyi öldüremeyeceğimi söyleyen sendin. Beni hapiste görmek istemedin."

"Hâlâ bunu görmek istemiyorum ama polisi buraya getirmek gerçekten gerekli mi? Onlar sadece işleri karıştırır. Ve bu pislik söz konusu olduğunda biraz daha kontrol altında görünüyorsun. İtidalli davranacaksın. İlk başta."

İlk başta. Onu daha özel, daha uzak bir yere götürene kadar.

Sonra da o pisiği tam gözlerinin ortasından vuracağım. Ya da kafasına sopayla vururum. Belki de onu göğsünden bıçaklamalıyım, tam kalbinin olması gereken yerden? Boğayım mı?

Olasılıklar gerçekten sonsuz ve her biri cazip.

Onu sonsuza dek ortadan kaldırmak için sabırsızlanıyorum.

Bu şansı yakalamak için sabırsızlanıyorum.

Gerçi Charlotte'un istediği bu değil. Winston'ın ona McTiernan'dan b a h s e t m e m e m i istemesinden nefret ediyorum. Neler olduğunu bilmeyi hak ediyor.

"Gitmelisin. Karın eve döndüğünde evde ol," diye teşvik ediyor Winston, sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Evet, ben gidiyorum." Ofisten çıkarken kardeşimin yanından geçmek üzereydim ki tam önünde durdum ve dürtülerime yenik düştüm.

Kardeşıme sarılıyorum.

"Teşekkür ederim Winny," dedim ona. "Kızıma göz kulak olduğun için."

Sırtıma bir tokat attı ve beni itti. "Binanıza fazladan bir güvenlik görevlisi koyuyorum. O orospu çocuğuna güvenmiyorum."

Bizim için bunu yapmasından memnun olarak ona sırtıyorum. "Ben de öyle. Yine de o götün evime girmeye çalışmasına cesaret edebilirim. Onu mahvederim."

"Karınızın ve aşırı korumacı uşağınızın önünde mi? Denemeni görmek isterdim."

Kahretsin. Beni yakaladı sayılır.

* * *

Daireye girdiğimde, karımın yerde oturduğunu ve önünde oturan Doja'yı sevdiğini gördüğümde göğsümde bir rahatlama hissediyorum.

"Sen iyi bir kızsın, değil mi? Çok iyi, güzel bir kız," diye mırıldanıyor Charlotte, kediye çenesinin altından okşayarak. Doja o kadar yüksek sesle mırıldanıyor ki, kısık uğultusunu duyabiliyorum. Hoş bir ses.

Ve güzel bir manzara. Her gece eve döndüğümde güzel karımın güvende olduğunu ve kedisiyle vakit geçirdiğini görmek isterdim.

Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve odada onunla birlikte olduğumu hissedip hissetmediğini merak ederek onları inceliyorum. Benimle aynı alanı paylaştığında varlığını her zaman hissediyor gibiyim.

Beni hissedebiliyor mu?

"Neden bir şey söylemiyorsun?" diye soruyor sonunda, sırtı bana dönük. İşte cevabım. Beni hissediyor.

"Seni Doja ile izlemek hoşuma gidiyor."

Charlotte kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bakıyor. "Sorun nedir?"

"Ne demek istiyorsun?" Duvardan uzaklaşıyorum ve ona yaklaşıyorum. "Neden soruyorsun?"

"Üzgün görünüyorsun." Kediye odaklanmaya devam ederek dönüyor.

"Sesin de öyle geliyor."

Karım çok anlayışlıdır. "Zor bir gündü. Birkaç şey öğrendim."

"Ne gibi?"

Yerde ona katılmaya karar veriyorum, Doja aramızda olacak şekilde karşısına oturuyorum. Kedi yüzünü dizime sürüyor ve ben de başının üstünü kaşıyorum. "Açıklaması zor."

"Gerçekten mi?" Bakışları benimkileri buluyor, ses tonunda şüphecilik var. "Ben zeki bir insanım Perry. Pek çok şeyi anlayabilirim."

Ona söylemeyi çok istiyorum. Winston'ın uyarısını siktir et. Ash'ten bir şeyler saklıyor olabilir ama ben Charlotte'tan bir şey saklamayı reddediyorum.

"Zeki olmadığını hiç söylemedim." Doja kucağıma gelip kıvrıldığında ve gözleri kapandığında irkiliyorum. Eskiden kedilerden nefret ettiğimi düşünmem ne komik. "Özel dedektif onu buldu. O burada. İlk olarak Brooklyn'de görülmüş. Onu kaybettiklerinde Halcyon binasına doğru gidiyormuş."

Kim olduğunu açıklamama gerek yok. Karımın da dediği gibi, o akıllıdır. Pek çok şeyi anlıyor.

"Onu kaybetmişler mi?" Charlotte'un sesi benim gibi iğrenmiş geliyor. "Winston onları kovdu mu?"

Kıkırdıyorum. "Sanırım onu kaybeden dedektifin oğluydu. Aileni kovmak zor."

"Doğru," diyor iç çekerek. Sonunda bakışlarını benimkilere çeviriyor ve ben bir an için onun güzel mavi gözlerinde kayboluyorum. "Öğleden sonrayı annen ve kız kardeşinle geçirdim."

Bu beni gerçekliğe geri döndürdü.

"Duydum." Kaşlarını çattı. "Nasıl duydun?"

"Winston birlikte olduğunuzu öğrendiği anda üçünüzü de koruma altına aldı."

"Oh."

"Şu andan itibaren onu bulana kadar peşinizde ekstra güvenlik olacak," diyorum, sesim kararlı. Benimle tartışmasını istemiyorum. Hoşuna gitse de gitmese de bu olacak. "Şu anda ön kapıda iki adamımız var. İkisi de 1.75 boylarında ve 2.50 kilolarında."

Dudakları en küçük gülümsemeyle kıvrılıyor. "Vay canına. Etkilendim."

"Bu gülünecek bir konu değil, Charlotte." Gülümsemesi soluyor. "Sana ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmeyecek. Bir şeyler yapılması gerekiyor."

"Tam olarak ne yapılmasını öneriyorsunuz?" diye dikkatle soruyor.

Ona gerçeği söyleyebilmeyi dileyerek başımı çeviriyorum. Bu orospu çocuğunu ellerimle boğmak istediğimi.

Aslında, bunun benim gerçeğim olduğunu biliyor. Sadece bunu sürekli onun önünde dile getirmekten nefret ediyorum.

"Perry." Adımı söylediğinde dönüp ona bakıyorum. "Seamus hakkında tam olarak ne yapılması gerektiğini düşünüyorsun?"

"Onun adını söyleme," diye ısıırıyorum. Sesinin o pisliğin adını söylemesi beni öfkelenendiriyor. Onun anılarından silinmesini istiyorum. Onun gitmesini istiyorum.

İyilik için.



Yirminci Bölüm

Charlotte

SİNİRLİYİM ve sınava girdiğimden beri öyleyim. Perry'nin ruh hali de yardımcı olmuyor. Ona anlatmak için cesaretimi toplamak istiyorum ama beni duyamayacak kadar kızgın görünüyor.

Yine de kızgın olmakta haklı. Seamus'tan nefret ediyor ve onun daha önce Halcyon civarında olduğunu bilmek Perry'yi çileden çıkardı.

Beni de kızdırıyor. Geri döndü. Belki de gerçekten hiç gitmedi, ki bunu düşünmek bile korkunç. Ekstra güvenlik önlemleri alındığını bildiğim için kendimi daha güvende hissediyorum ama yine de.

Seamus'un etrafta gizlendiği düşüncesi sinir bozucu. Bizi izliyor. Ya Perry ona zarar vermeye çalışırsa ya da daha kötü bir şey olursa? Ya Seamus Perry'ye zarar vermeye çalışırsa?

Ya Perry onu öldürmeye çalışırsa?

Tutuklanacağı düşüncesine katlanamıyorum, hele ki ortada bu kadar çok şey varken. Onu kaybedemem. Ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

İçimden bir ürperti geçiyor ve onu bastırmaya çalışıyorum ama Perry fark ediyor. Her zaman fark eder.

"Hey, buraya gel." Doja'yı kucağından indiriyor, Doja kaçmadan önce protesto için miyavlıyor ve beni kollarına çekip kucağına alıyor.

Ona doğru kıvrılıyorum, başımı göğsüne bastırıyorum, sabit kalp atışları endişelerimi yatıştırıyor. Omzunu kavırıyorum ve yüzümü gömleğinin içine doğru çevirip kokusunu içime çekiyorum. Böyle oturmak, onun gücünü özümsemek bana o kadar rahatlık veriyor ki, bunalmış hissediyorum.

Ağlamaya yakın.

Bir damla gözyaşı süzülüyor, yanağımdan aşağı kayıyor. Uh-oh. Sanırım gerçekten ağlıyorum.

"Hey." Perry parmağını çenemin altından geçirip yüzümü yukarı kaldırıyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor. "Neden ağlıyorsun? Merak etme, karıcığım. O şerefsizin bir daha sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Önce beni öldürmesi gerekecek."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başladı. Neden gidip böyle bir şey söylemek zorundaydı ki?

"Charlotte, hadi ama. Ağlama." Başımı omzuna yaslamam için beni kendine çekerken acı çekiyor gibi görünüyor. Boynuna bir öpücük kondurabilmek için dönüyorum. "Gözyaşların beni öldürüyor, bebeğim."

Nedense bebek kelimesini kullanması her şeyi on kat daha kötü hale getiriyor ve elimde değil...

Hıçkırır hıçkırır ağlamaya başladım.

Bir süre bana sarılıyor ve ağlamama izin veriyor, gözyaşlarım gömleğinin önünü ıslatıyor ama aldırıyor gibi görünüyor. Ona sarılıyorum, zihnim her şeyle dolup taşıyor. Annesiyle öğle yemeği yemek zordu. Onunla alışveriş yapmak daha da zordu. Arada bir sinsi bir hakaret savururdu. Pasif-agresif davranışlar hiçbir zaman hoşlandığım bir şey olmadı - kim hoşlanır ki?

-Ve Caroline Constantine bu konuda bir uzman.

Başlamamızın üzerinden iki saat geçmeden alışverişten vazgeçmek için yalvardım. Eve dönerken Tinsley bana özür dileyen bir mesaj gönderdi ve başka bir zaman sadece ikimizin bir araya gelmesi gerektiğini söyledi. Hemen cevap verdim, onunla aynı fikirdeydim ama bilmiyorum.

Noel'de sadece internetten alışveriş yapacağımdan eminim. Bu gezi çok yorucuydu.

Perry sırtımı ovuyor, dokunuşu nazik. Rahatlatıcı. Hıçkırıkları azalmaya başlıyor, ta ki orada oturup burnumu çekene kadar, gözyaşlarımı parmaklarımla silebilmek için hafifçe uzaklaşıyorum.

"Hâlâ buralarda olduğunu ve seni aradığını duymanın üzücü olduğunu biliyorum," diyor Perry sonunda. "Ama ben buradayım ve her zaman burada olacağım Charlotte. Ne olursa olsun seni koruyacağım. Sen hayatımdaki en önemli şeysin ve bunu sana daha önce de söyledim ama tekrar söylemem gerekiyor. Benim olanı korurum. Ne olursa olsun."

Başımı kaldırdığımda bakışlarımız buluşuyor ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Hamileyim." *Seamus'la karşılaşırsan aptalca bir şey yapmandan korkuyorum.*

Ama son cümleyi söylemiyorum. Şimdi zamanı değil.

Gözlerini kırıştırıyor, dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor. Sanki söylediklerime tam olarak inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Beni duydun mu?"

Yavaşça başını sallıyor, sertçe yutkunurken kolu bana daha sıkı sarılıyor. "Emin misin?"

"Eve gelir gelmez bir sınava girdim."

"Ve bir şey söylemen bu kadar uzun mu sürdü?"

"Önce senin söylemen gereken birkaç şey vardı." Bir iç çekiyorum ve yanağına dokunuyorum, yanağındaki kirli sakal avucuma batıyor. "Bir bebeğimiz olacak, Perry. Anne baba olacağız."

Uzun, sessiz bir an boyunca birbirimize bakıyoruz, az önce söylediklerimi özömsüyoruz.

"Bunun için üzgün müsün?" diye soruyor dikkatle, bakışları araştırıyor. "Az önce bu yüzden mi bu kadar çok ağlıyordun?"

Üzgün müyüm? Bilmiyorum. Daha çok bunalmış gibiyim. Son birkaç ayda çok şey oldu ve her şey çok hızlı gelişti. Nişanlandık. Evlendim. Öfkeli seks. Tutkulu seks. Bir bebek yolda.

Dışarıdan bakıldığında mükemmel bir çift gibi göründüğümüzü tahmin ediyorum ve Perry ile olan evliliğimde mutlu olduğum şeyler var. O nazik biri. Komik. Seksi. Tatlı. Ama ilişkimizle ilgili hiçbir şey normal değil.

Altı ay önce bu adamı tanımıyordum bile. Şimdi o benim kocam ve doğacak bebeğimizin babası.

"O kadar çok şey oldu ki," diyorum sonunda. "Bugün... yorucuydu."

Beni daha da yaklaştırıyor, ağzını alnıma dayayıp mırıldanıyor: "İzin ver seninle ilgileneyim."

"Benimle her zaman ilgileniyorsun Perry," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak. "Herkes ilgilenir. Ben de kendime bakabilirim, biliyorsun."

"Yapabileceğini biliyorum." Omuzlarımdan tutuyor ve gözlerimin içine bakabilmek için geri çekiyor. İfadesi ölümcül derecede ciddi. Muhtemelen onu şimdiye kadar gördüğüm en yoğun ifade. Şu anda bana ciddi Winston titreşimleri veriyor, bu biraz ürkütücü, yalan söylemeyeceğim. "Bunu sana daha önce de söyledim ama sen çok güçlüsün Charlotte. Ve harika bir kadın olacaksın."

Anne. Bunu yapacağını biliyorum. Sen akıllı, şefkatli ve koruyucusun. Bebeğimiz senin gibi bir annesi olduğu için çok şanslı olacak."

Gözyaşları aynı şekilde geri dönüyor. Onun tatlı sözleri çok şey ifade ediyor.

"Aptalca bir şey yapmayacağına dair bana söz ver," diyorum burnumu çekerken. "Lütfen Perry. Seamus'u bulursan, öfkenin seni kör etmesine izin verme. Polisi ara. Seni kaybedemem. Şimdi olmaz, bebek yoldayken. Sana ihtiyacım var."

Tereddüt ediyor ve ben hayal kırıklığıyla savaşımaya çalışarak başımı sallıyorum. Önemli olduğumu bilmem gerek. Beni ve bebeğimizi korumak için her şeyi yapacağını bilmeliyim. Bu Seamus'un parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermesi anlamına gelse bile.

"Bunun için söz verebilir miyim bilmiyorum," diyor sonunda.

Yırtık bir iç çekiş beni terk ediyor ve ona ters ters bakmak için uzaklaşıyorum. "Bencilce davranıyorsun."

"Korumacı davranıyorum," diye düzeltiyor ve beni daha da sinirlendiriyor. "Sana yaptıklarından sonra yaşamayı hak etmiyor."

"Onu yok etmek ve egonu beslemek için inşa ettiğimiz her şeyi bir kenara atmaya hazırsın. İşte bu kadar. Bu benimle ya da bebekle ilgili değil." Sesim yükseliyor. "Benimle, bizimle ilgili olsaydı, istediğimi yapardın."

"Hadi ama Charlotte. Düşüğümü biliyor olmalısın-"

Söylemesini engellemek için parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Ne söyleyeceğini iyi düşün. Gerçekten ciddi olduğundan ve annemle babam gibi olmadığından emin ol. Onlar beni mecburiyetten seviyorlar. Çünkü ben onların kızıyım. Ve beni sadece onların doğru yansıması olduğunda onaylıyorlar. Hayatımda bu tür bir sevgiye ihtiyacım yok, yeterince var. Ben gerçek, sonsuz bir aşk istiyorum, Perry. Kendini ve ihtiyaçlarını unutup beni düşünmeni istiyorum. Sadece beni. Ve çocuğumuzu. Senin benim için önemli olduğun gibi ben de senin için önemli olmak istiyorum."

Bana bakıyor, bakışlarında öfke titreşiyor. Gerçekler acı veriyor ve onu kızdırmaya çalışsam da ne istediğimi görmesini istiyorum.

Nasıl hissettiğimi görmesine ihtiyacım var. Ona olan sevgimi kanıtlamak için tüm korkularımı ve varsayımlarımı bir kenara bırakacağım. Onu ilk sıraya koymaya hazırım.

O da benim için aynısını yapmaya istekli mi?

Bir erkek boğazını temizliyor ve ikimiz de başımızı çevirdiğimizde Jasper'ın kanepenin arkasında durduğunu görüyoruz; ellerini arkasında

kavuştururken yüzünde rahatsız bir ifade var. "Böldüğüm için özür dilerim
ama

Akşam için çekilmeden önce ihtiyacınız olabilecek bir şey olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Biz iyiyiz J," diye cevap veriyor kocam ikimiz adına. "Şu anda kapıda birkaç güvenlik görevlisi olduğunu bilmeni isterim. Sanırım bir süre daha orada kalacaklar."

"Pekâlâ, efendim. İyi akşamlar dilerim." Jasper topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce selam veriyor, Doja da kalkıp onu takip ediyor.

Perry bana bakarak, "Jasper'ın iyi bir adam," diyor, daha önce bakışlarında olan tüm öfke gitmiş. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum, alnımı bir kez daha öptüğünde gözlerimi kapatıyorum, dudakları uzun süre kalıyor. Sanırım birkaç dakika önce tüm bunları hiç söylememişim gibi davranacağız. "*Sen* iyi misin? Az önce sana hayatını değiştirecek önemli bir haber verdim."

Geri çekildiğinde, ağzının kenarının hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktığını fark ediyorum. "Zaten şüphelerim vardı."

Doğru. Kesinlikle biliyordu. "Bu sabah... nasıl bildin?"

"Ash'e Şükran Günü'nde kendini iyi hissetmediğini söyledikten sonra, Ash seninle ilgili endişelerini Winston'a dile getirdi ve hamile olup olmadığını merak ettiler. Winston bana bunun bir olasılık olup olmadığını sordu," diye açıklıyor.

Oh harika. Sağlığım aile dedikodusuna dönüştü. "Peki ona ne söyledin?"

"Olasılık var dedim. Doğum kontrolü konusunda dikkatsiz davrandık," diye hatırlatıyor bana.

Kesinlikle öyle. Meksika'da buna çok kızmıştım. Sonunda unuttum sayılır, bu adama olan ihtiyacıma kendimi fazla kaptırmıştım.

Onun hakkında hep böyle hissederim. Kendini kaptırmış. Bana her şeyi unutturuyor. Ama onu. Ve beni. Birlikte.

Onun bu yönünü seviyorum. Bizim hakkımızda. "Annelerimiz mutlu olacak," diyorum.

"Anneme söyledin mi? Bu öğleden sonra onunla birlikteyken?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır. Bir saat öncesine kadar resmi olarak öyle olduğumu bile bilmiyordum. Bilseydim bile önce ona söylemezdim. Bu bizim bebeğimiz olduğu için senin bilmeni istedim."

Gülümsemesi yavaş, gözlerindeki ışıltı yoğunlaşıyor. "Hamilesin."

"Evet." Gülümsemem onunkiyi eşleşiyor. "Hamileyim."

"İnanılmaz bir şey. Baba olacağım." Sesini yükseltiyor. "Baba olacağım!"

Onun heyecanına gülüyorum. "Mutlu musun?"

Beni kucağından indirip ayağa kalkıyor, sonra eğilip beni tutuyor ve yatak odasına giden koridora doğru ilerlerken beni kollarının arasına alıyor.

Ayrı odalarımız varmış gibi davranmaktan vazgeçtik. Artık neredeyse her zaman benim odamda kalıyor. Sadece dolaptan veya şifonyerden bir şeye ihtiyacı olduğunda onunkine giriyor.

"Ne yapıyorsun?" Kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarılıyorum. Yine de beni düşüreceğinden endişelenmiyorum. Sıkı tutuyor.

"Seni yatağa götürüp çırlıçıplak soyacağım," diye mırıldanıyor ve eğilip gülümseyen dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Seks yapmalıyız. Bu anı anmak için."

Gülüyorum, beynimin arkasındaki endişeyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Çoktan önemli bir şeyi unuttuğumuzu.

Seamus'un hâlâ dışarıda olması gibi. Hala etrafta gizleniyor. Hala bana ulaşmayı umuyor. Ya da kocama.

Ya da çocuğumuz.

Perry hâlâ ona kendi bildiği gibi bakması gerektiğine inanıyor ve sonuçlarına da katlanıyor.

Artık hamile olduğuma göre, kaybedecek daha çok şeyim var. Eğer bu Seamus bulunana kadar evimizde inzivaya çekilmem gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun. Bebeğimizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Peki ya Perry? Yine de işe gitmesi gerekecek. Seamus onu kaybetmeden önce Halcyon'a gidiyordu. Ne planlamıştı?

Ne yapmak istiyordu?



Bölüm Yirmi Bir

Perry

Bebek haberimi kendime saklıyorum, tüm dünyaya duyurmadan önce sadece eşimle birkaç gün tadını çıkarmak istiyorum. Sadece Charlotte ve benim paylaştığımız bir sırra sahip olmak heyecan verici.

Bebeğimiz olacağı gerçeğinden utandığım ya da herhangi bir nedenle bunu ailemden saklamak istediğim için bunu bir sır olarak saklamıyorum. Böyle bir şey söz konusu değil. İnsanlar mutlu olacak. Annem yeni bir torun haberiyle kendinden geçecek. Kardeşlerim -özellikle de erkek kardeşlerim- bu kadar genç yaşta baba olacağım için bu kadar heyecanlandığım için aklımı kaçırdığımı düşünecekler.

Kendi babamı düşünüyorum ve keşke hayatta olsaydı da şimdi beni görebilseydi diyorum. Babam beni hiçbir zaman büyük bir başarısızlık olarak görmedi ama annem ve babam Winston için her şeylerini ortaya koydular ve beni sorumlulukları olmayan ikinci evlat olarak gördüler. Ben de bu rolü mükemmel bir şekilde üstlendim. Çocukken bile hiçbir endişesi olmayan iyi vakit geçiren adam.

Ne yazık ki babam benim büyüyüp şu anki halime geldiğimi göremedi. Bana saygı duyan ağabeyimle yan yana, onun başlattığı işte çalışıyorum. Ben de bu saygıyı kazanmak için çok çalıştım. Bunu hak ettim.

Pek çok şey kazandım. Hiçbir planım olmadan hayatıma devam etmek yerine, ilk başta istemediğime inandığım bir evliliğin içine itildim.

Görünüşe göre buna da aldırış etmedim.

Aldırmadım. Bu iki kelime Charlotte'a olan hislerimi anlatmaya yetmiyor bile. O kadın bana ait. Benimle birlikte. Bana bölgeci hissettiriyor. Sahiplenici. Ona bakıyorum ve hemen ona dokunmak istiyorum.

Diğer insanlarla birlikte bir odadayız ve ben ellerimi onun üzerine koyup hak iddia etmek istiyorum. Herkesin onun bana ait olduğunu bilmesini istiyorum.

Ona aşığım. Olmak zorundayım ve bunu ona söylemeye çalıştım ama hamileliğini açıkladığı o gece bana izin vermedi. Bazı sert şeyler söyledi - beni kızdıran şeyler, ama söylediğinden beri sözlerini zihnimde tekrar tekrar çevirdim ve haklı olduğunu anladım.

McPrickface'ten tüm benliğimle nefret ediyorum ama öfkem Charlotte'la olan ilişkiyi yok edemez. Bulduğunda -ki bulunacak-yetkililerin onunla ilgilenmesine izin vereceğim.

Onun işini bitirmeyi ne kadar çok istesem de.

Bu konuyu bir daha konuşmadık ama yakında ona karşı gerçekten ne hissettiğimi söyleyeceğim. Belki bu gece bile olabilir.

Bir Cumartesi gecesi ve Halcyon'da yıllık kış tatili partisine hazırlanıyoruz. Tüm çalışanlar ve aileleri davetli. Winston, Charlotte'un ailesini bile davet etti ve hala okulda olan en küçük erkek kardeşi dışında çoğu geliyor.

Ailesi geliyor, ki bu çok önemli. Birkaç gün önce Winston'ın asistanı bana LCV yaptıklarını bildirdikten sonra eşimi bu konuda uarmıştım. Partide ailesiyle hazırlıksız karşılaşmasına izin vermeyeceğim. O kadar zalim değilim.

Nadiren kullandığım yatak odamdaki aynanın önünde durmuş, açık gri gömleğimin düğmelerini ilikliyordum ki karım odaya girdi.

"Takman için bir kravatım var. Elbiseme uyuyor," diye anons ediyor bana doğru yönelirken.

Bakışlarım aynada ona takılıyor ve yemin ederim kalbim duracak gibi oluyor. Kırmızı straplez elbisesi içinde kesinlikle büyüleyici. Vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyor, pürüzsüz tenini ortaya çıkarıyor ve tabii ki eteği kısa. Bacaklarına bakmadan duramıyorum.

"Ne giyiyorsun lan sen?" Neredeyse homurdanıyorum.

Şifonyerin yanında yanımda duruyor, aynada kendini kontrol ediyor, gözleri kocaman ve alaycı bir masumiyetle dolu. "Beğenmedin mi?"

Kumaşın tamamen kırmızı payetlerle kaplı olduğunu ve her hareketinde ışığı yakaladıklarını fark ediyorum. Nefes alırken bile parılıyor ve ısıldıyorlar. Göğüsleri sanki her an dışarı fırlayacakmış gibi zar zor zapt edilmiş görünüyor ve yüzümü ona dönerek onu gerçekten içime çekiyorum.

"Bayıldım," diye itiraf ediyorum huysuzca. "Bu elbise yasadışı olmalı."

"Çok açıktayım, değil mi?" Aynaya bakıyor, elbiseyi düşünürken alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor. "Normalde straplez giymem ama kendimi cesur hissediyordum. Belki de bu çok fazla."

Kesinlikle çok fazla ama bunu söylemiyorum çünkü kendine güveni yok ve ben eşimin güçlü hissetmesini istiyorum.

Çok güzel.

"Çok fazla değil." Arkasına geçip elindeki kravatı şifonyerin üzerine koymasını izliyorum. Ellerimi ipeksi pürüzsüzlükteki omuzlarına koyup orasını okşuyorum. Başını yana eğip ona dokunuşumu izliyor. "Muhteşem görünüyorsun."

"Çok mu seksi?" Bu soru endişe yüklüdür.

"Çok seksi," diyorum, onayımın parlamasına izin vererek. Dudaklarımı boynuna bastırabilmek için eğilip altın sarısı saçlarını yana doğru tarıyorum. "Bu geceki partide yanımda sen varken yürümekten gurur duyacağım."

Kolumu ortasına doladığımda gülümsemesi hafifliyor ve elini benimkinin üzerine yerleştiriyor. "Bunun bir bebekle şişmanlamadan önceki son eğlencem olabileceğini düşündüm."

"Asla şişman olmayacaksın." Saçlarını karıştırmamaya dikkat ederek şakağını öpmek için boynundan uzaklaşıyorum. "Bebeğimle dolu olacaksın."

Sahiplenici duygular içimi kaplıyor, karımla birlikteyken hep aynı duygular. Karnının çocuğumuzla büyümesini görmek için sabırsızlanıyorum. Kolumda onunla dolaşırken, ona bunu yapanın ben olduğumu bilerek gurur duyacağım.

"Tam bir mağara adamı," diye mırıldanıyor, yansımamızı incelerken. "Şu kravatı takarsan mükemmel uyum sağlarız."

"Zaten çok iyi uyuşuyoruz." Bu gece onu göstermek için sabırsızlanıyorum. Çalışanlarımıza, iş ortaklarımıza, ailelerimize. Yılımızı ve tatil sezonunu kutluyoruz. Winston'ın hiçbir masraftan kaçınmadığı tek parti bu.

Annemizin de en sevdiği parti olduğu için, Winston'ı partinin şatafatlı geçmesi için *tüm* parayı harcamaya zorluyor.

Charlotte sonunda kucağımdan çekiliyor ve kravata uzanarak bana doğru dönüyor. "Takmamı ister misin?" Kaşlarını kaldırdı.

"Lütfen."

Karımın benim için yaygara koparması hoşuma gidiyor. Kravatı boynuma doluyor, yakamın altından geçiriyor ve uçları eşit olsun diye çekiştiriyor.

Bir araya getirmeye başladı. Çenemi kaldırıyorum, ona gülümserken yer açıyorum. İşini bitirdiğinde, sonuçlardan memnun görünerek uzaklaşıyor.

"İyi
görünüyorsun."

"Sen de öyle."

Aniden partiden kaçma dürtüsüyle doluyorum. Onu evde, güvende olduğu yerde tut. Son birkaç haftadır McStalker yüzünden ortalıkta görünmüyordu ve şanslıydı ki McStalker geri dönmedi. Yine bir hayalet gibi ortadan kayboldu. O pisliği kim koruyor bilmiyorum ama işe yarıyor. Myron'un beceriksiz oğlunun onu Halcyon binasının yakınında görüp hemen kışını kaybetmesinden bu yana tek bir görüntü bile almadık.

Bekle, yalan söyledim. Onu kimin koruduğunu biliyoruz, Morelliler. Geçen hafta Morelli malikanesine gidip nerede olduğunu öğrenmek istedim ama Winston izin vermedi.

Daha çok beni bundan vazgeçirdi, ama plan hala beynimde duruyor ve gerçeğe dönüştürmek için can atıyor.

Sonra bu gece ılık ılık olan tatlı, güzel karıma bakıyorum ve onu -bizi- riske atacak bir şey yapmak istemediğimi fark ediyorum. Onun güvende olmasını istiyorum.

Benim de güvende kalmam gerek. Charlotte için.

"Gitmeye hazır mıyız?" diye soruyor, tatlı sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

"Evet." Elini tutup hızlı bir öpücük için onu kendime çektim. "Hadi yapalım şunu."

* * *

Yıllık partiyi düzenlediğimiz otelin balo salonuna girdiğimizde parti tüm hızıyla devam ediyor. Küçük bir sahnedeki piyanonun arkasında oturan bir kadın Noel müziği çalıyor, sohbet eden kalabalığın sıkıcı uğultusu arasında hafif tıngırtılar hoş geliyor. New York'un en zengin elitleri bu odada. Şu anda bir bomba patlasa, Wall Street'in devleri, emlak yatırımcıları ve çeşitli politikacıların çoğu gezegenden silinir.

Yerel bir senatöre gülümsüyorum ve karımla tanışmak istediğinde duraklıyorum. Onu Charlotte'la tanıştırıyorum, pisliğin ona bakma şeklinden nefret ediyorum ve onu olabildiğince çabuk ondan uzaklaştırıyorum.

"Ondan hoşlanmıyor musun?" Kalabalığın içinde ilerlerken Charlotte soruyor.

Yanımızdan geçen bir sunucunun tepsisinden bir kadeh şampanya alıp sağlıklı bir yudum alıyorum. "Göğüslerine bakıyordu."

Kendine bakıyor ve elbisesinin önünü çekiştirerek onları örtmeye çalışıyor. "Başka bir şey giymeliydim."

"Hayır. Büyüleyici görünüyorsun." Elimi sırtının alt kısmına koyarak onu şu anda bir araya toplanmış olan iş arkadaşlarına doğru yönlendiriyorum. "Kimsenin sana bakmasını istemeyen kıskanç herif benim, o yüzden suç bende."

Onu, çoğunu arkadaşım olarak gördüğüm çalışanlarımla tanıştıırken gülümsemesi kocaman. Hepsi arkadaş canlısı ve hiçbir karımın göğsüne bakmıyor, yani hepsi testi geçti.

Şanslı piçler.

Saatlerce böyle devam eder. Bir sürü gülümseme, tanışma ve bol bol el sıkışma. Biraz yemek yiyoruz - beni daha doyurucu bir şeyler için acıktıran birkaç aperatif. Charlotte'u gözlerinde ekstra keskin bir parıltıyla izleyen annemle konuşuyoruz.

"İkiniz de iyi görünüyorsunuz," diyor bana bir noktada, ben ağzıma mantar dolması tıkıştırırken. "Karınız canlılıkla parlıyor."

Yemeğimi yerken neredeyse boğuluyordum, şampanya kadehimden bir yudum almadan önce yüzümü buruşturdum. "Bu gece çok güzel görünüyor," diye mırıldanıyorum.

Kurnaz bakışları benimkilerle buluşuyor. "İçki içmiyor."

Annem kendi iyiliği için fazla zeki. "Henüz 21 yaşında değil."

"Bu onu daha önce durdurmadı." Bir an için beni inceliyor, tek kelime etmiyor ve alışkanlığımdan dolayı kıpırdanmaya başlıyorum. "Bana söylemediğin bir şey var."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum yüz ifademi nötr tutarak.

Aramızdaki sessizlik artıyor ve neredeyse Charlotte'un gelip beni kurtarmasını istiyorum ama o kız kardeşlerimle konuşmakla meşgul. Ayrıca, annem değerlendirici bakışlarını karıma çevirir ve küçük sırrımızı ondan öğrenir. Bu riski göze alamam. Annem sonunda, "Noel'deki duyuruyu bekleyeceğim," diyor, Eğilerek yanağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Tebrikler, hayatım."

Şampanyamdan büyük bir yudum daha almadan önce yüksek sesle nefes vererek onun uzaklaşmasını izliyorum.

Muhtemelen yavaşlamalıyım ama siktir et. Uzun zamandır bu kadar sarhoş olmamıştım ve özel bir partideyiz. Kafayı bulmayacağım ama kendimi bırakabilirim. Biraz eğlenebilirim.

"Peki bu doğru mu?"

Arkamı döndüğümde Ash'in şık siyah bir elbise giymiş ve saçlarını toplamış bir şekilde karşımda durduğunu görüyorum. Tamamen mükemmel, zarif Constantine eşine dönüşmüştü ve bu onun için iyi bir görünümdü.

"Ne doğru mu?"

"Baba olacağın için." Gözleri şeytani bir parıltıyla doluyor ve neredeyse şampanyam boğazımda düğümleniyor.

"Şşş." Odaya göz gezdiriyorum ama kimse bize dikkat etmiyor. "Bunu sana kim söyledi?"

"Winston'a bunu Şükran Günü'nde söyledim ve onun da size bahsettiğini biliyorum. Henüz doğrulandı mı?" Kaşlarını kaldırıp cevabımı bekliyor.

Bu Constantine kadınlarının nesi var? Her şeyi biliyorlar. Çok korkutucu.

"Evet. Tamam. Tamam. Bu doğru. Ama henüz kimseye söylemedik, o yüzden sessiz olun." Onu işaret ediyorum. "Winston'a bile söyleyemezsin."

Ash'in ağzı açık kalır. "Ne? Ona her şeyi anlattım."

"Bu değil. Bunu bir sır olarak saklayacaksın. Noel'e kadar. Sonra açıklayacağız." O itiraz edemedi, kalabalığın içinde ilerliyor, tanıdığım çeşitli insanlarla sohbet etmek için duruyorum, ki bu çok fazla. Winston yakında bir konuşma yapacak ve ben de annemle birlikte onunla birlikte oraya çıkmak zorunda kalacağım.

Ben de ilk defa bir konuşma yapacağım ve biraz gerginim. Artık şampanyayı bıraksam iyi olacak. Yarısı dolu bardağı masanın üzerine atıyorum ve Winston'la göz göze geliyorum, o da bana el sallıyor.

Yanında durduğumda bana "Konuşma on dakika içinde gerçekleşecek" dedi. "Hazır mısın?"

Uzun zamandır yapmadığım bir şey yaparak onu selamlıyorum ve suçu alkole atıyorum. "Emredersiniz efendim."

Bana ters ters bakıyor. "Bu bir şaka değil. Şirketi ve ailemizi temsil ediyorsun. Belki de bu konuşmayı yapmaya hazır değilsin."

Daha da sinirlenerek ayağa kalktım. "Ben fazlasıyla hazırım. Yazdığım lanet konuşmayı haftalardır çalışıyorum. Muhtemelen ezbere okuyabilirim

uykumda."

Winston'ın yüzündeki onay ifadesi hemen belirir. "Tamam o zaman. Bildiğim iyi oldu. On dakika içinde sahnenin sağ tarafında buluşalım."

"Anladım." Başımı salladım ve erkekler tuvaletine doğru ilerledim. İşemem lazım.

İşimi halledip ellerimi yıkadıktan sonra banyodan çıkıp daha fazla meze aramak üzereydim ki kapı açıldı.

Ve Seamus McFuckinAsshole içeri girdi.



Yirmi İkinci Bölüm

Charlotte

"CHARLOTTE, çok güzel görünüyorsun. Evlilik hayatı sana iyi davranıyor olmalı," diyerek beni selamlayan Grant, yanında duran güzel, siyah saçlı kadına dönmeden önce ben teşekkür mırıldanırken yanağıma nazik bir öpücük konduruyor. "Alyssa, bu benim kız kardeşim Charlotte."

Alyssa elini sıkmam için uzatıyor, yüzünde hoş bir gülümseme var. "Benim için bir zevk. Grant senden övgüyle bahsediyor."

"Öyle mi?" Kardeşim kaşlarını çatığında gülüyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Alyssa. Siz ikiniz..."

Aralarında bir el salladım ve Alyssa'nın en büyük ağabeyime sorgulayan bir bakış atmasına neden oldum.

"Sikişmek mi? Evet," diye mırıldanıyor Grant.

Alyssa onun göğsüne bir tokat atıyor ve dikkatini bana vermeden önce ona ters ters bakıyor. "Kaba davranışını mazur görün. Ve evet. Biz birlikteyiz."

Vay, vay, vay. Kardeşim on yaşımdan beri asla bir kadınla yuva kurmayacağına yemin etti. Ebeveynlerimizin evliliği hepimizi uzun süreli ilişkiler aramaktan vazgeçirdi.

Ama işte Grant, bir kadınla birlikte. Fikrini söylemekten korkmayan bir kadın, ki bu hoşuma gitti. Muhtemelen onun da ihtiyacı olan şey.

"Tebrikler," diyorum Alyssa'ya gülerek. "Saptaması zor biri."

O da gülüyor, sesi çok hoş. "Buna itiraz edemem." Ooh, ondan hoşlandım.

Grant neredeyse daimi olan çatık kaşlarını bana doğru yöneltiyor. "Onu kendi tarafına çekmeye çalışmayı bırak. O benim."

"Kız arkadaşını çalmaya çalışmıyorum Grant." Kız arkadaş kelimesini kullandığımda alnı kıvrıştı. Oh, bu çok eğlenceli. "Sadece ona karşı dürüst olmaya çalışıyorum."

"O benim ne olduğumu biliyor." Kolunu kadının omuzlarına doluyor ve onu kendine doğru çekiyor. Çok aleni bir iddia, ki bunu ilginç buluyorum. Bana kocamı hatırlatıyor. "Ve henüz kaçmadı."

"Beni kaçırtmak için çok daha fazlası gerekir." Alyssa bakışları benimkine dönmeden önce kalabalık odaya göz gezdiriyor. "Bu harika bir parti. Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Oh, rica ederim. Gelebilmenize sevindim. Benim de ilk katılış yılım," diye itiraf ediyorum. "Kocam ve ben daha yeni evlendik."

"Duydum. Tebrikler," diyor Alyssa sıcak bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim." Yanımdan geçen bir adama başıyla selam veren Grant'e bakıyorum. Eminim bu gece burada ailemin tanıdığı pek çok insan vardır. "Finn nerede?"

"Buralarda bir yerde. Onu birkaç dakika önce gördüm. Ekip gelememi. Okulda kalmış. Finallere çalışıyor," diye açıklıyor Grant. "Noel'de evde olacak ama."

Onun adını duyunca kalbim sıkışıyor. Küçük kardeşimi görmek için sabırsızlanıyorum.

Onu çok özlüyorum.

"İlk geldiğimizde ailemizi gördük." Grant aslında sahte bir şekilde ürperir. "Onlardan olabildiğince çabuk uzaklaştık."

Kardeşimin dürüstlüğü beni şaşırttı, özellikle de yeni kız arkadaşının önünde. Ailelerimiz ve onların hepimize yaptıkları hakkında hiç konuşmayız.

"Onlarla uzun zamandır konuşmadım," diye itiraf ediyorum. "O zamandan beri..." Sesim dalgalanıyor ve bakışlarım Alyssa'ya kayıyor.

"Biliyor," diyor Grant sessizce. "Ona söyledim. Ona her konuda güvenebilirsin Charlotte. Alyssa tek kelime etmeyecektir."

"Ayrıca, gizlilik anlaşması imzaladım." Alyssa'nın ifadesi kasvetli ve ben şok içinde ona bakıyorum.

Grant neredeyse homurdanıyor. "Tanrım, kadın. Seninle alay ediyor, Charlotte. Ona bunu asla yaptırmazdım."

Gergin bir kahkaha atıyorum ve Alyssa uzanıp ellerimden birini tutuyor.

"Özür dilerim. Konuşma çok ciddiye ama bu muhtemelen uygunsuzdu. Lütfen beni affedin," diyor Alyssa ciddiyetle.

"Aslında komikti ve Grant'in önceki kız arkadaşlarına onlarla ilişkiye girmeden önce bir Gizlilik Sözleşmesi imzalatmış olması beni hiç şaşırtmazdı. Kulağa onun yapacağı bir şeymiş gibi geliyor," diye takılıyorum.

"Seninle konuşmamaları doğru değil," diyor Grant, konuşmayı asıl konuya geri döndürerek. "Ve o adamın sana yaptıkları senin suçun değil."

"Ah, ama öyle. Anlamıyor musunuz? En başta onunla ilişkiye girdim ve Paris'ten tam bir rezil olarak döndüm." Yavaşça başımı sallıyorum. "Kaçırıldığım için beni suçluyorlar. Eğer bu ortaya çıkarsa ailemizin adı ne hale gelir."

"Bu çok korkunç," diyor Alyssa başını sallayarak. "Kaçırılman nasıl senin suçun olabilir?"

"Ailemizin bir üyesi olmadığın için Lancaster olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceksin. Kan bağına sahip olmak," diyor tanıdık bir erkek sesi arkamdan.

Kendimi hazırlayarak gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Bu benim babam. Gözlerimi açtığımda Grant'in ona ters ters baktığını, çenesini sıkıldığını, ağzının düz bir çizgi halinde inceldiğini görüyorum.

Dönüp, tepki vermeyen babama gülümsüyorum. Annem hemen onun yanında duruyor, kolunu onun koluna dolamış. Halk için her zaman birleşik bir cephe - gerçekten birlikte dışarı çıktıklarında, ki bu nadir bir durumdur.

"Charlotte. Kırmızının senin rengin olup olmadığından emin değilim," diyor annem, beni içine çekerken gözleri büyüyor, üst dudağı hafifçe kıvrılıyor.

Sözlerinin yarattığı hayal kırıklığıyla savaşıyorum ve kibar bir gülümsemeyle sadece başımı sallayabiliyorum.

"Tanrım, arada bir kıza iltifat etsen ölür müsün?" Grant'in sesi tiksintiyle doluydu.

Alyssa da bunu söylediği için onu azarlamaz.

"Kocan nerede?" Babam soruyor, sesi hırçın. "Davet için ona teşekkür etmek istiyorum."

Tanıdık koyu sarışın kafasını aramak için odanın etrafına bakıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. "Emin değilim. Muhtemelen biriyle konuşuyordur. Mükemmel bir ev sahibi olmak."

"Bu daha çok kardeşinin işi değil mi?" Annem soruyor.

"Perry Halcyon'da daha büyük bir rol üstlendi," diyorum, kendimi savunmaya geçmiş hissederek. İkimizi de başından savmasına bayılıyorum. "Ve büyük olasılıkla yılın başında terfi alacak."

Grant sonunda ağzını açana kadar kimse bir şey söylemiyor. "Aferin ona."

Ailem bana boş boş bakıyor.

Annemin daha önce ne kadar hevesli olduğu komik. Perry ile evlenmem için beni zorluyor ve cesaretlendiriyordu. Gelinlik provaları ve planlama konusunda heyecanlıydı. Ben tamamen yabancı biriyle evlenmenin şokuyla etrafta şaşkın şaşkın dolaşırken o benim için tüm düğünü bir araya getirdi. Düğünümüzde ağladı. Bana doğru seçimi yaptığımı ve güzel bir gelin olduğumu söyledi.

Seamus'la ilgili son olay gerçekleştiği anda babam tiksintisini dile getirdi ve o da babamın yanında yer aldı. Bu kadar. Dava kapanmıştır.

Ve şimdi burada ailemin yanında duruyorum, ikisi de sanki bir yabancıymışım gibi beni izliyor. Buna alışmış olmalıydım ama yine de acıtıyor.

Muazzam bir şekilde.

"Ah, bakın. Bu bir Lancaster kümesi."

Caroline yaklaşıyor ve annemle babamı kucaklıyor. Grant bile, onu Alyssa ile tanıştırmadan önce isteksizce gidiyor. Hepimiz havadan sudan konuşuyoruz, annemle babam kayıinvalideme bana söylediklerinden daha fazlasını söylüyorlar ve ben de elimde olmadan orada öylece duruyorum, su bardağımı öyle sıkı tutuyorum ki her an kırılacakmış gibi hissediyorum.

Perry nerede? Onun desteğine gerçekten ihtiyacım var. "Ne içiyorsun?" Caroline bana soruyor.

"Su." Bir yudum alıyorum, boğazım aniden kuruyor. Ne içtiğimin ne önemi var ki?

"Hmm." Sanki sırrımı biliyormuş gibi gülümsüyor ve birkaç hafta önce alışverişe gittiğimizde bana ne dediğini hatırlıyorum. "Ailen biliyor mu?"

"Neyi biliyorsun?" diye soruyor babam açıkça.

Caroline, "Charlotte'un hamile olduğundan oldukça eminim," demeden önce sırtıyor.

Annemin nefesi kesildi. Grant'in ağzı açık kalıyor. Alyssa'nın yüzü sempati dolu - eminim Caroline'ın beni patlatmasından dolayı - ve babam hepsinden daha kötü bir şey söylüyor.

"Oğlunuzun babası olduğundan emin miyiz?"

Yanaklarım o kadar sıcak ki sanki alev alacakmış gibi hissediyorum. Kusmak istediğim tüm hakaretleri yutkunarak fısıldıyorum, "Affedersiniz."

Gözyaşlarımla bulanıklaşan görüşümle onlardan uzaklaşmadan önce.

Ne cüretle böyle bir şey söyler? Neden onun Perry'nin çocuğu olmadığını düşünsün ki? Bunu söylediğine inanamıyorum.

Ben sadece... Yapamam.

Ama yine de yapabilirim.

Muhtemelen Seamus'a kendi özgür irademle döndüğümünden şüpheleniyor, bu da canımı acıtıyor. Yine de sanırım hikâyenin tamamını bilmiyorsa ve olaya dışarıdan bakıyorsa, böyle bir şeyi nasıl düşündüğünü anlayabiliyorum.

Beni tanımıyor mu? Nasıl çalıştığımı anlamıyor mu? Tek kızı hakkında böyle korkunç bir şey düşünmesi çok acı verici. Bana hiç inancı yok. Nereye dönse başını belaya sokan aptal bir kızdan başka bir şey değilim.

En azından o böyle düşünüyor. Ama artık değil. Ben o kız değilim. Beni destekleyen bir kocası ve yolda bir bebeği olan evli bir kadınam. Perry'nin karısı ve doğacak çocuğunun annesi olarak kendime güveniyorum.

Keşke ailem de bunu görebilseydi. Ve bana inansalar.

Beyaz ışıklarla parıldayan yüksek bir Noel ağacının arkasında sessiz bir köşe buluyorum ve kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. Şu anda şeker gibi dağıtılan şampanya kadehlerinden birini içmek için can atıyorum ama alkol alamam. Bebeğe zarar vermek istemiyorum.

Perry'nin bebeği.

Bunu kendi düşüncelerimde açıklığa kavuşturmak zorunda kalmam bile utanç verici.

Gözlerimi kırpıştırarak, makyajımı bozmamak için parmak uçlarımla dikkatlice gözlerime dokunuyorum. Titreyen bir nefes daha vererek, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum, elimi göğsüme koyuyorum ve zorlukla yutkunuyorum. Perry burada olsaydı ne yapacağını, beni sakinleştirmek için ne söyleyeceğini bilirdi. Muhtemelen babama hakaret etmek ve bir tartışmada beni savunmak isterdi, o yüzden bunu kaçırdığım için burada olmadığına memnunum. Tatil partisinde aile dramına neden olmamalıyız.

Ama ona

ihtiyacım var.

Çaresizce.

"Affedersiniz." Winston'ın sesi aniden hoparlörlerden duyulur ve herkesin kafası Winston'ın bulunduğu küçük sahneye doğru döner

Ŗu anda piyanonun yanında duruyor, altın sarısı başına bir spot ışığı tutulmuş, saçları ışıhta parlıyor. Kaşlarını çatmış dinleyicilere bakıyor, bakışları odayı tarıyor ve ben kimi aradığını merak ediyorum.

Caroline'in sahnede oğluna katıldığını gördüğümde, kocamın onun yanında durmadığını fark ettim, ki bu gecenin asıl planı buydu. Anneleri gururla izlerken iki kardeş de konuşma yapacaktı. Perry haftalardır konuşmasına çalışıyordu.

Onu bulmayı umarak etrafıma bakıyorum ama görünürde yok. Ve bu onun yapacağı bir şey değil.

Winston'ı ekmeyecekti. Bu gece, bu konuşma onun için önemliydi.

Winston'ın bakışları benimkileri buluyor ve bana sorgulayıcı bir bakış gönderiyor. Ben de ona omuz silkmekle yetiniyorum, başımı önce sola, sonra sağa çeviriyorum.

Hala Perry yok.

"Kardeşimin de bize katılacağını umuyordum, ama görünüŖe bakılırsa meşgul. Büyük olasılıkla banyoda bir iş anlaşması yapıyordur," der Winston ılık kahkahalar eşliğinde.

Hah. Belki de bulunduğu yer orasıdır. Bu akşam erken saatlerde bolca şampanya içti.

Kalabalığı yarararak kocamı aramak üzere tuvaletlere doğru ilerliyorum. Eğer ona zamanında ulaşabilirsem, eminim konuşmasını yapabilecek ve neredeyse kaçırdığından kimsenin haberi olmayacak.



Yirmi Üçüncü Bölüm

Perry

Normalde kendimi bu durumda bulduğuma sevinirdim. Dışarı çıkmaya hazırken, baş düşmanım, en büyük düşmanım hiçbir şey olmamış gibi banyoya giriyor. Sanki buraya aitmiş gibi. Ona bitmek tükenmek bilmeyen bir dizi hakaret savurur ve lanet çenesine bir yumruk indirerek onu yere sererdim. Kafası soğuk fayans zeminde sekerdi ve ben de üzerine atlar, gömleğinin önünü kavrar ve kafasının arkasını tekrar yere vururdum.

Ve tekrar.

Bu pisliğe acı çektirmekten büyük zevk alırdım. Hayatımıza bir daha asla sorun olmayacağını bilerek onun hayatına son vermekten muhtemelen daha da büyük bir zevk alırdım.

Ama bunların hiçbiri olmuyor. Tüm dünyada herkesten çok nefret ettiğim adam, sağ elinde bir silahla karşımda dururken, o el gergin bir şekilde seğirirken, parmağı tetiğe dayanmışken olmaz.

Hay sikeyim.

"Burada ne halt ediyorsun?" Sesim sakın ama çelik gibi keskin, soruyorum.

Seamus sırtıyor ve bu düpedüz manyakça, yemin ederim. Korku filmlerinden fırlamış gibi. "Davet edildim."

"Saçmalık."

"Ağzından çıkana dikkat et." Silahın namlusuyla kalçasının dışını ovuşturuyor ve o anda kendime gözlerimin ondan asla ayrılmayacağına dair söz veriyorum. "Siz Constantine'ler çok aptalsınız, tüm o ekstra güvenliğinizle

yerine koymak. Yine de bir kişinin tek yapması gereken 'Halcyon partisi için buradayım' demek ve herhangi bir eziği içeri alıyorlar."

Seamus kahkaha atarken sessiz kalıyorum, ses gıcırıyor ve ona doğru hamle yapmayı düşünüyorum. Silahı elinden almayı. Yeterince hızlı olabilir miyim? Ben daha gencim. Muhtemelen daha da hızlı. Ama tek gereken parmağının tetiği çekmesi ve beni haklaması.

Bunu riske atamam. Baba olmak üzereyim. Bebeğimin iyiliği için hayatta kalmalıyım.

Ve karımın.

Ben daha fazla dayanamayana kadar ikimiz de sessiz kalıyoruz. Derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum.

"Ne istiyorsun?" Isırarak söyledim.

"Karın. O önce bana aitti, biliyorsun." Charlotte'la geçirdiği zamanlara dair anılarının onu etkilediğini düşündüğümde bakışları uzaklaşıyor. "O önce bana aitti" sözlerini duymazdan gelmeye çalışıyorum.

O artık bana ait, pislik.

"Sen sadece ona atandın," diye devam ediyor. "O ise beni seçti." Bunu nereden biliyor? Evliliğimizin ilk başta gerçek olmadığını mı? Ona kim söyledi? Morelli mi? Charlotte mu söyledi?

İmkani yok. O bunu yapmaz.

"İlişkiniz anlamsız." Karanlık bakışları üzerimde yoğunlaşıyor, odağı geri dönüyor. "Seninle evlenmiş olabilir ama aslında sana değer vermiyor. Sadece ismen."

Ona değiştiğini söylemeyi düşünüyorum ama onun benim için bir şey ifade ettiğini belli edemem. Bu bir hata olur.

"O gün benimle kendi isteğiyle ayrıldı, biliyorsun," diye devam ediyor, gülümsemesi bana yöneldiğinde acımasız.

Küçümseyici bir ses çıkardım. "Saçmalık. Onu *korkutuyorsun*, seni psikopat pislik. Seninle asla isteyerek ayrılmaz."

Bana göz kırıyor, kafası karışmış gibi görünüyor. Ne yani, onu savunmama mı şaşırdı? Ben Charlotte'a bu kadar az inanan ailesi gibi değilim. Onu herkesten daha iyi tanıyorum.

Ondan daha iyi olduğu kesin.

"Kaybetmeyi sevmiyorsun," diye çıkıştım ona.

Yüzü kızarıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Kaybetmeyi sevmediğim konusunda haklısın. O kızı seviyorum. Babası bizi ayırdı. O

beni *mahvetti*. İşimi kaybettim. Kariyerimi. Eve döndüğümde hiçbir şeyim yoktu ve her şeye yeniden başlamak zorundaydım. Hepsi Reginald Lancaster sayesinde. Sonra da sen onu hak edecek hiçbir şey yapmadığın halde tek kızını sana verdi. Hiçbir şey."

Bir dakika. Yani asıl derdi kayınpederim mi? Lancaster'a karşı gelemezsin. Hepsi acımasızdır ve bunu babalarından öğrenmişlerdir.

Pervasisiz olabilirim ama acımasızım da. Özellikle sevdiğim kadın söz konusu olduğunda.

Ve onu seviyorum. Benim çocuğumu doğuracak. Biz bir aile olacağız. Birinin, özellikle de bu pislüğün buna engel olmasına izin verirsem lanetleneceğim.

"O burada biliyorsun," diyorum, ses tonum umursamaz. Sanki banyoda takılan ve sohbet eden iki arkadaşmışız gibi.

Misafirlerimiz hangi cehennemde? Tanrı aşkına, neden buraya işemeye gelmiyorlar?

Seamus kaşlarını çatıyor. "Kim var burada?"

"Hayatını mahveden adam." Durakladım. "Reginald Lancaster."

"O burada mı?" Başımı salladığımda devam etti, "Partinde mi?"

"Evet. Ve sana katılıyorum." Bu yalan değil. "O bir pislik."

"Yok edilmeyi hak ediyor," diyor Seamus coşkuyla. "Ona son nefesini verdiren kişi ben olmak istiyorum."

Vay anasını. Seamus'un sesi ciddi geliyor. "Seni ona götüreceğim."

Kaşlarını çatıyor, kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bana yardım etmek mi istiyorsun?"

Bunu neden yapasın ki?"

"Ben de ondan hoşlanmıyorum." Bir adım öne çıktım. Sonra bir adım daha. "Hayatta olmayı hak etmiyor."

Böyle bir şeyi yüksek sesle söylediğim için beni bağışlayın, çünkü içimden gelerek mi söyledim bilmiyorum. O, karıma el kaldıran bir pislik ama onun babası. Charlotte'un ona karşı hislerinin kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum.

Seamus'un tüm tavırları gevşiyor, silah parmaklarından gevşekçe sarkıyor. "Eğer üzerimde ters psikoloji uygulamaya çalışıyorsan, işe yaramıyor."

Duruyorum, bakışlarım hala silahta. Şimdi daha yakınım. Onu kesinlikle alt edebilirim. "Seninle bir bok yapmaya çalışmıyorum. Kabul etmekten nefret etsem de aslında aynı fikirdeyim. İhtiyar Lancaster korkunç bir insan. Her gün hayatları mahvediyor ve kime zarar verdiği umurunda bile değil."

"Charlotte'la evlenmen beni de mahvetti," diye itiraf ediyor Seamus, sesi sert. "Babası bunu bilerek yaptı, onu benden başka biriyle evlendirdi. Ona sayısız e-posta yazdım. Mektuplar. Bana hiç cevap vermedi."

Bu yeni bir bilgi. "Ona yazdım da ne demek?"

"Beni affetmesi için yalvardım. Ona kızını vücudumdaki her hücreyle sevdiğimi söyledim. Aramızdaki her şeyi düzeltmek istediğimi söyledim." Seamus'un sesi umutsuz bir tonda ve gözleri parlıyor. Sanki ağlamaya başlayacakmış gibi. "Ama cevap vermedi. Charlotte'a da yazmaya çalıştım ama mektupların hepsi geri döndü."

Kim mektup yazar ki? Neden onu kullan-at telefondan aramadı?

"Babası beni ondan uzak tuttu ve sonra onu başka birine verdi. Onu tanımayan birine. Sana." Parmakları silahın etrafında sıkışıyor ve kolunu kaldırıp doğrudan bana doğrultuyor. "Önce seni yok etmem gerek. Sonra da babasını yok edeceğim. Ancak o zaman Charlotte ve ben birlikte olabiliriz."

Düşünmüyorum bile. Sanki aklıma gelen tüm mantıklı düşünceler beni terk etmiş gibi ona doğru atlıyorum, ellerimi uzatıyorum ve silahı elinden alıyorum. Ağır bir tıngırtıyla yere düşüyor, fayansın üzerinde kayıyor ve Seamus dizlerinin üzerine çökerek onu almak için çabalıyor.

Üstüne düşüp onu altımda sabitliyorum, bileklerini tutmaya çalışırken ellerim her yerde. Altımda debeleniyor, ayakları birbirine dolanıyor, gövdesinin üst kısmı beni üzerinden atmak için umutsuzca çırpınıyor.

Siktir et.

Dizlerimi yere bastırarak ayağa kalkıyorum, üzerine çıkıyorum, yumruğum çenesini buluyor. Temas ettiğimde bir inilti onu terk ediyor ve tekrar yapıyorum.

Sonra tekrar.

Tek yapabildiğim bu olana kadar. Ona tekrar tekrar vuruyorum, ağzından kan akıyor. Burnundan. Gözleri şişmeye başladı. Durmam için yalvarıyor.

Ve yine de ona vurdum.

Her darbe karıma yaşattığı korku için. Ona yaptıklarını asla telafi edemez. Ona yaşattığı travmadan asla kurtulamayabilir ama bir daha asla güvensiz hissetmemesi için elimden geleni yapacağım. Onu kötülükten koruyacağım.

Özellikle de bu adamın yaptığı kötülük.

"Ne oluyor lan? Perry!"

Kapı açıldı ama kafamı kaldırıp bakmadım. Bu orospu çocuğunu yok etmeye çok niyetliydim. Tüm mücadele onu terk etti. Hareket etmiyor. Artık inlemiyor bile ve eğer şimdi durmazsam onu öldüreceğimi biliyorum.

Tereddüt ederken Charlotte'u ve bana söylediklerini düşünüyorum. Seamus söz konusu olduğunda nasıl risk alamayacağımı. Onun için orada olmalıyım.

Ve çocuğumuz.

Eller takım elbisemin ceketinin arkasını kavırıyor, koltuk altlarımdan kayarak beni Seamus McFuckedup'ın üzerinden çekip alıyor. Beni onun üzerinden çekenin Finn Lancaster olduğunu fark ettiğimde, onaylamadığımı haykırarak ellerinden kurtulmaya çalışıyorum.

"Sakin ol kardeşim," diyor beni Seamus'tan uzaklaştırırken. O kadar sert ki güm diye duvara çarpıyorum. "Kahretsin, onu mahvettin."

Duvara yaslanıyorum, zor nefes alıyorum, görüşüm bulanık ve kırmızıya boyanmış. "Onu öldürmek istiyorum."

"Açıkça." Finn Seamus'un inciklerine tekme atarak adamın acı içinde inlemesine neden oluyor. "Ama cinayetten içeri girmek istemezsin."

"Ne için battığım umurumda değil," diye mırıldanıyorum, ama tek kelimesini bile kastetmiyorum.

Pek sayılmaz.

Eğer hapiste olursam, bebeğimin doğuşunu göremem. Bebeğimin büyümesini izleyemem. Karımla daha fazla bebek yapamam ve onunla yaşamaya değer bir hayat kuramam.

Seamus'a dönüp işi bitirmememin tek nedeni bu. Tek nedeni.

Finn hemen harekete geçiyor ve telefonunu çıkarıp birini aramadan önce banyonun kapısını kilitliyor. Alçak sesle mırıldanmasından Grant'le konuştuğunu anlıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken onu izliyorum. Çarpan başımı.

Finn aramayı bitirdiğinde, "Şu anda geliyor," dedi. "Önce Winston'ı yakalayacak."

Sertçe yutkunarak telefonumdan saati kontrol ediyorum ve yapmam gereken konuşmayı hatırlıyorum. Eminim kardeşim bana kızmıştır.

İlgilenmem gereken başka bir sorun olduğu için umurumda değil.

Birkaç dakika içinde kapı hızla çalınır, diğer taraftan Grant ve Winston'ın derin sesleri gelmektedir. Finn onları içeri alır, ikisi de yerde yatan adamın buruşmuş atığının önünde kısa bir süre dururlar.

Winston'ın bakışları önce benimkileri buldu. "Ne oldu böyle?" Seamus'a bir el salladım. "Onu senin davet ettiğini söyledi."

Hayatımda ilk kez, sanırım ağabeyimi tamamen şok ettim. Nutku tutuldu.

"Kız kardeşimi kaçırın pislik bu mu?" Grant soruyor, sesi karanlık. Yüz ifadesi tehditkâr. Dişlerini o kadar sıkmış ki konuşabilmesine şaşıyorum.

"Evet," diye ısııyorum.

Grant Seamus'a doğru yürüyor, bir an için onun üzerinde duruyor, elleri kalçalarında bir an için onu inceliyor. Eğilip ona tükürmeden önce hepimize tek tek bakıyor.

Tam yüzüne.

Seamus inleyerek yan dönüyor ve Grant yüzünde alaycı bir ifadeyle ayağıyla onu dürtüyor.

Memnuniyet kanımda dolaşıyor ve o anda Grant Lancaster'dan hoşlandığımı fark ediyorum.

Hem de çok.

"Onunla ne yapmak istiyorsun?" Winston, Seamus'u düşünürken iğrenmiş bir yüz ifadesi takınır.

Seamus'u da inceliyorum, yerde buruşmuş küçük bir top haline gelmiş. "Karımın en başından beri istediği şeyi yapmalıyız." Winston'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Polisleri arayın."

"Konuşmaya bu yüzden mi gelmedin?" Winston bana sordu.

Başımı sallayarak elimin tersiyle ağzımı sildim ve derime bulaşan kanı görünce şaşırdım. Birkaç darbe almış olmalı. Fark etmemiştim bile. "Bunun için üzgünüm."

"İşinle ilgileniyordun," dedi Winston. "Tamamen anlaşılabilir bir durum."

Kardeşimin sesindeki saygıyı duyabiliyorum ve bunun anlamı çok büyük. Bu neredeyse tüm hayatım boyunca aradığım bir şeydi. Kardeşimin saygısı ve hayranlığı. Büyürken onun gibi olmak istedim, hatta

Yine de I Biliyorum Biz iki tamamen farklı İnsanlar,
Ben de Bu gece bir şey öğrendim.
İkimiz de özümüzde Constantine'iz.



Yirmi Dördüncü Bölüm

Charlotte

Kocamı aramak için kalabalık odada ilerlerken sürekli bir endişe içindeyim. Tuvalete hiç gidemedim. Bir kişi tarafından durduruldum. Sonra bir başkası. Ta ki Winston konuşmasını yaparken gitmeye çalışmam kabalık gibi gelene kadar. Ve ben kaba bir insan değilim.

Ben de kaldım ve kocamın yokluğuna sessizce öfkelenerek onu dinledim. O yetişkin bir adam. Konuşmasını ne zaman yapması gerektiğini biliyordu. Ne cüretle gelip kardeşini desteklemez?

Winston sözlerini bitirdiğinde endişelenmeye başladım. Gecenin önemli bir bölümünde ortadan kaybolmak gerçekten Perry'nin yapacağı bir şey değildi. Kardeşi ve iş onun için her şeyden daha önemliydi. Burada olacaktı.

Bir sorun var.

Nereye gitmiş olabilir?

Kararlı bir şekilde kocamı aramak için balo salonundan çıkmayı başardığımda Finn mucizevi bir şekilde ortaya çıkıyor, bana doğru uzanırken yüzünde ciddi bir ifade var. Omuzlarımdan tutup beni durdurdu.

"Perry'yi bulmam gerek," diyorum, onun elinden kurtulmaya çalışarak. Sesimin bu kadar endişeli çıkmasından nefret ediyorum.

"Nerede olduğunu biliyorum."

Ona göz kırpıyorum. "Ne? Beni ona götür." "Bilmiyorum-"

"Beni kocama götür," diye araya giriyorum. "Ciddiyim, Finn. Onu görmem gerek. Şimdi."

Nefes nefese kaldıktan sonra beni tuvaletlerin olduğu kısa bir koridora götürdü ve kocamın tuvaletin kapısına yaslandığını gördüğümde

Winston'ın önünde durduğu duvarda dizlerimin şükranla büküldüğüne yemin edebilirim.

"Perry!" Başını kaldırdığında, sevgili mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda içimi kaplayan rahatlama neredeyse ezici.

Finn'in elinden kurtulup kocama doğru koşuyorum ve kendimi onun üzerine atarken neredeyse onu deviriyordum. Ben yüzüne öpücükler yağdırırken o kollarını belime doluyor ve beni kendine yakın tutuyor, yüzünü buruşturduğunda ise geri çekiliyor.

"Yaralanmışsın." Yüzünü inceliyorum, çenesinin yan tarafındaki çürüğü fark ediyorum. Alt dudağındaki kesiği. Bir kavgaya karışmış gibi görünüyor. "Ne oldu sana böyle?"

Winston yaklaşırken, "Kocanız az önce küçük bir tartışma yaşadı," der. "Merak etmeyin. Polis çağrıldı."

"Kiminle kavga ettin?" Perry'ye sordum.

"Seamus" diye itiraf ederken yüz ifadesi asık.

Dudaklarım ayrılıyor ama ses çıkmıyor. Seamus burada mıydı? Partide mi?

Ve kocamla kavga mı etti?

"Silahı vardı," diye devam ediyor Perry. "Beni öldürmek istedi. Ve babanı."

"Ne?" Soluk soluğa kaldım ve başka bir şey söyleyemeden Perry beni kendine doğru çekti, yüzümü göğsüne bastırdı. Az önce ne dediğini anlamaya çalışıyorum, adamların ne konuştuğunu zar zor dinliyorum.

Polisler, Seamus, silah ve güvenliğin ne kadar kötü olduğu. Partiye ne kadar kolay girdiğini. Hayatını mahvettiği için babamı nasıl öldürmek istediğini. Paris'ten ayrıldıktan hemen sonra benimle nasıl iletişime geçmeye çalıştığını ama babamın bunu engellemesini.

Seamus'un sesi delirmiş gibi geliyor.

"Ona zarar verdin mi?" Kardeşlerimiz banyoya girip bizi yalnız bıraktıklarında soruyorum. Perry'nin onlarla girmesine izin vermiyorlar, ki benim için sorun değil.

Burada benimle kalmasına ihtiyacım var.

Perry başını sallayarak saçlarımı yüzümden nazıkçe uzaklaştırıyor. Kırmızı ve harap olmuş eklemelerini fark ediyorum ve Seamus'un neye benzediğini merak ediyorum. "Beni öldürecekti. Silahı vardı. Hayatım için savaşmam gerektiğini biliyordum. Ya o ya da ben."

"Oh, Perry." Gözyaşları dökülmeye başlıyor, ki bu son zamanlarda çok kolay olduğunu fark ettiğim bir şey. Kaotik hormonlarımı suçluyorum. "Çok özür dilerim."

Kaşlarını çatıyor. "Neden özür diliyorsun?"

"Hepsi benim hatam." Sesim hıçkırıklara boğuluyor ve hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüşüyorum. "Seni öldürmek istemesinin tek nedeni benim. Hayatına girdiğimden beri başına beladan başka bir şey getirmedi."

"Bu doğru değil." Yüzümün iki yanından tutuyor, başımı geriye yatırıp beni gözlerinin içine bakmaya zorlarken dokunuşu sert. "Bana bundan çok daha fazlasını getirdin. Bana ışık getirdin. Bana kahkaha getirdin. Bana cinsel hayal kırıklığı, şehvet ve çok daha fazlasını getirdin. Bana bir kadınla en derin seviyede bağ kurmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdin. Bana Jasper ve Doja'yı getirdin-" Sulu bir kahkaha beni terk ediyor. "-ve sen bana... seni getirdin. Bana aşkı getirdin, Charlotte. Bana bir bebek getirdin. *Bizim* bebeğimizi."

Tatlı sözleri karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona bakıyorum. Hırpalanmış yüzündeki içten ifade, sanki onun tüm dünyası benmişim gibi yanaklarımı kucaklayan ham ve kırık elleri. Belki de öyleyimdir. "Ne diyorsun sen?" Fısıldıyorum.

"Sana aşık olduğumu söylüyorum, karıcığım." Eğiliyor, alnını alnıma bastırıyor, bakışları hiç ayrılmıyor. "Seni seviyorum."

Oh. Titriyorum. Bu kadar kısa bir süre içinde benim için çok şey ifade eden bu adama karşı hissettiklerimden bunalmış durumdayım.

"Ben de seni seviyorum," diye itiraf ediyorum, sesim yumuşak, kalbim kabarıyor. "Hem de çok."

Gülümsemesi soluk, başını eğdiğinde gözleri parlıyor, ağzı en tatlı, en yumuşak öpücükle benimkini buluyor. "Senin için her şeyi yaparım, Charlotte Constantine. Seni korumak için her şeyi. Sana benim olduğunu kanıtlamak için. Umarım bunu biliyorsundur."

"İstiyorum. Seviyorum. Seni seviyorum, Perry." Beni öpüyor, kelimelerimi, duygularımı yutuyor. Tamamen sarmaş dolaş olana kadar, benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını bilmiyorum.

Daha önce hiç bir insana bu kadar bağlı hissetmemiştim. Ben onun olduğum gibi, Perry de benim. Ben ona aidim.

Ve o bana ait. Benimle birlikte.

"Selam muhabbet kuşları." Bu alaycı ses tonu ancak kardeşim Grant'e ait olabilir. "Anlamlı anınızı bölmek istemezdim ama polisler az önce geldi. Ve ortalık karışmak üzere."

Grant yalan söylemiyor. Saniyeler içinde her yerde polisler vardır ve Winston onlardan gizli kalmalarını istemesine rağmen pek de iyi bir iş çıkarmazlar.

yakındaki balo salonunda devam eden partiyi dağıttı. Ancak salondan dışarı çıkan herkes polisin etrafı sardığını görebiliyor. İçlerinden ikisi Perry'yi sorgulamak için yanımdan uzaklaştırıyor ve Finn yanımda durup koruyucu ağabey moduna giriyor ki bunu takdir ediyorum.

Kimseyle konuşmak istemiyorum. Beni görmelerini bile istemiyorum.

Sağlık görevlileri birkaç dakika sonra olay yerine geliyor ve hasarı değerlendirebilmek için doğruca banyoya gidiyorlar. Ortadan kayboldukları anda Finn'e dnuyorum, içimi endişe kaplıyor.

"Sence Perry'nin başı belaya girer mi?" Tutuklanırsa ne yapacağımı bilmiyorum.

Finn yavaşça başını sallar. "O kendini savunuyordu. Seamus McTiernan bilinen bir tehditti. Perry hayatını kurtarmak için elinden geleni yapmak zorundaydı. Adam yumruk yumruğa bir kavgaya silah getirdi. Başından beri avantajlıydı. Kocanız yapması gerekeni yaptı."

Başımı sallıyorum, bakışlarım banyo kapısına takılı kalıyor. Polis de içeride ve Tanrı bilir ne görüyorlar ya da ne söylüyorlar. Seamus onlara ne olduğunu anlatacak kadar akılı başında mı? Perry'yi kötü adam gibi göstermek için yalanlar mı uyduruyor?

Ne kadar korkunç bir geceydi ve olan biten her şey için endişeliyim ama yine de Perry'nin bana söylediklerine inanamıyorum. Sadece birkaç ay içinde çok yakınlaştık ve beni sevdiği gerçeğine hâlâ hayranlık duyuyorum.

Ben de onu seviyorum. Hem de çok. Başka hiçbir erkek beni kocam gibi anlayamaz. O bana inanıyor, ben de ona inanıyorum.

Evliliğimiz bir yalan olarak başlamış olabilir ama gerçek ve güzel bir şeye dönüştü.

"Selam." Grant yaklaşıyor, adımları hızlı. "ıkarın onu buradan. Seamus'a banyodan çıkarken eşlik etmek üzereler."

"Kendi başına yürüyebiliyor mu?" Seamus için değil ama kocam için endişelendiğimden soruyorum.

Seamus ne kadar kötü durumdaysa, polis Perry'yi o kadar kötü sorgulayabilir.

"Zar zor," diye itiraf ediyor Grant. "Onu bir sedyeye koyuyorlar. Sağlık görevlileri onu iyice kontrol etmek için hastaneye götürüyorlar. Onu gözetim altında tutabilmeleri için bu akşam hastaneye yatırabilirler,

Ama taburcu edilebilecek kadar sağlıklı olduğu anlaşıldığı anda onu tutuklayacaklar. Hastanedeysen polis gözetimi altında olacak."

Tanrı'ya şükür. Yaptığı şey yüzünden tutuklanıp hapse atılmayı hak ediyor. "Tamam." Başımı salladım. "Gerçekten yapmaları gereken şey onu İrlanda'ya geri göndermek."

"Seamus'un önce burada hapis yatması gerekebilir. Sonra onu geri gönderirler. Ya da belki onu sınır dışı edip ellerini yıkarlar. Bilmiyorum," diyor Grant, sesi ciddi. "Seni de götürebilirdi, biliyorsun. Planı onu senden uzak tutan herkesi ortadan kaldırmaktı. Kocan ve babamız onun yolunu kesiyordu."

İçimden bir ürperti geçiyor ve bir elimi neredeyse koruyucu bir şekilde karnımın üzerine koyuyorum. "Bence o akıl hastası. Umarım yardım alır."

Söylediklerimde ciddiyim. Onun iyileşmesini istiyorum, çok uzaklarda, İrlanda'da. İlişkimiz o kadar anlamlı bile değildi. Bana ne yaptığını öğrenmeden önce hızlı bir ilişkiye dönüşen bir aşka dayanıyordu. Hâlâ bunun sorumluluğunu almıyor. Her şeyi mahvetti.

Seamus McTiernan'ın sahip olamayacağı şeyleri istediğine gerçekten inanıyorum.

"Hey." Döndüğümde kocamın arkamda durduğunu görüyorum ve ona doğru gidiyorum, kollarını etrafıma sarıp beni kendine yakın tuttuğunda içimdeki her şey sakinleşiyor. "Benimle gel. McAsshole'un senin güzel yüzünü görmesini istemiyorum."

Perry beni boş bir konferans odasına çekiyor, kapı sessizce kapanıyor ve bizi karanlığa gömüyor. Bana bir kez daha uzanıyor ve ben de ona gidiyorum, sıkıca sarılıyorum, onu asla bırakmak istemiyorum.

"Polis ne dedi?" Cevabından korkarak soruyorum.

"Beni ne olduğu konusunda sorguladılar ve ben de onlara gerçeği anlattım. Silah oradaydı, yerde yatıyordu. Kanıt için poşetlediler."

Silahtan bahsedilince içimi bir ürperti kaplıyor. "Ya seni vursaydı?"

"Güven bana, karıcığım. Bunu düşündüm. Yine de risk almaya karar verdim." Ona bakıyorum, karanlık oda yüzünden yakışıklı yüz hatlarını zar zor görebiliyorum ama yine de gözlerini seçebiliyorum. Ve bana nasıl parıldadıklarını. "Yüzüne çorba fırlattığın gün sen de risk almıştın. Karşılığını aldın. Benimki de öyle."

"Seni seviyorum, Perry." Seviyorum. Hem de çok. Bu adam hayatımda olduğu için ne kadar şanslıyım? Benimle olmak, benimle ilgilenmek, beni korumak istiyor.

"Seni seviyorum Charlotte." Beni öpüyor, sıcak dudakları ve aradığı dili beni eritiyor. "Hayatımdaki en önemli şey sensin. Sen ve bebeğimiz."

Elini karnıma koyup beni okşuyor ve ben kendimi tutamıyorum. Yine ağlamaya başladım.

"Ah, karıcığım. Gözyaşı dökme." Sesi tam bir sefalet içinde geliyor ve ben gülüyorum. Hâlâ ağlarken.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. Tanrım, hüngür hüngür ağlıyorum. "Elimde değil. Hormonlarımda dengesi bozuldu."

"Sorun değil, bebeğim." Elini rahatlatmak için sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Ben seni tutarım."

Öyle olduğunu biliyorum.

Ben de buna güveniyorum.



Sonsöz

Perry

Doja bacaklarımın etrafında dolanıp beni uyarmak için miyavlarırken kapı pervazına yaslanıp ellerimi ceplerime sokuyorum. Bu oda ve odanın kime ait olduğu konusunda oldukça aşırı korumacı. Hatta daha önce Charlotte'un babası içeri girmeye çalıştığında ona tıslamıştı.

Neyse ki o ana tanık oldum ve yüksek sesle gülmemek için elimden geleni yapmama rağmen oldukça komik olduğunu düşündüm. Jasper da zorlandı, ancak tüm bu süre boyunca ifadesini nötr tuttu.

Yine de bakışlarında dans eden neşeyi gördüm. Lancaster malikanesinde çalışmayı özlemediğine eminim.

Charlotte bebeğimizin odasında sallanan bir sandalyede oturuyor ve oğlumuzu göğsüne bastırıyor. Gürültüyle yiyor, gül goncası dudakları meme ucunu çekiştiriyor. Reed açgözlü küçük bir şey, ziyafet çekerken küçük elini neredeyse bir zafer edasıyla havada sallıyor. Karım uzanıyor, işaret parmağıyla minik yumruğunu izliyor, bakışları düşünceli.

"Bakıyorsun," diyor, ama bana bakmıyor bile. İlk kez birlikte olmaya zorlandığımızdan beri bir ya da iki kez bundan bahsetmişti ve karım tarafından nasıl büyülendiğimi bir gün atlatabilecek miyim merak ediyorum.

Muhtemelen hayır.

Bu da benim için sorun değil.

"Elimde değil. Çok güzelsin."

Sonunda bana doğru bakıyor, gözlerinde inançsızlık var. "Lütfen. Gece yarısı ayaktayım ve gözlerimin altındaki koyu halkalar bunu kanıtlıyor. Gömleğime tükürdüm. Saçlarım darmadağın. En son ne zaman duş aldığımı hatırlamıyorum, bu iğrenç, ama hafızam da bulanık, bu yüzden bildiğim tek şey

Birkaç saat önce mi duş aldın? Emin değilim. Ayrıca uykusuzum ve açlıktan ölüyorum. Her zamanki gibi."

Karım yorgun olduğunda saçmalar ve bu çok hoştur.

Charlotte kucağında tuttuğu bebeğe bakıyor, eli oğlumuzun başındaki yumuşacık tüylerin üzerinde geziniyor. "Yine de çok tatlı, değil mi?"

"O da senin kadar tatlı." Kapının çerçevesini itiyorum ve bakışlarım oğlumda, çocuk odasına tamamen giriyorum. "Onu beslemeyi bitir, ben devralacağım."

"Ne, gerçekten mi? Yapacak mısın?" Bakışları benimkilerle buluşuyor, mavi gözleri kocaman. Sesi çok umutlu geliyor. Öyle de görünüyor.

Oğlumuzu görmeleri için ailesinin bir kısmını daha önce ağırlamıştık. Ailesinin yanı sıra erkek kardeşleri ve onların sevgilileri de geldi. Finn gelmedi. Şu anda ülke dışında, Tanrı bilir ne yapıyor.

Sormaya zahmet etmiyorum. O bu Lancaster grubunun joker oyuncusu.

Ailesine tahammül ettim. Tek kızlarına karşı sevgisizlikleri beni sinirlendiriyor ve buraya gelmelerinin tek nedeni bebeği görmek. Oğlumuzun hayatında olmayı hak ediyorlar mı? Eşim evet diyor, çünkü ona göre herkesin ikinci bir şansı olmalı.

Her neyse. Sanırım anne ve babasının ellinci şansları ama karıma bu küçük gerçeği hatırlatmıyorum.

"Kesinlikle." Başımı sallayarak sandalyeye gidip önünde diz çöküyorum ve karımın elini iterek kendi elimi oğlumun altın sarısı saçlarında gezdiriyorum. "Bir molaı hak ediyorsun, karıcığım."

"Sen de çok çalışıyorsun," diye hatırlatıyor ve sesindeki suçluluk duygusunu duyabiliyorum.

Hayır. Teklif ettiğim yardımı kabul ettiği için kendini suçlu hissetmemeli. Bu ebeveynlik işinde yalnız olmadığını bilmeli. Ben çocukları görmezden gelen babası gibi değilim. Biz de onun ailesi gibi oğlumza bakması için dadı tutmuyoruz.

Charlotte onunla ilgilenmek istiyordu. Bunu bana en başından beri söyledi ve ben de ona katıldım. Zor olduğunu biliyorum ve işe dönmek zorunda kalmadan önceki ilk altı hafta boyunca onun yanındaydım. Her gün zorlu bir bebeğe bakmak çok zor. Bunaltıcı.

Ama karım bu göreve hazır. Onun yanında durup, elimden geldiğince yardım edeceğim.

"Ve daha birkaç ay önce vücudundan bir bebek çıkardın. En azından bunu yapabilirim." Oğlumun ağzının karımın meme ucunu çekiştirmesini izliyorum ve başımı sallıyorum. O vahşi biri. İçinden Lancaster kanı akan, baştan aşağı bir Constantine.

Bir gün mücadele edilmesi gereken biri olacak. Bunu şimdiden söyleyebilirim.

Charlotte bana gülümsüyor, bakışları yumuşak. Sanki burada olduğuma, yardım teklif ettiğime inanamıyormuş gibi. Sevgimi sunduğuma. "Seni hak etmek için ne yaptım?"

"Başta benden hoşlanmamıştın," diye hatırlatıyorum ona. Birbirimizden hoşlanmadığımız ama aramızdaki çekimin hâlâ devam ettiği o ilk günleri düşünmek hoşuma gidiyor. İkimizi de hayal kırıklığına uğratiyordu. Uzun bir yol kat ettik. "Hem de hiç."

"Sana güvenmedim." Gözleri kısıldı. "Sen de bana güvenmedin."

"Doğru. Ve şimdi bize bak." Oğlumun başını okşuyorum, o da geri çekiliyor.

Annesinin göğsünden kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor. Ona gülümsüyorum ve yemin ederim o da bana gülümsüyor.

Belki de sadece gazdır. Emin değilim. Ama bunu oğlumun ne olduğunu bildiğine dair bir işaret olarak alıyorum. Onun babası olduğumu.

Göğsüm gururla kabarıyor. Charlotte ve benim bu küçük insanı yarattığımızı düşünmek hâlâ çılgınca.

Reed'in beslenmesi bittiğinde Charlotte gazını çıkarmaya başlıyor ama ben bu işlemi yarıda kesip gaz çıkarma beziyle birlikte onu Reed'in elinden alıyorum ve omzuma asıyorum.

On bin dolarlık takım elbiseyi mahvetmesine izin veremem, biliyorsun.

Onu yatak odasında gezdiriyorum, sırtını sıvazlıyorum, küçük bedeni benimkine karşı kıpırdıyor, başı sallanıyor.

"Gerçekten sakıncası yok mu?" Charlotte ayağa kalkıp kollarını başının üzerine uzatırken soruyor. Vücudu hamilelikten sonra oldukça hızlı bir şekilde toparlandı, ama aynı zamanda hayranlık ve takdir duymaktan kendimi alamadığım bazı kıvrımlar da kazandı.

Kendini kötü ve keyifsiz hissettiğinde bile onu böyle görmek beni ona karşı şehvetlendiriyor. Onu ne zaman istemeyeceğim? Karımla seks yapmayı özlüyorum ama sabırlı olmalıyım. Düşünceli. Vücudu az önce bir mucize gerçekleştirdi ve doğum deneyimi nispeten kolay olsa da, yine de vücuduna ve hatta zihinsel durumuna bir sayı yaptı.

Ama her şeye rağmen iyi gidiyor. Duyguları konusunda bana karşı açık ve ben de her fırsatta onun yanında oluyorum.

Karım ve ben iyi bir takımız.

"Benim için fark etmez." Reed geçirmek için o anı seçiyor - oldukça yüksek sesle - ve ikimiz de gülüyoruz. Doja miyavlayarak yatak odasına koşuyor, beni incelerken bakışları daralıyor. Beni bir tehdit olarak görmeyince dönüp yatak odasından çıkıyor ve sanırım kapıyı koruduğu yerine geri dönüyor. "Gördün mü?" Az önce geçirdiği için memnun görünen oğluma gülümsüyorum. Muhtemelen bundan sonra daha iyi hissediyordur. Zavallı küçük dostum bazen gazla dolabiliyor. "Ben halledebilirim."

"Tamam." Charlotte'un yüzündeki rahatlamış gülümseme bu teklifi yaptığımı değiştiriyor. Yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurduğunda ve "Teşekkür ederim," diye mırıldandığında kalbim sıkışıyor.

Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

Yaşadığımız her şeyi ve bize karşı yığılmış tüm olasılıklara rağmen nasıl başardığımızı düşünüyorum. McJailbird İrlanda'ya sınır dışı edildi ve hakkında temassızlık kararı var, bu yüzden bir daha karıma yaklaşmayacağından oldukça eminim.

Eğer denerse, hayatta kalamaz. Bunu garanti ederim.

Charlotte anne ve babasıyla temkinli bir şekilde barıştı, her ne kadar yakın olmasalar da, bu ikimiz için de sorun değil. Erkek kardeşleri onunla daha çok vakit geçiriyor, bu da hoşuma gidiyor. Ben de alıştım.

Lancasterlar hâlâ vahşi kurtlar ama onlarla başa çıkabilirim. Biz Constantine'lere çok benziyorlar.

Hayat güzel. Hiç şikayetim yok. Nasıl olabilirim ki? Tüm ruhumla sevdiğim güzel bir kadınla evliyim ve bir oğlumuz var. İşler iyi gidiyor. Halcyon'da Operasyonlardan Sorumlu Başkan Yardımcısıyım ve çok stresli olsa da üstesinden gelebiliyorum. Aile şirketinin ayrılmaz bir parçasıyım. Artık eskisi gibi dikkatsiz ve beceriksiz değilim, bundan eminim.

Tanrı aşkına, ben bir koca ve babayım. Adım atmak zorundaydım.

O gider gitmez oğlumu ellerimin arasına alıp önümde tutuyorum. Gözleri kocaman ve kırpmadan bana bakıyor ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Naber küçük adam? Hayat nasıl gidiyor? Bu soğuk ve acımasız dünyada olmak hoşuna gidiyor mu?"

Cevabını esneyerek veriyor.

"Burası soğuk ve acımasız değil. Seni seven bir annen var. Baban da öyle. Kedi Doja seni canı pahasına koruyacak ve

Tehdit oluşturan herkesin gözlerini oyarım." Onu yüzüme yaklaştırıyorum, böylece kulağına fısıldayabiliyorum, "Büyükbaban Lancaster gibi."

Ondan çıkan telaşlı bir ses beni kıkırdatıyor.

"Bir de Jasper var, her ihtiyacınla ilgilenecek. Büyükanne Caroline her zaman sana sarılmak ister. O da senin gibi açgözlü. Amcan Winston seni pek önemsiyor gibi görünmüyor ama sakın alınma. Sen daha çok küçüksün. Sadece bekle. Kendine gelecektir."

Charlotte kafasını kapı çerçevesinden uzatıyor, bakışlarımız karşılaştığında yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Oğlumuza ne söylüyorsun?"

"Beni mi gözetliyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak bakışlarını karşılıyorum.

"Ben daha çocuk odasından tam olarak çıkmadan onunla konuşmaya başladın. Etrafta kalıp ne dediğini duymam gerekiyordu." Odaya tekrar giriyor ve yüzü her şeyi anlatıyor.

Beni oğlumuzla görmeyi seviyor. Tıpkı benim de onu oğlumla görmeyi sevdiğim gibi.

"Ben sadece ona bilgi veriyordum. Sevildiğini bilmesini sağlıyordum. Hepimiz tarafından." Ona gülümsedim.

"Komik bir şey duymak ister misin?" Başımı salladığımda devam ediyor: "Hamileyken seni sadece bir kızla hayal edebiliyordum. Erkek çocuğumuz olacağını öğrendiğimizde çok şaşırdım. Kız olacağından emindim."

"Bir kızım olsun isterdim. Tıpkı sana benzeyen bir tane." Gülümsüyorum. "Tekrar denememiz gerekecek. Eninde sonunda."

"Bundan çok uzun zaman sonra," diye ekliyor.

"Yine de çok uzun değil. Yakın olmalarını istiyorum. Bu şekilde birbirlerine göz kulak olurlar." Bakışlarımı karıma çevirmeden önce oğlumuzla bakıyorum.

"Seni seviyorum Perry," diye fısıldıyor ve bakışlarımı onunkilere çevirdiğinde gözlerinin yaşlarla dolduğunu görüyorum. "Sen en iyi babasın. En iyi kocasın. Kardeşin ne derse desin."

Winston'ın benimle ilgili yakınmalarını düşündükçe içimden bir kıkırdama geçiyor. Ama karımı izledikçe kardeşimle ilgili tüm düşünceler kayboluyor.

Lanet olsun. Bu gözyaşları tam bir katil. Ama üzgün olmadığını biliyorum. Bunalmış durumda.

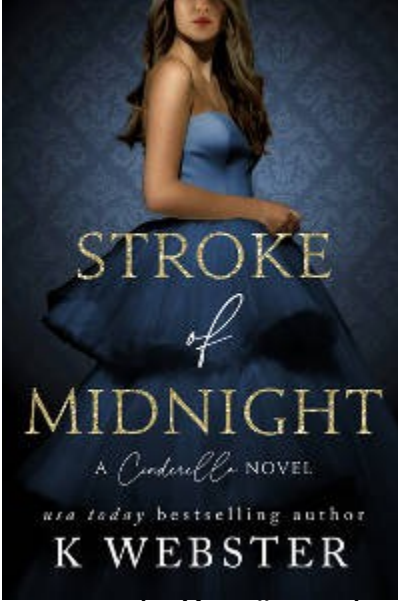
Çok mutluyum.

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Dikkatimi ona çeviriyorum, oğlumu göğsüme yaklaştıırken diğer kolumu karımın omuzlarına doluyor ve onu yanıma yatırıyorum. "Ne kadar çok sevdiğimi bilmiyorsun bile."

"Güven bana," diyor iç çekerek, gülümsemesi tamamen benim için. "Biliyorum."

* * *

KAYITSIZ BİRLİK'i okuduğunuz için teşekkür ederiz. Bu seksi modern görücü usulü evliliği seveceğinizi umuyoruz... ve Winston Constantine'in hikayesini hemen şimdi okuyabilirsiniz!



Para her şeyi satın alabilir. Ve herkesi. Constantine ailesinin reisi olarak, insanların irademe boyun eğmesine alışkınım. Zalim, katı, inatçı. Ben bunların hepsiyim. Bakışlarım altında solmayan, aksine bana gülümseyen tek kadını keşfettiğimde, ilgimi çekti.

[BİR TIKLAYIN STROKE OF
ŞİMDİ GECE YARISI >](#)

"K. Webster özür dilemeden, lezzetli bir şekilde çökmekte olan bir hikâye yaratmış. Abartılı seks, şok edici fantezi ve harika bir mizah. Bir rüya gibi içine düştüm... uyanmak istemediğim bir rüya."

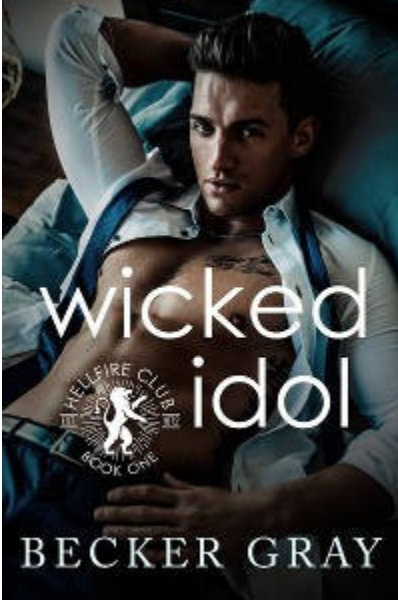
- Annabel Joseph, New York Times çoksatan yazarı

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kını var ve yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli aşk yazarları tarafından anlatılacak. Şu anda hangi kitapların mevcut olduğunu görün ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için buradan kaydolun...

www.dangerouspress.com

MidnigHt Hanedanı Hakkında

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kini var ve yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli romantizm yazarları tarafından anlatılacak.



Yeni kız buraya ait değil.

Peki neden onu düşünmeden duramıyorum?

Ben Keaton Constantine. Görevim aileme karşı. En azından, iyi kızı çözmeye başlayıp hayatta görevden daha fazlası olduğunu fark edene kadar öyleydi.

[KÖTÜ İDOLÜ OKUYUN >](#)

"Kızgınlık ve lezzetli arzularla dolu yasak bir aşk romanı. Hınzır İdol vazgeçemeyeceğiniz bir kitap ve o kadar sıcak ki kindle'inizi eritecek. Pembroke Prep'ten ayrılmak istemeyeceksiniz."

- Amazon Top #10 en çok satan yazar Ivy Smoak

Caroline Constantine'in de bir tamircisi var.

İşıltılı bir partinin dışında, karanlıkta bir adam gördüm. O zaman onun bir suikastçı olduğunu bilmiyordum. Bir kiralık katil. Bir paralı asker. Ronan tehlike ve güzellik saçıyordu. Merhamet ve gizem.

[BOZUK OKU >](#)

"Bu kitap beni boğazımdan yakaladı ve karanlık bir sokağa sürükledi... ve her dakikasına bayıldım!"

- USA Today çok satan yazarı Katee Robert



Peder Magnus Falke olarak, arzularımı bastırıyorum. Yatılı bir Katolik okulunun başöğretmeni olarak, hiçbir öğrencim tarafından baştan çıkarılmadım. Ta ki o...

Dürtülerimi kontrol etmek için rahip oldum. Sonra Tinsley Constantine ile tanıştım.

[GÜNAH DERSLERİ OKUYUN >](#)

"Pam Godwin, Günah Dersleri'nde günah dolu güzellikte bir başyapıt kaleme almış. Karanlık ve tehlikeli romantizm sevenler için mutlaka okunması gereken bir kitap!"

- Trisha Wolfe, Born, Darkly kitabının yazarı

HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN

www.dangerouspress.com

FACEBOOK GRUBUNA BURADAN KATILIN

www.dangerouspress.com/facebook

BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN
www.instagram.com/dangerouspress

AutHor Hakkında

Monica Murphy, New York Times ve USA Today'in çok satan One Week Girlfriend serisinin, Billionaire Bachelors ve The Rules serilerinin yazarıdır. Kitapları neredeyse bir düzine dile çevrilmiş ve dünya çapında bir milyondan fazla kopya satmıştır. Hem geleneksel olarak yayınlanmış bir yazar hem de bağımsız olarak yayınlanmış bir yazardır. Yeni yetişkin, genç yetişkin ve çağdaş aşk romanları yazmaktadır. Aynı zamanda USA Today çok satan romantizm yazarı Karen Erickson'dır.

Ailesiyle birlikte Kaliforniya'nın merkezinde, hiçliğin ortasında on dört dönümlük bir arazide, bir köpekleri ve çok sayıda kedileriyle birlikte yaşayan bir eş ve üç çocuk annesidir. Kendini işkolik olarak tanımlayan yazar, yazmadığı zamanlarda kitap okuyor ya da kocası ve çocuklarıyla takılıyor. Mutlu sonlara sıkı sıkıya inanıyor, ancak sonunda o zor kazanılan HEA'yı elde etmeden önce karakterlerini birçok endişe dolu anlara soktuğunu itiraf edecek.

Daha fazlasını monicamurphyauthor.com adresinden öğrenebilirsiniz.

HABER BÜLTENİ:

<https://bit.ly/3tonW57>

FACEBOOK OKUYUCU GRUBU:

<https://bit.ly/34VoZA1>

INSTAGRAM:

<https://bit.ly/3MZYH0t>

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

KAYITSIZ BİRLİK © 2022 by Monica Murphy Kindle

Edition

Kapak tasarımı: Damonza



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.